Lecții de dragoste
pentru conte
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA Jubiri de poveste

SERIA „CLUBUL VALEȚILOR"

EL NU ȘI-A DORIT NICIODATĂ UN TITLU

Proaspăt revenit de pe câmpul de luptă, căpitanul David Ellsworth s-a întors acasă pentru a descoperi vestea șocantă și nedorită că este noul conte de Elmwood. Chiar dacă David nu știa că era pretendent la un titlu, el și sora lui trebuie acum să navigheze prin apele anevoioase ale lumii bune din Londra. Știe să fie soldat, ofițer și frate, dar nu are nici o idee despre cum să fie conte. David va avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi. Chiar dacă acesta vine de la femeia de o frumusețe răpitoare... care este răsfățata lumii pe care el o detestă.

EA NU ȘI-A DORIT NICIODATĂ UN SOȚ

Sora mai mică a unui marchiz, Lady Annabelle Bellham se plimbă prin elegantele săli de bal cu ușurința unei leoaice care traversează jungla. Este cea mai alunecoasă frumusețe la fiecare bal, iar domnii pariază de multă vreme care va fi norocosul ce îi va câștiga în sfârșit mâna. Dar Annabelle nu are de gând să cadă pradă farmecelor unui bărbat. Știe ce distrugeri poate aduce o căsnicie și este hotărâtă să evite o asemenea soartă.

Pentru a-și păstra privilegiile, tot ce trebuie să facă Annabelle este să-și petreacă nenumărate ore în compania unui fost soldat chipeș și visător... care o face să pună la îndoială fiecare regulă pe care și-o impune. Ea și David au în comun doar o pasiune înflăcărată și câteva sentimente mai mult decât incomode... Poate fi de ajuns?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus Reviews*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9468-3
9 786063 394683

Alma

voxa audiobooks

Earl Lessons
Valerie Bowman
Copyright © 2021 June Third Enterprises, LLC
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Lecții de dragoste pentru conte
Valerie Bowman
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWMAN, VALERIE
Lecții de dragoste pentru conte / Valerie Bowman
trad. din limba engleză: Irina Fulger . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9468-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

VALERIE BOWMAN

Lecții de dragoste pentru conte

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Pentru nepoata mea, Ell Pikor, care este în sfârșit suficient de mare încât să-i dedic o carte.

Prolog

Reședința marchizului de Bellingham, Londra, iulie 1797

O voce puternică o trezi pe Annabelle dintr-un somn adânc. Cu inima bătându-i nebunește, își strânse așternuturile sub bărbie. „O, nu. O, nu. O, nu."

„Nu din nou."

În dormitorul ei era întuneric. Îi fusese mereu frică de întuneric, dar întunericul nu era nimic în comparație cu ce se întâmpla pe coridor.

– Doamne, Angelina, nu o să-ți tolerez nesupunerea! răsună vocea lui ridicată și înspăimântătoare.

Cu ochii mari, Annabelle își trase lenjeria de pat până la nas, ghemuindu-se în siguranța lor. Tata țipa din nou la mama. Se întâmpla din ce în ce mai des. Trecuseră câteva săptămâni de ultima dată, iar Annabelle se temuse de următoarea izbucnire de atunci.

– George, te rog. Trezești copiii, se auzi vocea subțire și speriată a mamei.

Annabelle înghiți în sec. Avea doar cinci ani, dar știa cât de îngrozitor era. Începea mereu la fel... cu urlete, apoi cu bufnituri. Se termina mereu la fel, cu țipetele și rugămințile mamei.

Annabelle își dorea să alunece din pat și să se ascundă sub el. Acesta era întotdeauna primul ei instinct. Să se ascundă. Dar se putea ca Beau să aibă nevoie de ea. Beau, fratele ei mai mare. El era curajos. Atât de curajos încât să încerce să lupte cu tata. În trecut, Beau se alesese cu partea lui de vânătăi și chiar cu un braț rupt, încercând să o apere pe mama de accesele de furie pe care le avusese tata când era beat. Annabelle tremura de grijă pentru Beau acum. El se va pune în calea primejdiei. Mereu făcea asta.

Annabelle nu se îndoia că Beau era deja treaz. La unsprezece ani, se considera bărbatul din casă, asigurându-se că mama și Annabelle

erau în siguranță în astfel de nopți, când tata devenea atât de irațional. Dar Beau nu avea nici o șansă cu tatăl lor înalt și brutal.

„Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă."

Pregătindu-se pentru ce avea să fie sigur o confruntare cumplită, Annabelle dădu la o parte așternuturile și hotărî să se ridice din pat. Întunericul o îngrozi, dar se strădui să traverseze cât mai repede covorul mare din dormitorul ei până la ușa camerei. O întredeschise și se uită pe coridorul pustiu.

Tăcere.

Tăcerea nu era neapărat un semn bun. Liniștea era de obicei un preludiu pentru ce era mai rău.

„Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă." Își repetă cuvintele la nesfârșit în gând în timp ce înghiți în sec și se chinui să deschidă ușa atât cât să se strecoare pe coridorul cufundat în întuneric. Cu spatele lipit de peretele frumos tapetat, răsuflând atât de apăsat că o dureau plămânii, Annabelle se apropie pe furiș de dormitorul mamei.

După cum bănuia, când trecu pe lângă camera fratelui ei, ușa lui era deja deschisă. O lumânare aprinsă învăluia în lumină patul gol. Beau se dusese deja în ajutorul mamei. Firește. Annabelle își îndreptă umerii. „Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă." Își continuă șovăitoare drumul spre ușa de la dormitorul mamei.

Era închisă când ajunse acolo. Fără îndoială, Beau o închisese după el, în speranța că ea nu se va trezi din cauza gălăgiei. Annabelle trase adânc aer în piept și se întinse prudentă spre clanță. O lovitură ascuțită o făcu să tresară și să-și tragă mâna înapoi.

Din cameră se auzi un scâncet. Căutând să-și înăbușe lacrimile care îi curgeau în ochi, Annabelle se chinui să apuce clanța cu mânuța ei. Răsucind, ea întredeschise ușor ușa și o zări pe mama ghemuită în celălalt colț al camerei. Tata se înălța deasupra ei, cu un sfeșnic lung din argint într-o mână, un pahar plin cu un lichid maroniu în cealaltă. Avea mereu acel pahar în asemenea nopți. Beau, curajosul Beau, stătea în fața mamei, ferindu-se de sfeșnicul pe care îl tot flutura tata.

– Te rog, George, urlă din nou mama. Nu-i face rău. Beau, dragul meu, du-te înapoi în pat. Te rog.

Disperarea și teama din vocea mamei ei o făcură pe Annabelle să tremure. Genunchii i se clătinară și mâna îi șovăi pe clanța ușii.

Avea mereu senzația că stă să verse în nopți precum aceasta. Dar nu reușea să-și ia privirea de la scena îngrozitoare care se desfășura în fața ei. Lacrimile i se prelinseră pe obraji în timp ce privea înspăimântată.

În loc să se retragă, Beau își ridică pumnii, îndreptându-i spre tatăl lui. Chiar de departe, Annabelle își dădu seama că și el tremura. Îi era groază pentru el. Dar Beau era curajos. Se va împotrivi până când nu va mai putea. Mama nu avea ce să-i spună ca să-l facă să plece.

Annabelle închise ochii o secundă și rostí o rugăciune în gând. Odată îl întrebase pe preot ce trebuia să facă dacă avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Preotul îi spusese să se roage. Să se roage și să ceară ce avea nevoie, iar Dumnezeu sigur îi va asculta rugăciunile. Annabelle se ruga de fiecare dată când se întâmpla asta, dar rugăciunile ei rămâneau mereu fără răspuns. Tatăl nu se oprea niciodată din țipat. Nu se oprea din lovit până nu făcea să curgă sânge sau nu rupea vreun os.

– Dă-te din calea mea, băiete. Nu o să-ți mai spun încă o dată! se auzi glasul tunător al tatei.

Annabelle deschise iar ochii și văzu cum tata îndreaptă sfeșnicul spre Beau, dar Beau se mișcă mai repede și mai agil decât tata, care nu mai știa nici cum îl cheamă. Beau sări cu ușurință într-o parte, evitând lovitura grea a sfeșnicului, ceea ce doar îl înfurie și mai mult pe tatăl lor. Beau se trase spre ușă în timp ce bărbatul înaintă și se avântă din nou spre el. Rată încă o dată și Beau continuă să se tragă înapoi. Încerca să-l îndepărteze pe tata de mama pentru ca el să nu o rănească iar. Se punea singur în pericol.

Ștergându-și lacrimile cu palmele, Annabelle deschise ușa mai larg. Spera că Beau își va da seama că este deschisă și o va zbughi iute dacă era nevoie. Dar Beau nu era genul care să fugă de luptă. Chiar și de una nedreaptă, căci se înfrunta cu un bărbat care era de trei ori mai solid și mai mare decât el. După ce îl trase deoparte pe tata de mama lor, Beau își îndreptă umerii mici și își împinse bărbia în față, ridicând iar pumnii spre tatăl lui și se ținu tare pe poziții.

– Dacă vrei să lovești pe cineva, lovește-mă pe mine, răsună vocea furioasă a lui Beau printre dinții strânși.

Mama întinse mâna din colț de parcă ar fi încercat să-și salveze băiatul, dar următoarea fluturare a sfeșnicului îl nimeri pe Beau

în maxilar cu un pocnet ascuțit și îl doborî. Se prăbuși pe spate și sângele îi țâșni din gură.

– Nu! țipă mama.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea și alergă spre fratele ei.

– Beau! strigă ea, căzând în genunchi lângă el și așezându-i capul pe cămașa ei de noapte.

O pată de un purpuriu aprins își croia deja drum spre centrul materialului.

Veni și mama, dând părul blond al lui Beau de pe fața lui asudată și însângerată ca să vadă cum se simte. Ochii îi erau înnebuniți de îngrijorare în timp ce își verifica fiul.

Tata se opri deasupra lor, uitându-se la trupul lipsit de vlagă al lui Beau, de parcă nu i-ar fi păsat dacă îl ucisese.

– Să-i fie învățătură de minte, murmură tatăl, înainte de a arunca afurisitul de sfeșnic pe covor și a ieși cu pași împleticiți din cameră. Nu trebuia să-mi stai în cale. Vezi-ți de treburile tale, pramatie, mormăi tata în timp ce pleca.

Annabelle răsuflă ușurată. Tata își făcuse numărul... măcar pentru seara asta. O știau toți. După ce o rănea serios pe mama, sau pe Beau, bătea mereu în retragere. Era un mod cumplit de a-l face să dispară, dar tocmai de aceea Beau acceptase să fie lovit de bunăvoie.

Lacrimi mute alunecară pe obrajii lui Annabelle în timp ce aștepta, rugându-se cu atât mai aprig acum pentru ca fratele ei să se trezească.

– Annabelle, draga mea, șopti mama, cu fața udă de lacrimi. Du-te și cere-i lui Mary un prosop înmuiat în apă caldă. Fugi repede.

Annabelle dădu din cap ascultătoare. Mama nu o voia aici. Mama nu voia ca ea să vadă și să știe nimic din toate astea. Dar Annabelle nu mai era un copil. Auzea țipetele noaptea și nu avea de gând să se ascundă în pat cât timp mama și fratele ei aveau nevoie de ea. Numai că nu-și făcuse încă curajul să intervină și să atragă spre ea mânia tatei. Dar o va face. Într-o bună zi. O va face. Își promise în sinea ei. Dacă nu ar fi fost atât de lașă, ar fi făcut-o în seara asta.

Lăsând-o pe mama ei cu Beau, Annabelle ridică fusta pătată de sânge a cămășii de noapte, apoi ieși în goană din cameră și străbătu coridorul întunecat până ajunse în capăt. „Fii curajoasă. Fii curajoasă. Fii curajoasă." Deschise ușa care dădea spre scara slujitorilor

și urcă cât putu de repede scările cufundate în beznă până în dormitorul lui Mary. Mary era guvernanta ei și singura slujitoare al cărei ajutor îl accepta mama în asemenea nopți. Dormitorul ei era primul pe dreapta, la etajul al patrulea, iar Annabelle se strecură în cameră fără să mai bată, înaintând tăcută prin întunericul înspăimântător până ajunse lângă guvernantă. O scutură ușor.

- Mary, trezește-te, spuse ea cu o șoaptă disperată.

Ochii căprui și blajini ai lui Mary se deschiseră.

- O, Annabelle, draga mea. Tu ești.

Îngrijorarea încreți fruntea slujitoarei. Mary știa deja de ce venise aici.

– Mama are nevoie pentru Beau de un prosop înmuiat în apă caldă, spuse Annabelle pe nerăsuflate.

Mary aruncase deja deoparte așternuturile și se ridicase. Aprinse o lumânare și își puse halatul.

– Mă duc la bucătărie să o iau, spuse ea cu o voce calmă și liniștitoare. Ne vedem în dormitorul mamei tale.

Annabelle dădu din cap. Purtaseră aceeași conversație de multe ori până acum. Nu era nevoie să mai explice. Annabelle se întoarse, apoi se repezi valvârtej pe ușă și coborî scara.

Când Annabelle reveni alături de Beau, ochii fratelui ei, albaștri ca de gheață, erau deschiși, iar maxilarul i se colorase într-o nuanță oribilă de violet, albastru și negru. Mama ștersese sângele cât putuse de bine cu cămașa de noapte. Ținea capul lui Beau în poală, vorbindu-i cu blândețe și mângâindu-i părul.

– Beau, spuse Annabelle cu răsuflarea tăiată, cercetând chipul rănit al fratelui ei. Ești bine?

Își puse o mână pe obrazul fratelui ei.

Beau dădu din cap și tresări, înainte de a-și ridica privirea spre mama.

– Mamă, ești bine? Nu te-a rănit, nu-i așa?

Din ochii mamei curgeau lacrimi.

– Stai liniștit, dragul meu. Sunt bine, îi spuse mama lui Beau. Nu trebuie să te miști.

– Sunt aproape destul de mare, răspunse Beau cu maxilarul încleștat. Curând o să fiu destul de mare ca să mă lupt cu el.

– Șttt, Beau. Odihnește-te, spuse mama, continuând să-i mângâie părul.

Câteva minute mai târziu, Mary intră grăbită în cameră cu niște prosoape și un mic lighean cu apă fierbinte. Fără să spună vreun cuvânt, îngenunche lângă Beau, înmuie un prosop în apă, îl stoarse și i-l trecu peste obrazul lui.

Mama și Mary schimbară o privire încordată înainte ca ochii mamei să se umple iar de lacrimi și ea să încuviințeze din cap spre Mary. Mama luă prosopul fierbinte pe care îl ținu apăsat pe obrazul lui Beau, în timp ce Mary stoarse un altul și se apucă să șteargă sângele de pe fața și gâtul lui Beau.

După ce termină, Mary înfășurat unul dintre prosoapele curate pe capul lui Beau ca să fixeze cârpa pe maxilarul rănit.

– Nu cred să-i fi rupt maxilarul, șopti mama în timp ce îl ajută pe Beau să se ridice în picioare. Dacă era, mă îndoiesc că mai putea să vorbească.

– De data asta, spuse Mary și se ridică. Să chem doctorul, milady? Să fim sigure că nu este mai grav?

Mama se cutremură de frică.

– Știi că nu pot face asta, Mary. O să reacționeze și mai rău data viitoare.

Mama coborî capul, iar Annabelle simți iureșul de rușine și spaimă ce o traversă.

– Îmi pare rău, milady, răspunse Mary, cu o voce plină de resemnare și tristețe. Se îndreptă spre ușă cu prosoapele ude și roșii și cu ligheanul. Fără să se uite înapoi, adăugă: O să aduc cămăși curate pentru dumneavoastră și Lady Annabelle, milady. Și revin ca să le duc pe celelalte la spălat.

– Mulțumesc.

Vocea mamei răsună stins.

Apăsându-și prosopul fierbinte de falcă, Beau se duse șchiopătând în dormitorul lui. Annabelle rămase cu mama până se întoarse Mary. Annabelle își trase iute peste cap cămașa plină de sânge și o îmbrăcă pe cea curată adusă de Mary. Mama intră în dulap ca să facă la fel.

– O să am eu grijă de lordul Beaumont, spuse Mary, oprindu-se iar în pragul ușii. Duc și hainele lui la spălat.

– Mulțumesc, Mary, spuse mama din nou, înainte de a se întoarce spre Annabelle.

– Annabelle, scumpo, vrei să dormi în patul meu? întrebă mama după ce slujitoarea plecă.

– Da, mamă, răspunse Annabelle și dădu din cap.

Acesta era ritualul lor. Lui Annabelle îi plăcea să stea cu mama în astfel de nopți, ca să se asigure că mama era bine. Ea nu era curajoasă. Tata coborâse în biroul lui și urma să bea până uita de el, trezindu-se la amiază a doua zi, morocănos și fără nici un regret. Mereu făcea așa.

Mama trase așternuturile de pe cealaltă parte a patului. Annabelle urcă, apoi se târî mai aproape pe saltea și se ghemui lângă mama ei. Femeia se acoperi și pe ea, și pe fiică și o strânse aproape de corpul ei cald. Mama mirosea mereu a apă de trandafiri. Annabelle inspiră parfumul familiar și scoase răsuflarea pe care și-o înăbușise până acum. Măcar vor mai trece câteva săptămâni înainte să fie din nou atât de îngrijorată.

Rămaseră în tăcere câteva clipe înainte ca Annabelle să-și facă curajul să pună întrebarea care nu-i dădea pace în nopți ca asta.

– De ce se supără tata atât de tare?

Mama își trecu mâna peste părul lui Annabelle și o strânse în brațe.

– O, scumpo. Pentru că bea. Dacă tatăl tău nu ar mai *bea*...

– L-ai rugat să se oprească, mamă? se aventură Annabelle să întrebe.

Vocea mamei era resemnată.

– De multe ori, scumpo.

Annabelle se încruntă.

– De ce nu se oprește, mamă?

Mama își lipi bărbia de creștetul lui Annabelle și oftă.

– Nu cred că poate, scumpo. Nu cred că poate.

– Dar de ce are voie să te lovească, mamă?

Annabelle simți pe creștetul capului atingerea firavă a lacrimilor mamei care i se prelingeau pe păr.

– Pentru că îi aparțin. Eu sunt soția lui.

Capitolul 1

Londra, aprilie 1815

David Ellsworth era conte de Elmwood de câteva luni și deja se descurca de minune să se facă de râs. În ultima oră petrecută la cina soților Harrison, încercase deja să-și pună singur din supiera pe care unul dintre lachei o purtase în jurul mesei uriașe, se adresase incorect fiicei lordului Mayfeather, care părea să fie *domnișoară* și nu o *lady* și, evident, abordase un subiect nepotrivit în discuția cu Lady Cranberry, care îl privi îngrozită când începu să spună o poveste din perioada în care luptase în armată pe continent. Aparent, conținutul era mult prea sângeros pentru urechile ei.

Prin urmare, David se scuzase de la masă și o luase repede pe coridor ca să caute un loc unde să se ascundă... și să fumeze un trabuc. Trecu în grabă pe lângă o multitudine de uși și ieși pe veranda din spatele casei. Afară era frig, dar se bucură de aerul tare după ce își petrecuse ultimele două ore în sala de mese prea ticsită de lume. Își scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei și îl aprinse folosindu-se de lumânarea care pâlpâia deasupra unei mese aflate lângă ușă. Era unul dintre ultimele trabucuri pe care le mai avea. I le făcuse cadou un ofițer spaniol de pe continent. Avea de gând să-l savureze până la capăt.

Sora mai mică a lui David, Marianne, îi ceruse să renunțe la fumat, și o va face. Dar nu în seara asta. În seara asta, inspiră fumul familiar și închise ochii, încercând să uite toate lucrurile prostești pe care le făcuse în sala de mese.

Marianne avea dreptate. Avea nevoie de cineva care să-l învețe cum să fie conte. La urma urmei, el, sora lui și fratele lor, Frederick, care murise ca un erou în război, crescuseră într-o căsuță din Brighton, fără ca vreunul din ei să știe că tatăl lor era singurul fiu al contelui de Elmwood. Doamne, crezuseră că tata era tâmplar. Nu conte.

Marianne fusese slujnica unei doamne până îl întâlniseră pe marchizul de Bellingham, care o ceruse de soție după ce identitatea îi fusese confundată de două ori și făcuse o călătorie în Franța. Și acum, iată-i, doi frați care știau puține despre scandaloasa lume bună, amândoi nevoiți să se adapteze rolurilor de conte, respectiv de viitoare marchiză. David ar fi zis că povestea era ridicolă dacă nu ar fi fost adevărată. Aceasta era viața lui la douăzeci și nouă de ani. Cu mult, mult mai diferită de cum și-o închipuise.

La început, David bănuise că ocuparea unui loc în Camera Lorzilor va fi mai mult decât binevenită. Își va folosi noua putere ca să propună proiecte de lege menite să îi ajute pe militari și familiile lor. David aștepta cu nerăbdare această atribuție a noului lui rol. De cealaltă parte se temea... de sesiunea nesfârșită de vizite de curtoazie și tonele de reguli ridicole de etichetă pe care le tot încălca... asta îl scotea din minți.

Trase din trabuc și scoase un nor mare de fum în timp ce se rezemă de peretele rece de cărămidă din spatele lui, închizând ochii. Nu. Nu va renunța încă la trabucuri. Un fum bun era uneori singurul prieten al soldatului aflat pe un câmp de luptă înghețat și singuratic, care mirosea a praf de pușcă și a moarte.

O tuse delicată de femeie îi ajunse la urechi și deschise brusc ochii pentru a vedea o femeie blondă splendidă cum pășește pe verandă și își flutură fumul de pe față.

– Scuză-mă, spuse ea cu o voce încordată și nefericită în timp ce continua să tușească.

David se îndepărtă de perete și își flutură brațul prin aer, încercând să risipească fumul.

– Îmi pare nespus de rău.

„Minunat." La ce noroc avea, probabil că tocmai îi suflase fum în fața uneia dintre prințesele din familia regală.

Blonda îl fixă cu ochi înguști.

– Ar trebui, răspunse ea, trăgând mai strâns peste umeri o pelerină din blană, evident scumpă.

– Nu mi-am dat seama că mai e cineva pe aici.

Își lăsă privirea să se delecteze cu minunata și la fel de scumpa rochie de seară care era parțial acoperită de pelerină. Diamante i se odihneau în jurul gâtului și îi erau împletite în părul blond. Avea doi ochi albaștri minunați ca de gheață, luminați de lumânările

aliniate de-o parte și de alta a ușii din apropiere. El aruncă o privire jur. Ea era tânără, frumoasă și părea să fie... singură. Era un lucru neobișnuit.

– Scuze, milady... hm, sunteți o lady, nu-i așa?

La naiba! Era un prost. Nu știa prea multe despre regulile înaltei societăți, dar era destul de sigur că nu trebuia să întrebi o doamnă dacă era o doamnă.

Ea își arcui o sprânceană blondă spre el și râse.

– Dumneata ce crezi? Arăt ca o doamnă?

– Da, ei bine, hm, arătați frumos, reuși el să îngaime, dorindu-și să-și dea una pentru nebunia lui.

Ce anume trebuia să spui când întâlneai o creatură divină și singură într-o grădină întunecată și rece? Nimic în cariera lui militară nu îl pregătise pentru un asemenea eveniment. Dacă ar fi fost un soldat francez, ar fi împușcat-o. Măcar ar fi încercat. Dacă ar fi fost un soldat englez, i-ar fi oferit un trabuc. În schimb, rămase înmărmurit, uitându-se stăruitor ca un idiot care aștepta ca ea să mai spună ceva.

– Permite-mi să te scutesc de bătăi de cap, domnule...

Ea făcu o pauză, așteptând ca el să-i menționeze numele de familie.

– Ellsworth, spuse el încurcat.

Fir-ar să fie! Nu trebuia să spună nimănui că se numește domnul Ellsworth. Nu se mai numea așa. De când devenise afurisitul de conte de Elmwood. Dar cum să se corecteze în fața unei asemenea întruchipări a frumuseții? Se dovedise deja a fi un idiot, nu mai îndrăznea să adauge paie pe foc.

Dar stai. Ce îi spusese? Să-l scutească de bătăi de cap? El se încruntă. Oare ce voise să spună? Era pe cale să arunce trabucul pe jos și să-l zdrobească sub cizmă când ea se întinse și apucă țigara între degetele înmănușate. O privi uluit cum o duce la buze și trage, suflând fumul în aerul rece de deasupra capului lui. Cine era această tânără? O cunoscuse mai devreme, când se adunase lumea în salon? Se cam îndoia. Și-ar fi amintit de ea. Nu era o persoană pe care să o uiți cu ușurință.

Făcu ochii mici spre ea.

– Ai fost aici toată seara? întrebă el, neobișnuit de curios să înțeleagă cum de nu o observase.

Râsetul ei răsună cu o notă de asprime.

– Nu toată seara, nu. Mă tem că întârzii adesea la astfel de întâlniri. Am ajuns pe la jumătatea cinei. Dinadins. Așa seara pare o corvoadă mai mică.

– O corvoadă? repetă el, oarecum surprins că o femeie care părea atât de mult în elementul ei să fie atât de nefericită la un dineu.

Ea îl privi din cap până în picioare de parcă studia fiecare cusătură din îmbrăcămintea lui. Dintr-odată, se bucură că viitorul lui cumnat, marchizul de Bellingham, îl ajutase să-și cumpere o garderobă nouă potrivită pentru un conte.

– Poți sări peste amabilități, domnule Ellsworth. Știu ce joc joci.

– *Joc*?

El clipi nedumerit spre ea. Ce naiba voia să spună?

Ea oftă și își dădu ochii peste cap, trăgând iar din trabuc.

– Da, l-am mai văzut de sute de ori. M-ai văzut plecând de la masă și m-ai urmărit până aici. Doar te *prefaci* că nu m-ai urmărit. Te prefaci că nici măcar nu știi că sunt aici. Asta ar trebui să cred, nu-i așa?

Ea clipi agresiv spre el.

David strâmbă din nas și își încrucișă brațele la piept, privind-o la fel de atent pe cât îl privise ea cu câteva clipe înainte. Oare această tânără credea cu adevărat că venise aici în căutarea ei?

– Poți să crezi ce vrei, domnișoară...

Ea își dădu ochii peste cap și izbucni într-un râs arogant.

– O, și acum o să te prefaci că nu știi nici cum mă cheamă. Ea clătină din cap și își trase blana mai strâns pe umeri. Serios, voi, bărbații, chiar trebuie să vă apucați să născociți idei mai originale. Nici nu pot să-ți spun de câte ori am mai văzut asta. Începe să se răsufle schema, te asigur.

David scoase un sunet undeva între un pufnit și un geamăt. Cine se credea această tânără? Nu avea decât să fie una dintre prințesele din familia regală. Se îndoia sincer că oricare dintre nenumăratele fiice ale regelui George ar fi umblat aiurea fumând trabuc prin grădină și fiind nepoliticoasă.

– Îmi cer scuze dacă „schema" mea este „răsuflată", domnișoară. Mă tem că n-am avut mult timp ca să născocesc ceva mai original.

Îi trimise un zâmbet încordat.

– Îmi dau seama, îl luă ea peste picior. Acum, nu-mi spune. O să te oferi să mă însoțești înapoi în sala de mese, apoi o să mă întrebi dacă poți să-mi faci o vizită mâine. Să nu pierdem timpul. Mă *poți* însoți până în sala de mese, dar nu, nu mă poți vizita nici mâine, nici în altă zi.

Ea își încheie micul discurs cu o încuviințare afectată din cap.

David îi luă trabucul dintre degete și mai trase un fum. Dacă avea să fie nepoliticoasă, era dispus să-i arate ce însemna cu adevărat.

– În regulă, răspunse el cu un zâmbet fals pe buze. Pentru că, la drept vorbind, nu doar că n-am de gând să te însoțesc în sala de mese, dar nu ți-aș face o vizită nici dacă ai fi ultima femeie din Londra.

Și astfel, aruncă trabucul, îl strivi sub cizmă, se răsuci pe călcâie, deschise ușa și păși hotărât înăuntru. Nu îi mai aruncă nici măcar o privire. În timp ce se îndrepta spre sala de mese, singur, un zâmbet mulțumit i se desenă pe buze. Nu va uita prea curând expresia sinceră de șoc și indignare care se ivise pe chipul tinerei la auzul cuvintelor lui.

„Neprețuit. Pur și simplu neprețuit."

Momentul fusese poate cel mai distractiv din câte avusese de când pusese piciorul la Londra. Să pună la punct unul dintre aristocrații atât de răsfățați din lumea bună. Serios, acești oameni chiar trebuiau să se ia mult mai puțin în serios. Cum Dumnezeu se va încadra el vreodată în această lume impertinentă plină de oameni încrezuți și de regulile lor obositoare?

David clătină din cap. Indiferent cine era fata, părea atât de obișnuită să fie cea nepoliticoasă, fără ca oamenii să-i întoarcă favorul. Dar el știa sigur un lucru, spera să nu vină vreodată ziua în care va mai avea ghinionul să o reîntâlnească pe această domnișoară arogantă.

Capitolul 2

Mută de uimire, Annabelle se uită lung la ușa prin care bărbatul tocmai dispăruse. Cine naiba era *el*? În toți cei douăzeci și trei de ani pe care îi avea, nu întâlnise niciodată un domn care să fie atât de nepoliticos cu ea. Era măcar un gentleman? Faptul că fusese invitat la petrecerea lui Lady Harrison o făcea să creadă că trebuie să fie, dar ea nu-l mai văzuse până acum și sigur îi întâlnise pe *toți* domnii din lumea bună. Pe fiecare în parte dintre aceste suflete plictisitoare și previzibile. Ar fi spus că este străin, dar el vorbise într-o engleză perfectă, fără nici o urmă de accent. Nu cunoștea mulți străini care să vorbească engleza atât de bine. Cu toate acestea, amuzanta țigară de foi pe care o împărtășise cu el era ceva complet necunoscut. Nu semăna cu nici una dintre cele pe care le fumase în secret după ce le furase din umidificatorul aflat în biroul fratelui ei. Poate că, la urma urmei, bărbatul *era* străin.

Pentru ca întreaga situație să fie cu atât mai rea, bărbatul era chipeș, la naiba! Părea să aibă la vreo treizeci de ani, înalt, cu un păr de un castaniu-închis și ochi de un albastru-închis, o combinație care i se păruse întotdeauna fascinantă. Avea umeri lați și puternici, o talie îngustă și un maxilar parcă sculptat în marmură. Jumătate din chipul lui fusese cufundată în întuneric când îl văzuse pentru prima oară, dar când păși în lumina lumânării, aproape că i se tăiase răsuflarea. Și toate lucrurile necuviincioase pe care le făcuse, *nu* neapărat pentru că ar fi fumat în fața ei.

În mod normal, când bărbații veneau după ea afară și încercau să o compromită, nu reușeau deloc să arate că habar nu aveau că era acolo. Acest bărbat mersese mai departe și începuse să *fumeze* în fața ei. Era ceva nou. Îi admirase ingeniozitatea. Trăsese câteva fumuri doar pentru a-l șoca. Uneori reușea să-i sperie cu un comportament neobișnuit, făcându-i să decidă numaidecât că, până la urmă, ea nu era material potrivit de soție. Unii dintre șarlatani

erau de-a dreptul îngroziți de acțiunile ei. Previzibil. Plictisitor. Uneori, amuzant. Însă acest bărbat nu păruse deloc tulburat de comportamentul ei. Păruse mai ofensat că îl acuzase că se preface. Și acest lucru era nou. Nu putea să nege că era mai original decât ceilalți. În plus, grosolănia lui de la final, când îi spusese că nu i-ar fi făcut o vizită nici dacă ar fi fost ultima doamnă din Londra... Chiar dacă era ușor teatral, fusese o reacție neașteptată, fără îndoială. Ea făcu ochii mici și își încrucișă brațele la piept, bătând darabana cu degetele pe coate. Hmm. Poate se înșela. Poate că acest bărbat *nu* știuse că ea se afla afară. Poate chiar *nu* știa cine era ea. Greu de crezut, dar posibil.

Annabelle oftă și deschise ușa pentru a intra în casă. Mama ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut jumătate din lucrurile făcute de Annabelle pentru a-și descuraja pretendenții. Dar mama nu știa. Nici unul dintre bărbați nu avea să îi spună. Nu îndrăzneau să rişte să-și atragă furia marchizei văduve de Bellingham și, de altfel, nici mânia fratelui ei, Beau, marchizul. Pe deasupra, oricât de straniu ar fi fost comportamentul ei, Annabelle era văzută pe piața matrimonială ca una dintre cele mai râvnite doamne. Și nu doar pentru că avea o zestre indecent de mare și se trăgea dintr-o familie impecabilă. Nu. Adevăratul motiv pentru care era considerată a fi un asemenea trofeu pentru bărbații din înalta societate a Londrei era pentru că avusese ghinionul de a se fi născut frumoasă. Neobișnuit de frumoasă. După spusele aproape tuturor celor cu care se întâlnise în ultimii cinci ani, avea o înfățișare uluitoare și un chip de o frumusețe neasemuită. Teribil de neplăcut, dacă era să o întrebe cineva. Dar aparent adevărat.

Frumusețea ei părea să transforme aproape fiecare bărbat bun de însurătoare din țară într-un nebun de legat atunci când se regăsea în prezența ei. Annabelle încetase deja de multă vreme să se mai lase flatată de atenție și se săturase pur și simplu de asta. Refuzase deja vreo douăzeci de cereri în căsătorie. Ei bine, mai exact, Beau le refuzase în numele ei. Dar ea nu fusese interesată de nici una dintre ele. Nici măcar de una singură. Pentru pretendenții ei, ea era doar un trofeu care trebuia câștigat și nici unuia dintre bărbați nu-i păsa de istețimea sau de inteligența ei, ca să nu mai vorbim de nevoile, dorințele și visurile ei. Jumătate din populația masculină a lumii bune încercase să o curteze și nici unul dintre

domni nu o întrebase vreodată ce gândea. Era sătulă. Și chiar dacă Beau și mama se întrebau disperați dacă se va mărita vreodată, Annabelle refuza să se căsătorească cu un îngâmfat care o dorea la brațul lui doar pentru înfățișarea și zestrea ei. Mai important, refuza să *aparțină* vreunui bărbat.

Din fericire, Beau nu insistase pe temă și, în ajunul celui de-al șaselea sezon, Annabelle nu era nicidecum mai hotărâtă decât în alte sezoane să-și aleagă un soț. Deși nu îi spusese acest lucru lui Beau. Ceea ce iubitul ei frate mai mare nu știa nu avea cum să-l rănească. În plus, Beau își anunțase recent propria logodnă cu frumoasa roșcată Marianne. Nunta va avea loc curând, dar sigur îi va ține pe toți ocupați măcar în primele săptămâni ale Sezonului.

Annabelle intră în casă și se scutură de frigul care îi intrase în oase pentru că rămăsese atât de mult afară. Luă o bomboană cu mentă din cutiuța pe care o ținea în gentuță pentru a-și ascunde mirosul de fum. Nu trebuia să-i dea mamei motive de îngrijorare.

Folosind o oglindă așezată deasupra unei mese de lângă ușă, Annabelle își cercetă în treacăt coafura. Întoarse capul dintr-o parte în alta. Nu avea ce să facă. Arăta la fel ca întotdeauna. Perfect stăpână pe sine la exterior, perfect nefericită în interior. Dar nici o oglindă nu putea să surprindă această realitate. S-ar fi rugat ca frumusețea ei să pălească mai repede, dar renunțase cu mult timp în urmă la actul inutil al rugăciunii. Nu reușeai nimic prin rugăciuni.

O, ce mai conta? Petrecerea de astă-seară era la fel ca oricare dintre celelalte zeci de petreceri la care participase de-a lungul anilor. Cu o singură excepție. În seara asta, se va întoarce la masă și se va strădui să-l ignore pe acel bărbat nepoliticos, deși foarte chipeș. Oricine ar fi fost el.

Capitolul 3

– Locul meu nu este aici, îi spuse David în șoaptă viitorului lui cumnat, marchizul de Bellingham, în timp ce intrau pe ușa de la White.

– Aiurea, răspunse Bell, întorcându-se și bătându-l pe David pe spate. Acum ești conte de Elmwood și îți sponsorizez intrarea în club. Este ca și făcut.

David se frecă la ceafă și tresări.

– S-ar putea să fie „ca și făcut", încuviință el, dar locul meu tot nu este aici.

Aruncă o privire în jur spre pereții căptușiți cu mahon, covoarele din pluș, scaunele somptuoase din piele. Aproape că simțea mirosul de bani în aerul de aici. Era atât de evident. După ce își petrecuse ultimii doisprezece ani în armata Majestății Sale, trăind în mare parte prin corturi în ultimii cinci, un asemenea fast îl făcea pe David să se simtă incomod. Voia să fugă din clădire și să se mai oprească în cabana din Brighton în care crescuse. Nu. Indiferent ce spunea Bell, locul lui David sigur nu era aici.

– Hai, spuse Bell după ce își întinse haina spre unul dintre lacheii care așteptau lângă ușă.

Pe oriunde mergeau se găsea mereu câte un lacheu care aștepta lângă ușă. Și David își întinse repede haina. Avea de gând să imite fiecare mișcare pe care o făcea Bell aici. Cum te purtai într-un club exclusivist pentru gentlemeni? David nu avea nici cea mai vagă idee. Cel mai aproape de un asemenea loc în care ajunsese erau corturile ofițerilor din Războiul Peninsular. Care erau departe de opulența sculptată în marmură, aur și fresce în care se aflau acum.

– Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu câțiva dintre băieți, continuă Bell, străbătând clubul de parcă ar fi fost a doua lui casă.

David trase adânc aer în piept și se pregăti să facă cunoștință cu „câțiva dintre băieți" Pe aici, asta putea să însemne un duce sau vreun alt marchiz precum Bell. În ciuda bogăției și a educației privilegiate, Bell era un om bun. Era logodit cu sora lui David, Marianne,

dar cei doi se cunoscuseră înainte ca David să aibă vreun fel de bănuială că el era, de fapt, moștenitorul contelui de Elmwood, ceea ce făcea ca sora lui să fie o lady. Lui David încă nu-i venea să creadă. După ce Bell, Marianne și David se întorseseră din Franța toamna trecută, aflase că răposatul lui tată fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Dar în ultimele luni se întâmplaseră prea puține pentru a permite ca realitatea să se așeze înăuntrul lui.

Acum, David era un nobil, un bogătaș, un aristocrat. Era prea de tot. În Brighton, nu fuseseră crescuți neapărat în sărăcie, dar sigur nici în lux. Locuiseră într-o căsuță simplă cu trei dormitoare. Unul pentru părinții lor, unul pentru Marianne și unul pentru David și Frederick. Făcuseră tot felul de treburi, frecaseră podele și tăiaseră copaci pentru lucrările tatălui lor. Pescuiseră, vânaseră și se duseseră la dansuri populare, iar când ajunseră la vârsta majoratului, David și Frederick se înrolaseră în armată și Marianne devenise slujitoarea lui Lady Courtney.

Dar nimic, absolut nimic din toată educația lor nu le dăduse nici cel mai mic semn că tata fusese fiul unui conte. Aparent se certase cu bunicul lui David din cauza dorinței de a se însura cu mama lui David și, în loc să cedeze, tatăl lui David decisese să renunțe la viitorul lui titlu și să se așeze cu familia în Brighton, departe de îmbulzeala din Londra și fosta lui viață. Dar nici pe patul de moarte, tata nu pomenise cine era cu adevărat. Detaliul îl făcea uneori pe David să spere că totul fusese o mare greșeală. Însă generalul Grimaldi în persoană, șeful Ministerului de Interne, fusese cel care aflase adevărul și părea că nu încăpea nici o că tatăl lui David fusese singurul fiu al contelui de Elmwood. Ceea ce însemna că David, ca fiu în viață, moștenea titlul după moartea tatei.

– Vezi, acolo, Bell arătă spre un grup de bărbați care zăboveau în jurul unei cărți mari în colțul salonului principal. Aceea este celebrul registru de pariuri. Se pariază tot felul de lucruri în paginile acestui volum.

Pe David nu îl lăsă inima să-i spună lui Bell că nu auzise în viața lui de registrul de pariuri și, pe deasupra, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nebunii făceau pariuri. Nebunii care se despărțeau repede de banii lor. David văzuse nenumărați nebuni în armată pierzând solda pe o lună sau mai mult, dispuși să parieze pe o șansă prostească.

– Hai cu mine în camera de alături, îi spuse Bell. Poate sunt pe aici și unii dintre prietenii mei.

Bell nu făcuse nici doi pași, când un alt bărbat se ivi dinspre coridor și îl opri.

– Iată-te, Bellingham. Te căutam. Putem să stăm un pic de vorbă... între patru ochi?

Bell aruncă o privire spre David, care încuviință scurt din cap înainte de a se întoarce, cu mâinile împreunate la spate ca să găsească ceva cu care să-și ocupe timpul în timp ce Bell discuta cu domnul în cauză.

David aflase că Bell avea o altă viață atunci când venise cu Marianne ca să-l salveze dintr-un lagăr francez pentru prizonieri de război. După cum se dovedise, Bell era spion al Ministerului de Interne, după cum era și Marianne. Chiar dacă David le jurase amândurora că va păstra secretul, el se obișnuise să închidă ochii când Bell era chemat brusc undeva.

David se întoarse și se uită la grupul de bărbați aflați lângă registrul de pariuri. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, chiar ultimul, dar putea la fel de bine să se poarte cordial cu acești oameni din nou descoperita lui clasă socială. Se apropie de micul grup și își drese glasul.

– Bună ziua, domnilor. Pe ce pariați azi?

Bărbații ridicară confuzi privirea spre el, de parcă o capră ar fi rătăcit prin club și le-ar fi pus întrebarea.

– Scuzele mele. David își drese glasul și își dori să fie oriunde altundeva mai puțin aici. Bănuiesc că ar fi trebuit să încep prin a mă prezenta. Îmi pare nespus de rău. Eu sunt... Numele meu este...

– Tu ești Elmwood, nu-i așa? întrebă unul dintre bărbații mai tineri, făcând ochii mici spre David.

David se trase de rever. Încă nu era obișnuit cu finețea afurisită a croielii stofelor pe care le purta în ultimele zile. Bell îl târâse la unul dintre cei mai buni croitori de pe Old Bond Street, iar acum era mândrul posesor a peste o duzină de cămăși făcute din cele mai bune materiale, două duzini de lavaliere de un alb imaculat, pantaloni care i se potriveau perfect și cizme atât de strălucitoare încât reușeai să-ți vezi reflexia în vârful lor. Ca să nu mai vorbim de izmene, șosete, veste și batiste. Batiste cu monogramă. David socotise că totul costase mai mult decât câștigase cu totul în fosta lui

viață, dar aflase repede că titlul de Elmwood venea la pachet și cu o avere considerabilă. Părea că bunicul lui fusese un om foarte bogat.

– Da, eu sunt, răspunse David, recunoscându-și titlul și simțindu-te ca un idiot de zile mari. Desigur, toată lumea știa deja cine era. Bell îl avertizase că numele lui apăruse neîncetat prin ziare de când vestea sosirii lui se răspândise prin Londra ca vântul și ca gândul. Marianne fusese nevoită să se ascundă săptămâni bune în reședința de la oraș a lui Lady Courtney de teamă să nu fie asaltată de un cârd de doamne dornice să facă cunoștință cu sora noului conte și *logodnica* unuia dintre cei mai inaccesibili burlaci din țară.

Bărbații îi aruncară priviri care îl făcură să se simtă stânjenit, în timp ce David își dori să fi purtat maro ca să se strecoare pe lângă pereții din lemn și să se ascundă. Spusese ceva greșit? Făcuse ceva stângaci? Așa părea, pentru că nici unul dintre ei nu răspunse și alții se foiră stingheriți pe scaune.

– Poți să păstrezi un secret, Elmwood? spuse unul dintre bărbați, cu un zâmbet antipatic pe față.

– Ce fel de secret? răspunse David, nedorind să aibă nimic de-a face cu orice fel de secret ar fi avut această grămadă de nerozi.

– Nu-i zice, spuse primul bărbat. Are legături strânse cu Bell.

– Da, răspunse David și dădu din cap. Am legături foarte strânse cu Bell.

Dacă domnii aveau un secret pe care voiau să-l ascundă de Bell, David sigur nu-și dorea să afle nimic. Dădu să se îndepărteze încet de grup.

– Facem pariuri pe o doamnă, continuă bărbatul cel îngâmfat.

David tresări de parcă faptul de a închide un ochi ar fi putut să îi astupe și urechile.

– O doamnă? răspunse el, deja pe cale să se răsucească pe călcâie. Nu voia să mai audă nici un cuvânt. Foarte bine. Sună bine. Eu o să mă duc...

– Ca să fiu mai exact, continuă bărbatul, pariem care dintre noi se va însura cu o anumită doamnă din lumea bună.

Nu știa de ce, dar se gândi la doamna pe care o întâlnise afară la cina din seara de dinainte. Femeia era greu de stăpânit, dar părea genul de doamnă pe care să pui un pariu. Poate pe cât de nepoliticoasă îi va fi următoarea acțiune. După ce se întorsese în salon cu o seară înainte, David sfârșise prin a-i cere scuze gazdei și

plecase. Se gândise pentru o secundă să nu-i ofere blondei nepoliticoase satisfacția de a crede că îl alungase, dar scenariul cel mai plauzibil era ca ea să nu se mai fi gândit a doua oară la el. Era evident că avea o experiență îndelungată când venea vorba de a fi nepoliticoasă cu bărbații în privat. Fără îndoială, uitase de întâlnirea lor în clipa în care el plecase. Părea că lui îi lua mai mult timp să o uite. Asta însemna să fii aristocrat? Să te obișnuiești ca femeile frumoase să fie nepoliticoase? Ar fi preferat să se întoarcă la Brighton și să găsească o fată drăguță și modestă de prin părțile locului cu care să se însoare. În cele din urmă, va avea nevoie de o contesă. Sau, cel puțin, așa îi spusese Bell.

David clătină din cap, revenind cu atenția spre domnii din spatele lui. Convins că își va regreta alegerea, se întoarse spre ei și întrebă:

– Ce au de-a face pariurile despre căsătoria unei doamne cu Bell?

– Nu-i spune! repetă al doilea bărbat.

Un sentiment de rău augur îl luă cu asalt pe David. La naiba! Nu ar fi trebuit să pună o asemenea întrebare. La urma urmei, pariul avea ceva de-a face cu Bell.

– Doamna în cauză, răspunse bărbatul cel îngâmfat, continuând să zâmbească într-un fel care îl făcu pe David să nu se simtă în largul lui, este Lady Annabelle Bellham.

David răsuflă cu un șuierat. Lady Annabelle era sora lui Bell. Nu o întâlnise încă. Nu se afla în prezent la Londra și lipsise toată iarna. Ea și mama ei trebuiau să revină în curând de la țară pentru sezonul social. Tot ce știa David despre Annabelle era că era cu câțiva ani mai mică decât Bell și părea să fie nemăritată. Marianne își făcuse griji săptămâni întregi că Annabelle putea să nu o placă atunci când aveau să se întâlnească. Dar Marianne se întorsese din vizita pe care le-o făcuse mamei și surorii lui Bell la țară, susținând că amândouă erau minunate și o acceptau, ceea ce îl mulțumi nespus pe David.

David își drese glasul și se trase din nou de revere. Sigur își va regreta și următoarea întrebare, dar curiozitatea îl luase pe sus.

– De ce pariați pe persoana cu care o să se mărite Lady Annabelle?

Un hohot de râs se auzi de la unul dintre tipii din grup. Lui David nu îi plăcu. Nu îi plăcu deloc. Se presupunea că domnii aceștia erau crema societății? După părerea lui David, erau doar grosolani și lipsiți de eleganță.

– Tu ai *văzut*-o vreodată pe Lady Annabelle? întrebă bărbatul cel îngâmfat, cu o expresie mult prea arogantă pe chip.

David clătină din cap.

– Încă nu am avut plăcerea.

Un alt hohot de râs îl făcu pe David să îngusteze ochii.

– Ei bine, spuse lordul cel îngâmfat. Să spunem doar că Lady Annabelle și-a făcut debutul acum cinci sezoane și nu și-a ales încă un soț, chiar dacă are cel puțin douăzeci de cereri în căsătorie, dacă este să te iei după ce spun bârfele.

David trebui să se chinuie ca să păstreze o expresie netulburată pe chip și să nu trădeze dezgustul pe care i-l provoca subiectul discutat.

– Deci, pariați cine va fi norocosul *câștigător*?

Era sarcastic când îi spunea viitorului soț al lui Lady Annabelle „câștigător", dar cuvântul ales doar îi făcu pe ceilalți bărbați să chicotească și să-și dea coate unul altuia. Vulgar, în opinia lui.

– Cine o să fie și când, răspunse arogantul, împreunându-și degetele peste piept.

– Înțeleg, răspunse David.

Deși nu înțelegea deloc. I se părea că bărbații în toată firea cu educație aleasă și buzunarele pline trebuiau să aibă o mulțime de lucruri mai bune de făcut decât să parieze pe astfel de prostii, dar nu era treaba lui să judece. Își dorea doar să plece din compania lor numaidecât. Nu era de el să fie nobil. Dacă acestea erau genul de aiureli la care trebuia să ia parte ca să fie un adevărat conte, el chiar își dorea să se întoarcă la Brighton și să lucreze în atelierul tatălui lui. Nici unul dintre acești bărbați nu petrecuse măcar o zi în luptă. Nici unul dintre acești bărbați nu-și văzuse prietenii murind în agonie. Nici unul dintre acești bărbați nu știa nimic dincolo de privilegii și tâmpeniile, precum pariurile, cu care își pierdeau vremea.

Lordul cel îngâmfat făcu iar ochii mici spre David.

– Nu se întâmplă să știi dacă nu cumva Bell i-a dat un termen până la care să-și aleagă un soț?

David clătină din cap și își încleștă maxilarul.

– Vă pot asigura că eu și lordul Bellingham n-am discutat niciodată despre planurile de căsătorie ale surorii lui.

Cu ce tupeu se gândeau acești înțepați că va trăda încrederea prietenului lui în favoarea unor fanfaroni cu gura mare care erau niște străini pentru el.

Grupul izbucni în râs.

– Atât de formal? „Lordul Bellingham"? Noi îi spunem Bell.

Bineînțeles că David încurcase intenționat detaliul. Încă se chinuia să învețe cum să le spună tuturor după titlurile oficiale. Era departe de a le stăpâni poreclele.

– Da, ei bine, eu și *Bell* nu am discutat niciodată despre Lady Annabelle. O să mă întorc la...

Dădu să plece când lordul cel îngâmfat spuse:

– Nu-i spune lui Bell că facem pariuri pe sora lui, Elmwood. Nu ne-am dori să strici distracția.

David strânsă din buze și dădu din cap o dată, înainte să o ia aproape la fugă pentru a se îndepărta de grup în colțul opus al încăperii din care venise. Nu avea de gând să-i povestească lui Bell nimic despre întâlnirea lui ridicolă cu acești bărbați. Nu numai că va fi cumplit să repete cele spuse de ei, dar nu era dispus să-i facă prietenului lui deserviciul de a repeta aceste prostii în prezența lui. Totuși... dacă Bell trebuia să-i cheme la duel? Poate *trebuia* să-i spună că erau necuviincioși față de unica lui soră. David nu și-ar fi dorit același lucru dacă cineva ar fi fost atât de grosolan cu Marianne?

Bell i se alătură câteva momente mai târziu, iar David răsuflă ușurat când intrară împreună în camera alăturată și se îndepărtară de privirile indiscrete ale bărbaților rămași la registrul de pariuri. Intrară într-o cameră mai mică, mobilată la fel ca prima, cu fotolii din piele și covoare din pluș, pereți căptușiți cu lemn și tablouri scumpe care acopereau aproape fiecare spațiu de pe pereții de un verde-închis.

– Ți-ai făcut prieteni noi la registrul de pariuri, nu-i așa? întrebă Bell, în timp ce se așezară unul în fața celuilalt.

David răsuflă apăsat.

– Nici pe departe.

Se mușcă de buză. Trebuia să-i povestească lui Bell ce îi spuseseră bărbații? Acum era momentul potrivit să spună ceva? Sau era un gest de prost gust? „La naiba. La naiba. La naiba."

– Cine era bărbatul din fața registrului? Cel care stătea pe scaun?

Lordul cel Îngâmfat.

Bell lăsă capul într-o parte și făcu ochii mici, încercând să-și amintească.

– O, Murdock. Marchizul de Murdock.

Murdock? Numele îi suna vag familiar, dar David auzise atât de multe nume noi în ultimele câteva luni. Nume, reguli bune maniere, titluri, politică. Era copleșitor. De fapt, Bell îl informase că le rugase pe sora lui, Annabelle, și pe mama lui, Lady Angelina, să-l învețe pe David cum să se poarte în societate. Cele două femei erau membre de necontestat ale lumii bune și, dacă David avea nevoie de cineva, atunci avea nevoie de două experte. Nu aștepta cu mare nerăbdare „lecțiile despre cum să fii conte", așa cum le numise Marianne, dar era destul de inteligent încât să știe că avea mare nevoie de ele. Era frumos că Lady Annabelle și mama ei se oferiseră să-l învețe ce și cum. Iată un alt motiv pentru care nu-i păsa cine știe ce de Murdock și de grupul lui de filfizoni care pariau pe Lady Annabelle. Tânăra urma să-i facă o favoare. David putea măcar să-i împiedice pe nesăbuiții aceia să-i murdărească numele.

Un lacheu se repezi să le dea fiecăruia câte o băutură pe care nu o comandaseră. Bell primise un ceai, David un pahar de vin de Porto. Dezvoltase o pasiune pentru vin cât staționase în Portugalia. El clipi spre pahar și se încruntă. De unde naiba știa lacheul ce îi plăcea să bea? Slujitorul dispăru atât de repede încât el nu avu ocazia să mai întrebe. David clătină din cap. „O viață trăită în privilegii."

– Ai făcut vreun pariu? întrebă Bell și un colț al gurii i se curbă într-un zâmbet pieziș.

David răsuflă cu năduf. La naiba cu lumea bună și toate regulile ridicole după care se conducea. Chiar nu știa ce să facă în această situație. Încă nu primise primele lecții într-ale rolului de conte. Dar dacă ar fi fost la Brighton, i-ar fi spus totul verde în față prietenului lui și ar fi terminat cu toată povestea. Da, bine. Iată ce va face.

– Nu, și la drept vorbind... Nu sunt sigur că eu ar trebui să menționez asta, dar...

El luă o înghițitură de vin ca să se întărească.

– Au pariat din nou pe Annabelle, nu-i așa? întrebă Bell, lăsându-se pe spate în fotoliu și îndreptându-și umerii.

Părea de un calm absolut. Nu semăna nicicum ca un bărbat pe cale să provoace la duel pe cineva. David se înecă cu vinul de Porto pe care tocmai îl înghițise.

– Poftim? reuși el să spună. Știai?

Bell oftă și ridică din umeri.

– Fac asta în fiecare an, chiar la începutul sezonului.

David clipi la el, cu ochii încă în lacrimi după ce se înecase.

– Și permiți una ca asta?

– Să permit? Aș paria și eu dacă m-ar lăsa. Dar îmi tot spun că sunt într-un avantaj nedrept pentru că aș ști exact când să fac pariul. Bell îi făcu cu ochiul. S-ar putea să aibă dreptate.

David îi aruncă marchizului o privire piezișă.

– Nu te supără?

– O să înveți că totul este un pariu aici, Elmwood, răspunse Bell cu un zâmbet ironic. Cât despre Annabelle, ei bine, o să vezi cu ochii tăi cât de curând. Ea și mama tocmai s-au întors de la țară ieri după-amiază. De fapt... El își scoase ceasul din buzunarul hainei și aruncă o privire... Ne întâlnim cu ele la mine acasă la patru. Mama și Annabelle abia așteaptă lecțiile tale de conte, Elmwood. Abia aștept să le cunoști.

Capitolul 4

Annabelle își traversă dormitorul din casa fratelui ei cu un zâmbet larg pe buze. Azi era o zi bună. Nu numai că se întorsese din peisajul rural de o plictiseală tulburătoare, dar îl va revedea pe Beau în sfârșit. Puțini erau oamenii de a căror companie se bucura mai mult decât a fratelui ei. Nu numai că era un erou pentru ea, dar pleca foarte adesea cu afaceri în contul Coroanei. Nu apuca să-l vadă atât de des pe cât își dorea.

În plus, Beau îi scrisese ca să o roage dacă îi va face o favoare și ea ar fi făcut orice pentru fratele ei mai mare, înțelept și curajos. Favoarea pe care i-o ceruse nu avea nimic de-a face curtatul ei sau încercarea de a-și găsi un soț. Mai exact, favoarea era mai mult pentru viitoarea ei cumnată, Marianne. Marianne îl întâlnise pe Beau la o petrecere cu o vară în urmă. *Cum* se cunoscuseră era o poveste învăluită într-o mulțime de mistere, dar rezultatul fusese nu doar că Beau o ceruse pe Marianne de soție, dar le propuse atât lui Annabelle, cât și mamei să o ajute pe Marianne să se acomodeze în societate. Marianne și fratele ei descoperiseră recent că sunt nepoții fostului conte de Elmwood. Contele murise, la fel și tatăl lor, făcând ca fratele mai mare al lui Marianne, David, să preia titlul.

Aparent, David fusese căpitan în armată și fusese luat prizonier în Franța. Annabelle se cutremură. Bărbatul trebuia să fie foarte curajos dacă supraviețuise unui asemenea calvar. Dar potrivit lui Beau, David nu știa cum să se poarte în înalta societate, ceea ce se putea dovedi a fi foarte ciudat dacă nu făceau ceva în acest sens. Beau și Marianne fuseseră de acord că Annabelle și mama ei erau persoanele potrivite pentru a-l învăța pe lordul Elmwood să fie conte cu adevărat. I se întâmpla atât de rar să aibă ceva util de făcut, precum a învăța un fost erou de armată să navigheze pe apele tulburi ale societății londoneze. Abia aștepta.

Aruncă o privire spre ceasul de pe poliță din colțul opus al încăperii. Era aproape patru. Beau și lordul Elmwood trebuiau să apară

dintr-o clipă în alta. La fel și Marianne. Annabelle se studie repejor în oglindă. Perfect prezentabilă. Desigur, nu conta prea mult. Nu trebuia să arate cel mai bine ca să-și petreacă după-amiaza învățându-l pe fiul unui tâmplar din Brighton cum să fie conte, dar Annabelle era hotărâtă să facă tot îi stătea în putere pentru bietul om, pentru a-l ajuta să se acomodeze cât mai ușor în înalta societate. Potrivit lui Marianne, lordul Elmwood avea mare nevoie de ajutor pe mai multe planuri, de la comportamentul lui până la felul în care vorbea și la maniere. Părea o adevărată provocare. Annabelle nu avea puteri supranaturale, dar va face tot posibilul pentru a-l împiedica pe noul conte să îi facă în vreun fel de rușine pe fratele și noua ei cumnată.

Pe deasupra, Annabelle nu se putea gândi la o întrebuințare mai bună a cunoștințelor ridicole care i se învolburau prin minte legat de toate nuanțele societății decât să-i ajute pe biata Marianne și pe fratele ei neștiutor să se încadreze în lumea bună.

La urma urmei, Annabelle detesta cercul nesfârșit de ieșiri sociale și petreceri stupide precum cea din seara din urmă organizată de familia Harrison. Măcar azi va face ceva util, ajutând doi oameni care aveau nevoie de ea.

Refuzând cu o fluturare a mâinii ajutorul slujitoarei de a-și aranja părul, Annabelle coborî scările care duceau spre foaier, așteptând cu nerăbdare să o revadă pe Marianne și să-și întâlnească noul protejat.

Annabelle abia ajunsese la primul etaj când se auzi ciocănitul în ușă. Se grăbi spre salonul alb din fața casei pentru a-și aștepta musafirii. Câteva momente mai târziu, Stockton, majordomul, le conduse pe Marianne și pe însoțitoarea ei, Lady Courtney, în încăpere.

– Iată-te, Annabelle, spuse Marianne. Stockton îmi spunea că fratele meu și Beau n-au ajuns încă.

Annabelle se ridică și le întâmpină pe cele două femei cu îmbrățișări călduroase și sărutări pe obraji.

– Mă aștept să sosească în orice moment, o anunță pe viitoarea ei cumnată.

Cele două femei se așezară lângă Annabelle.

– Beau mi-a spus că îl duce pe David la White, spuse Marianne, cu o expresie de teamă pe chip.

Annabelle se încruntă.

– Pentru asta îți faci griji?

Marianne tresări și dădu din cap.

– Mă tem că da. Chiar dacă sezonul a început deja, l-am rugat pe Beau să nu-l scoată prea mult pe David în societate. Nu până când nu are șansa de a se... bucura... de îndrumările tale.

Annabelle râse. Ea se întinse și își apăsă mâna caldă peste mâna rece a lui Marianne.

– Sunt sigură că fratele tău poate să se descurce cu câțiva bărbați afumați la clubul lor de domni.

Marianne își mușcă buza.

– Nu știu. Ea împărtăși o privire neliniștită cu Lady Courtney. David nu este foarte obișnuit să se învârtă în astfel de cercuri. Desigur, nici eu, dar măcar eu am avut ajutorul Juliannei și al lui Frances, pe lângă cel al lui Lady Courtney.

– Lady Julianna Montgomery și Lady Frances Wharton? clarifică Annabelle.

Cele două doamne erau logodnicele celor mai apropiați prieteni ai lui Beau. Julianna era logodită cu Rhys Sheffield, ducele de Worthington, iar Frances era logodită cu Lucas Drake, contele de Kendall.

Marianne dădu din cap.

Era de înțeles ca Julianna și Frances să o ia pe Marianne sub aripa lor. Tatăl lui Frances fusese arestat cu o toamnă în urmă într-un mare scandal, dar lordul Kendall o susținuse și, împreună cu ceilalți prieteni ai lor, reușiseră să păstreze intactă reputația lui Frances. De fapt, cele trei cupluri urmau să se căsătorească în același timp peste doar câteva săptămâni la marea proprietate de la țară a ducelui de Worthington.

– Ți-am spus de nenumărate ori, Marianne, draga mea. Eu nu mi-aș face griji pentru fratele tău, interveni Lady Courtney. Este un bărbat capabil și îndrăznesc să spun că, după ce doamnele din lumea bună o să se uite la el, nu o să mai fie prea atente la manierele lui.

Annabelle își arcui o sprânceană. Ce însemna *asta*? Nu știa sigur, dar părea interesant. Lordul Elmwood foarte chipeș? Fără doar și poate, sora lui era frumoasă, cu un păr lung și roșu și ochi de un albastru scânteietor. Annabelle nu fusese niciodată atrasă în mod special de bărbații cu părul roșu, dar sigur unele dintre doamnele

din lumea bună erau. În plus, cu un titlu de conte în mânecă, felul în care arăta nu va mai conta prea tare pentru unele dintre ele. Unele femei știau foarte clar ce vânează, iar prada lor era un bărbat cu titlu râvnit și avere mare. După spusele lui Beau, lordul Elmwood le avea pe amândouă.

– Da, răspunse Marianne, făcând un semn din cap spre Lady Courtney. Știu, dar eu și David... Ei bine, știi cum am crescut, Lady Courtney. Mama a făcut tot posibilul ca să se asigure că avem habar de anumite lucruri, dar nu prea făceam parte din înalta societate pe atunci.

Annabelle simți că i se frânge inima în piept. Sărmana și splendida ei cumnată nu avea de ce să-și facă griji pentru înțepații și trădătorii din societatea londoneză. O bătu ușor pe Marianne pe mână.

– Adevărul este că n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de drag ca tine, Marianne, în toți anii pe care mi i-am petrecut în societate. Dacă fratele tău are măcar jumătate din amabilitatea și atenția ta, sunt convinsă că o să fie mai bun decât mulți dintre ei.

Ca la un semnal, parcă, Stockton bătu din nou la ușă.

– Lord Bellingham și Lord Elmwood, anunță el cu o plecăciune înainte de a se da într-o parte și a se retrage.

Beau intră primul în cameră, când cele trei doamne se ridicară ca să îi întâmpine pe domni. La început, silueta fratelui ei nu îi permise lui Annabelle să-l vadă pe lordul Elmwood și nu îndrăzni să fie atât de nerăbdătoare încât să se ridice pe vârfuri și să-și întindă gâtul pentru a încerca să-l întrezărească pe bărbat. Ar fi fost nepoliticos. Ea așteptă în timp ce Beau făcu un pas în față ca să o îmbrățișeze. Ea îl strânse în brațe.

– Ce mă bucur să te văd, Beau, șopti ea.

– Mi-a fost dor de tine, Annabelle, răspunse el cu căldură.

– Annabelle, spuse Marianne de îndată ce Beau se îndepărtase de ea. Permite-mi să ți-l prezint pe fratele meu, David Ellsworth, conte de Elmwood.

Annabelle ridică bărbia pentru a-l vedea pe bărbatul cu păr negru care făcu un pas înainte.

Rămase mută de uimire. Își reveni repede din stupoare.

În fața ei, îmbrăcat în veșminte cu o croială impecabilă, purtând un zâmbet ironic pe chipul mult prea frumos, se afla același bărbat

cu care fusese insuportabil de nepoliticoasă cu o seară înainte în grădina soților Harrison. Bărbatul care nu se întorsese la masă când ea revenise în încăpere, provocându-i o mare frustrare. Aproape că își întrebase gazda despre el când își luase rămas-bun. Numai o mândrie încăpățânată o făcuse să se abțină.

– Ah, Lady Annabelle, deci așa te numești? spuse lordul Elmwood cu un zâmbetul netulburat.

Dacă Annabelle ar fi fost o altă persoană, genul de om care nu își petrecuse ani întregi perfecționându-și arta de a nu trăda nici o reacție, chipul ei ar fi luat foc până acum. În schimb, rămase perfect calmă și liniștită când permise celei mai discrete umbre de zâmbet să îi curbeze un colț al gurii și răspunse:

– Da, milord. Mă bucur să te cunosc.

– Ah, dar ne-am cunoscut deja, nu-i așa? răspunse el și o sprânceană neagră se încruntă. Dacă nu cumva mă înșel. Nu erai tu aseară în grădina familiei Harrison?

Annabelle trase brusc aer în piept. Își păstrase chipul lipsit de orice expresie. Foarte bine. Bărbatul nu avea de gând să se poarte onorabil și să pretindă că era prima dată când se întâlneau. Marianne avea dreptate. Nu era instruit în arta subtilă a amabilităților sociale. Bine.

– Da. Ea își îndreptă umerii. Eu eram.

– Ah, atunci sigur îți amintești de mine. Arătă spre sine. Nu-ți aduci aminte? Sunt singurul bărbat din țară care *nu* încearcă să-ți facă curte.

Capitolul 5

Dacă era să fie sincer cu sine, David putea recunoaște că se bucura să vadă expresia de pe chipul lui Lady Aroganța în Persoană când se prezentă ca fiind singurul bărbat din țară care nu încerca să-i facă curte. Era un amestec de șoc, o doză sănătoasă de neplăcere și o urmă de furie. Bine. Trebuia să se simtă îngrozită după ce se purtase atât de nepoliticos cu el cu o seară în urmă.

Totuși, cotul surorii lui i se înfipse de îndată în coaste, iar el tresări și tuși ușor.

– Nu fi nepoliticos, David, spuse Marianne cu un zâmbet fals. Este sora lui Beau.

În acest moment, lui David nu-i păsa cine era Lady Aroganța în Persoană pentru Beau, dar își înlocui iute zâmbetul arogant de pe chip cu unul mai blând.

– O plăcere, spuse el și făcu o plecăciune spre ea, după cum îl instruise Lady Courtney.

Lady Annabelle își drese glasul și lăsă capul pe spate.

– Lordul Elmwood are dreptate. Ne-am cunoscut, o anunță ea pe Marianne cu un zâmbet chinuitor de încordat. Cel puțin... ei bine, nu mi-am dat seama cine ești în acel moment, Lord Elmwood, încheie ea în șoaptă. Cred că te-ai prezentat ca fiind domnul Ellsworth.

În ultimele două cuvinte pe care le rosti răsună o urmă de enervare.

– Ar fi făcut o diferență în felul în care te-ai purtat cu mine, milady? răspunse el cu același zâmbet pe buze.

Nu-i păsa dacă se mai alegea cu un nou cot din partea lui Marianne, dar *comentariul* meritase cu vârf și îndesat.

Marianne aruncă o privire înainte și înapoi între ei, cu fruntea încruntată.

– Nu înțeleg. V-ați întâlnit? Când?

– Da, se grăbi să răspundă Lady Annabelle, dregându-și stânjenită glasul. La cina organizată de Lady Harrison aseară. Ne-am întâlnit din întâmplare... în grădină.

Pe chipul lui Marianne se ivi o expresie vijelioasă. Ea se întoarse cu o privire încruntată spre fratele ei.

– David, te rog spune-mi că n-ai fumat.

David aruncă o privire spre Lady Annabelle. El arcui o sprânceană. Îl va expune? Având în vedere cât era de nepoliticoasă, nu și-ar fi pus bazele în ea.

– O, nu. Nu. Nu, se grăbi să spună Lady Annabelle. Eu, cel puțin, nu l-am văzut fumând.

Vocea îi răsună dulce, încântătoare și foarte convingător. Aproape că ar fi crezut și el, dacă nu ar fi știut deja că era o minciună.

David făcu ochii mici spre ea. Deci voia să se poarte frumos acum că știa cine este? Ochii lui Lady Annabelle îi întâlniră pe ai lui cu o expresie vădit rugătoare. Îi cerea în tăcere să îi facă jocul. Bine. Era decent că nu pomenise de fumat. Nu va pomeni nici el.

– Nu înțeleg de ce un bărbat în toată firea nu se poate bucura de o țigară de foi din când în când, interveni Bell.

– David nu fumează țigări de foi, răspunse Marianne. Ci niște trabucuri oribile din Portugalia.

– Trabucurile sunt din Spania, lămuri el. Le-am *primit* când eram în Portugalia.

– Nu contează, răspunse Bell. Eu zic că ar trebui să poți fuma ce vrei tu.

Marianne continuă să se ciondănească cu logodnicul ei, în timp ce David o cercetă atent pe domnișoara care stătea în fața lui astăzi, purtând o rochie albă simplă, dar evident scumpă, și pantofi albi asortați din piele de căprioară. O centură lată roz era strânsă la spate într-o fundă. Părul ei blond era prins într-un coc elegant la ceafă, iar obrajii îi erau de un roșu aprins și inspirau voioșie. Avea o licărire aparte în ochi pe care o observase cu o noapte în urmă, dar astăzi era cu atât mai evidentă. Nici nu se înșelase în privința înfățișării ei. Femeia era superbă. Nu puteai să nu o recunoști. Păcat că frumusețea i se urcase la cap și era în zadar. Fără îndoială, doar încerca să se poarte cordial cu el pentru că nu-și dăduse seama mai înainte că era fratele viitoarei ei cumnate.

După ce plecase de la petrecere, David se gândise toată noaptea la interacțiunea lor. Îl deranjase. Dacă înalta societate era plină de copile fandosite care aveau impresia că sunt centrul universului, chiar nu avea să îi placă să se regăsească într-o asemenea

lume. Pentru numele lui Dumnezeu, până la urmă va trebui să-și găsească o soție între aceste domnișoare. Nu, mersi. Prefera fetele inocente din Brighton, care zâmbeau, râdeau, dansau și nu căutau să te acuze că le urmărești în grădina în care te duceai să te bucuri de un trabuc în liniște și pace.

Și cumva, această domnișoară în mod special, care se credea un fel de prințesă a debutantelor, nu doar că va fi rudă prin alianță cu sora lui, dar ea trebuia să fie cea care să-l învețe cum să se poarte politicos în lumea bună? Era ca și cum l-ai fi pus pe Attila Hunul să te învețe ce este subtilitatea. Cum să-l învețe *ea* ceva despre politețe? Fusese mai mult decât lipsită de bune maniere cu o noapte în urmă. De ce naiba Marianne și Bell credeau că ea era persoana potrivită pentru o asemenea misiune? Era posibil ca ei să nu fi bănuit cât de nepoliticoasă era cu burlacii?

În final, Marianne se întoarse spre David și Annabelle.

– În orice caz, sper că așteptați cu nerăbdare să vă începeți lecțiile. Știu că David abia așteaptă.

„Așteptase" cu nerăbdare. David își corectă sora în gând. Sau, cel puțin, se resemnase cu ideea. Acum nu avea încredere în profesoara lui. Sau în cunoștințele ei.

– O, da, cu mare nerăbdare, răspunse Lady Annabelle cu aceeași voce mieroasă care răsună atât de evident fals.

Unde fusese acea voce cu o noapte în urmă în grădinile familiei Harrison?

David le aruncă o privire sceptică celor două femei. Nu făceau decât să schimbe amabilități și să fie politicoase, dar anii petrecuți în armată îl învățaseră să nu vorbească în dodii.

– Pot să discut o clipă cu Lady Annabelle, vă rog?

Camera se cufundă brusc într-o tăcere mormântală.

– Ce s-a întâmplat? întrebă David, aruncând o privire spre fiecare dintre cei prezenți. Este... inacceptabil?

Excelent! Făcuse deja o gafă și nici nu o cunoscuse bine pe femeie.

– Nu este chiar potrivit, milord, răspunse Lady Annabelle degrabă. Dar nu văd ce s-ar putea întâmpla dacă ne ducem câteva clipe în camera de alături și lăsăm ușa deschisă.

Ea aruncă o privire spre cei din jur de parcă ar fi îndrăznit cineva să îi pună la îndoială logica.

– Bine, draga mea, spuse Lady Courtney și încuviință cu un semn elegant din cap.

Marianne păru să fi rămas mută de uimire, dar Beau doar izbucni în râs.

– Jur că regulile din înalta societate pot fi uneori sufocante. Mergeți. Mergeți.

Le făcu un semn cu mâna amândurora.

Lady Annabelle o luă înainte spre camera alăturată, în timp ce David o urmă îndeaproape. După cum era de așteptat, următoarea cameră din reședința lui Bell era amenajată la fel de frumos ca prima. David descoperise că oamenii bogați din Londra aveau mai multe încăperi în care nu făceau nimic altceva decât să-și întrețină musafirii. În Brighton, avuseseră o cameră mare de zi în care să râdă, să danseze, să se simtă bine și, uneori, chiar să mănânce. Nu fuseseră niciodată formali acolo. Uneori se întreba dacă nu cumva tatăl lui își părăsise fosta viață pentru a scăpa de aceste haine care te sufocau și de aceste reguli care te încorsetau. Nu s-ar fi mirat să fie așa. Tatăl fusese un om căruia îi plăcuse distracția și care primea pe oricine în casa lui, indiferent de statutul social. Lui David încă îi era dor de el în fiecare zi.

De îndată ce rămaseră singuri în camera de alături, cu ușa larg deschisă, după cum se cuvenea, Lady Annabelle se întoarse spre el cu un zâmbet frumos pe buze. Dar David nu rată urma de teamă din ochii ei de un albastru ca de gheață.

– Despre ce voiai să vorbim, milord?

Iar vocea aceea mieroasă și falsă.

David își trecu o mână prin păr. Știa deja că ce va spune era probabil mult prea franc pentru domnișoara de sânge albastru cu care vorbea, dar îl durea în cot. Coborî totuși vocea, în caz că ceilalți trăgeau cu urechea din camera de alături.

– Ascultă, sunt convins că știm amândoi de ce încercarea ta de a *mă* învăța cum stau lucrurile în lumea bună este o idee proastă. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Arătă cu degetul spre celălalt salon. Poate o să fie dezamăgiți, dar sunt sigur că îți dorești să-mi fii profesoară la fel de puțin pe cât îmi doresc eu să-ți fiu elev.

Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi rămas cu impresia că o expresie de dezamăgire îi traversă pentru o fracțiune de secundă chipul frumos. Dezamăgire și poate... stânjeneală? Hmm. Era interesant. Nu

ar fi crezut că doamna disprețuitoare pe care o întâlnise cu o seară înainte era în stare să se simtă stânjenită.

– O, nu, nu. Mi-ar plăcea foarte mult să te învăț, răspunse ea cu un zâmbet care măcar *părea* sincer.

David făcu ochii mici.

– Serios?

Ea dădu convingător din cap.

– Dar nu înțeleg cum ne-am descurca dacă tu ai impresia că încerc să-ți fac curte.

Ea scoase un pufnet amuzat la auzul cuvintelor lui și îl luă prin surprindere.

– Nu mai cred asta, milord, îl anunță ea.

El o privi sceptic.

– Nu?

– Nu. Ea clătină din cap. Acum că știu cine ești, eu...

– Dar tocmai asta e ideea, Lady Annabelle, răspunse el. Nu știai cine sunt aseară în grădinile familiei Harrison. De fapt, nu aveai nici cea mai vagă idee, dar m-ai tratat de parcă aș fi fost cea mai josnică formă de viață. Cum să am încredere în tine?

Ea trase adânc aer în piept și își împreună mâinile, mușcându-și buza și părând că se simte cumplit de vinovată.

– Înțeleg, milord, și aș vrea să-ți cer scuze.

El își făcu mâna căuș în dreptul urechii.

– Poftim?

Chiar părea că se căiește?

– Aș vrea să-ți cer scuze, repetă ea.

De data aceasta, expresia de pe chipul ei îi lăsă de înțeles și că și-ar fi dorit să-și înfigă călcâiul în piciorul lui pentru că o face să repete.

– Ai vrea sau o să-mi ceri scuze? întrebă el cât putu de arogant.

– Îmi pare rău, milord, spuse ea printre dinții strânși.

– Îți pare rău pentru ce anume, mai exact?

– Îmi pare rău pentru cum m-am purtat aseară. Nu... eram în apele mele și... m-am descărcat pe tine. Îmi cer scuze.

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

– Foarte amabil din partea ta și apreciez, recunoscu el.

Hmm. Poate că se înșelase în privința ei. Femeia era suficient de matură încât să-i ceară iertare, iar el nu era atât de meschin încât să respingă scuze sincere. Scuzele ei păreau sincere.

– Putem să o luăm de la capăt? întrebă ea cu o voce șoptită și plină de speranță. *Chiar* îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat aseară. Este evident că am început cu stângul.

Să o ia de la capăt? David își frecă bărbia și se gândi o clipă. Nu avea pe deplin încredere în ea, dar ea va face oricum parte din viața lui, din moment ce sora lui plănuia să se mărite cu fratele ei. Iar el avea nevoie de lecții. Putea prea bine să profite din plin de situație. Chiar nu avea de ales. Luă decizia într-o clipită.

– Foarte bine. Sunt de acord să o luăm de la capăt dacă ești și tu.

O expresie de ușurare i se zugrăvi pe față.

– O să-mi permiți să te învăț cum să te porți în societate?

– Da. El dădu din cap. La drept vorbind, nu mi-ar strica o mână de ajutor.

Ea zâmbi și chipul i se lumină, amintindu-i încă o dată cât era de frumoasă.

– Promite-mi doar că nu o să te îndrăgostești de mine și o să ne descurcăm de minune.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Nu-ți face griji, Lady Annabelle, răspunse David și clătină din cap. Te asigur. Ești ultima doamnă din Londra căreia aș încerca să-i fac curte. Chiar ultima.

Capitolul 6

În acea noapte, Annabelle se tot foi agitată în patul ei. Dormitorul îi era cufundat într-un întuneric ca de smoală. Își învinsese de multă vreme frica de întuneric. Tatăl ei murise de ani de zile, iar ea nu mai permitea întunericului să o sperie.

Frânturi din episodul de mai devreme cu lordul Elmwood i se înlănțuiră încet prin minte ca o moară stricată. Mai ales ultima parte. Nu ar fi trebuit să fie atât de nepoliticos cât să îi spună că era ultima doamnă din Londra pe care ar fi încercat să o curteze, nu-i așa?

Dar meritase cu vârf și îndesat neîncrederea lui. Se purtase îngrozitor cu el cu o noapte în urmă. Era obișnuită ca bărbații să se dea la ea, să facă pariuri pe tema planurilor ei de căsătorie și, în general, să se țină după ea. Nu se așteptase ca un bărbat să nu dea doi bani pe existența ei. Acum că avea timp să se gândească mai bine, *era* o reacție trufașă. Dar pe oriunde se ducea prin lumea bună, ea părea să fie ținta perfectă. Se obișnuise atât de mult cu o asemenea stare de fapt, încât uitase cum era să întâlnești un bărbat care habar nu avea despre asta. Era o experiență inedită. Lordul Elmwood trebuie să creadă că era foarte plină de ea. Și nu-l putea condamna.

Măcar reușise să-l convingă să se gândească la posibilitatea de a-i permite să-l ajute. Ar fi fost teribil de stânjenitor dacă trebuia să le explice lui Beau și mamei de ce lordul Elmwood nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. O făcuse să se simtă ca o nemernică. Și *chiar* fusese o nemernică. Dar avea de gând să se revanșeze față de el. Va fi cea mai bună profesoară din Londra. Se va asigura că va ști întocmai cum să se poarte în orice situație socială. După ce va termina cu el, lordul Elmwood va fi cel mai râvnit bărbat al sezonului. Câteva remarci rostite în șoaptă către debutantele potrivite și cele mai frumoase și neasemuite fete din înalta societate se vor înghesui să îi intre în grații. Iată ce putea face Annabelle pentru el. Și o va face. Ca să-și ia revanșa pentru grosolănia ei de mai devreme.

În plus, Lady Courtney avea dreptate. Bărbatul era de o frumusețe năucitoare. Nu trebuia să faci prea multe eforturi ca să îl transformi în cel mai râvnit burlac al sezonului. Vestimentația lui părea să fi fost deja pusă la punct. Toate hainele pe care le purtase până acum arătau de-a dreptul devastator pe el. Evident, Beau îl ajutase la acest capitol. Nu strica nici faptul că abdomenul lui Lord Elmwood era plat, talia zveltă, umerii lați și... *da*. O astfel de gândire nu era de ajutor. Era mai bine să se gândească la lordul Elmwood ca la fratele viitoarei ei cumnate, care avea nevoie doar de ajutorul ei și nimic mai mult.

Cât despre asta... Lordul Elmwood chiar avea nevoie de ajutor. Era prea direct. Să anunțe de față cu toată lumea că se cunoscuseră deja și să o roage să discute cu ea între patru ochi nu fusese un comportament potrivit, dar ceva la nerăbdarea lui o făcuse să simtă fiori pe șira spinării. Ea nu era obișnuită ca bărbații să spună exact ce simțeau și să se poarte așa cum își doreau. Era obișnuită cu arta subtilității și jocurile de culise al lumii bune, unde reguli stricte guvernau fiecare gând și faptă.

Era păcat să îl vindeci de un asemenea obicei inedit, dar lordul Elmwood nu putea să se apuce să spună orice îi stătea pe limbă tuturor celor cu care se întâlnea pe la petreceri. Nu se cădea. Chiar dacă gândul o făcea să surâdă. Cât de înviorător ar fi fost să-l audă dând pe spate cu nesăbuința lui câțiva dintre cei mai insuportabili fandosiți.

Nu. Nu. Îi va explica lordului Elmwood cum trebuia să spună lucrurile în așa fel încât să fie interpretate în mai multe feluri. La urma urmei, dacă puteai să negi interpretările greșite, nu trebuia să mai răspunzi pentru insultele tale. Nu era lucru pe care lumea bună să îl aprecieze mai mult decât a descrie ceva în moduri complexe. Era teribil de complicat și consuma mult mai mult timp decât trebuia, dar, ei bine, pur și simplu așa se făceau lucrurile. Și dacă trebuia să fie profesoară, îl va învăța pe lordul Elmwood cum se făceau lucrurile în lumea lor.

Îndesându-și încă o pernă sub cap și privind lung spre tavanul întunecat, își petrecu mai mult timp decât și-ar fi dorit să recunoască întrebându-se de ce bărbatul nu era deja însurat. Potrivit lui Marianne, lordul Elmwood plecase din Brighton ca să se înroleze în armată la o vârstă fragedă. Fusese fiul cel mare, dar fiul

cel mare al unui tâmplar făcuse alegerea potrivită când se alăturase armatei Majestății Sale.

Se înrolase aparent de tânăr ca recrut și urcase în ierarhie până își obținuse un brevet. Fusese căpitan când aflase de titlul răposatului lui tată și i se ordonase să revină la Londra. Coroana își dorea ca nobilii ei să fie teferi și nevătămați, la adăpost în siguranța teritoriului englezesc, motiv pentru care Beau trebuia să lucreze pentru Ministerul de Interne în loc să lupte în războaie. Beau susținuse că era însurat cu munca lui până o cunoscuse pe Marianne. Poate de aceea lordul Elmwood nu își luase încă o mireasă.

Dar după spusele lui Marianne, fratele ei *era* interesat să-și găsească o soție. La urma urmei, trebuia să-și asigure titlul. O parte din ce fuseseră Annabelle și mama ei rugate să-l învețe era cum să facă curte unei domnișoare din lumea bună. Și avea de unde alege. Debutul oficial la curtea reginei avusese loc cu săptămână în urmă... Marianne își făcuse debutul și frumusețea ei fusese remarcată de regina însăși... și primul bal din sezon urma să aibă loc peste câteva zile.

Annabelle cochetase în treacăt cu ideea de a-l întreba pe lordul Elmwood dacă voia să se prefacă că o curtează pe *ea*. O idee scandaloasă, dar care putea să o păcălească pe mama pentru restul sezonului. Dar ar fi fost un gest egoist din partea ei, conchise Annabelle în cele din urmă. Nu avea nici o intenție să-și ia un soț, chiar dacă lordul Elmwood se va dovedi, fără îndoială, cel mai râvnit burlac. Nu trebuia să le priveze de o perspectivă excelentă pe sărmanele și neștiutoarele debutante, care chiar își doreau să se mărite.

Annabelle se întoarse pe o parte și strânse perna la piept. Chiar dacă lordul Elmwood îi spusese limpede că ea era ultima doamnă din Londra pe care ar fi vrut vreodată să o curteze, se despărțiseră în note cordiale. El urma să vină mai târziu a doua zi dimineață pentru a-și începe lecțiile.

Gândul o făcu pe Annabelle să simtă fluturi în stomac. Își controlă reacția. La urma urmei, ceea ce o entuziasma era provocarea în sine. Nu mai avusese ceva atât de interesant și pe care să merite să se concentreze de ani întregi. Urma să facă din noul conte de Elmwood cel mai râvnit domn al sezonului social.

Capitolul 7

Când David ajunse acasă la Bell a doua zi dimineață, se simți de parcă ar fi intrat într-o seră, nu într-un foaier. Vaze mari cu flori erau aliniate prin fiecare colțișor la intrare și îngrămădite unele lângă altele pe masă și de-a lungul peretelui de lângă salon. Erau trandafiri, crini, narcise și o multitudine de alte flori pe care nici nu le putea denumi, sub toate formele, dimensiunile și culorile. Parfumul dulceag era aproape copleșitor.

O doamnă blondă mai în vârstă se ivi din spatele uneia dintre vazele aflate pe colțul celei mai lungi mese.

– O, Lord Elmwood, tu ești?

David se îndreptă de spate de parcă ar fi luat poziția de drepți.

– Doamnă?

Femeia mai în vârstă se ivi din spatele vazelor și întinse mâna. Purta o rochie de un albastru-închis.

– Sunt Lady Angelina, marchiza văduvă de Bellingham. Mă bucur nespus să te cunosc. Iartă-mi familiaritatea, dar eram plecată ieri când ai venit în vizită.

Deloc convins că se purta cu respectul cuvenit unei marchize, David făcu o plecăciune peste mâna acesteia, în vreme ce doamna schiță o reverență. Mama lui Bell era minunată. Lady Angelina avea în jur de cincizeci de ani, fiind binecuvântată cu o siluetă elegantă și un chip frumos. Părea să fie o versiune mai matură a fiicei ei. Părul lui Lady Angelina încărunțise ușor la tâmple, dar vedea limpede asemănarea de familie. Avea aceiași ochi fascinanți de un albastru ca de gheață precum cei doi copii ai ei.

David se hotărî să spună lucrul care îi stătea pe vârful limbii.

– Îmi închipui că ai avut la fel de mulți pretendenți când erai de vârsta lui Lady Annabelle, spuse el, aruncând o privire spre flori.

Lady Angelina roși și David își regretă imediat remarca. La naiba! Spusese probabil un lucru mult prea neobrăzat, mai ales că nu o cunoștea bine.

– Am avut mai multe cereri de căsătorie în primul meu sezon, răspunse femeia mai în vârstă, trecându-și o mână peste creștetul capului. Dar lordul Bellingham mi-a cucerit inima și ne-am căsătorit repede.

– Înțeleg, spuse David, nedorindu-și să o facă să se simtă cu atât mai incomod.

Trebuia să se limiteze în discursul lui până când nu era instruit cum se cuvenea. Se răsuci pe călcâie și își drese glasul. Deja ratase ce trebuia spus unei marchize văduve. Ce mai urma? Hm, ce, mai exact, se cuvenea să spui când aveai atâtea flori în față?

– N-am văzut niciodată atâtea flori, rosti el în cele din urmă, simțindu-se ca un idiot.

Lady Angelina clătină din cap și ridică în brațe o vază mare cu margarete.

– Sunt pentru Annabelle, spuse ea cu un oftat. Fără îndoială, s-a auzit că s-a întors la Londra.

David se încruntă.

– Lady Annabelle trebuie să aibă mulți pretendenți, îi scăpă porumbelul pe gură în următoarea propoziție.

Excelent! Părea hotărât să spună lucruri care țineau de evidență astăzi. Ce lipsă de maniere!

Lady Angelina ridică privirea spre tavan.

– Nici n-ai idee. A devenit foarte obositor... mai ales că Annabelle nu a părut interesată de nici unul dintre ei.

Femeia mai în vârstă așeză margaretele pe o altă masă, aflată în colțul opus al coridorului.

David dădu din cap.

– Chiar așa?

– Da, a primit zeci de cereri în căsătorie în ultimele cinci sezoane și le-a refuzat pe toate fără să clipească. Vocea lui Lady Angelina era plină de frustrare. O, dar nu ți-aș menționa un asemenea lucru dacă n-ai fi deja aproape parte din familie. Nu se cuvine să te lauzi cu perspectivele de căsătorie ale fiicei tale, dar serios, Annabelle este cea mai dificilă domnișoară. Eu și Beau aproape am renunțat la ideea că-și va alege vreodată un soț.

David nu spuse nimic. Din câte înțelesese el, Bell era cel care refuzase cererile, nu Annabelle. Cu toate acestea, marchizul avea în vedere dorințele surorii lui. Frumos din partea lui. Și David ar fi

făcut același lucru pentru Marianne dacă ea ar fi primit alte cereri în căsătorie înainte de a se logodi cu Bell.

Dar zeci de cereri? Gândurile lui David reveniră pentru o clipă la bărbații de la club. Ce spusese lordul Murdock? „Să spunem doar că Lady Annabelle și-a făcut debutul acum cinci sezoane și nu și-a ales încă un soț, chiar dacă are cel puțin douăzeci de cereri în căsătorie, dacă este să te iei după ce spun bârfele." Aparent, bârfele aveau dreptate. Poate de aceea se purtase Lady Annabelle așa cum o făcuse în noaptea din grădinile soților Harrison. Dacă era curtată în măsura în care dădeau de înțeles bărbații de la White, dacă ar fi fost căutată de bărbați așa cum o sugerau florile de aici, nu era de mirare că se purta nepoliticos. Dar de ce nu își alegea pur și simplu un tip și nu se mărita cu el? *Asta* chiar era curios.

– Iertare, Lord Elmwood, spuse Lady Angelina, întorcându-se spre el. L-am trimis pe Stockton să mai aducă apă. Te conduc în salon. Annabelle este deja acolo. Abia așteptăm să începem lecțiile.

David se îndoia serios că ar fi fost așa. În mod clar, cele două doamne îl ajutau doar ca o favoare pentru Bell, dar, oricum ar fi fost, avea nevoie de ajutorul lor.

– Mulțumesc, milady, spuse el și o urmă pe Lady Angelina spre salon.

Când ajunseră la ușa salonului, Lady Angelina o deschise. Lady Annabelle stătea în dreptul ferestrelor, razele soarelui învăluind-o în lumina lor și făcându-i părul să pară aproape argintiu. Purta o rochie de un trandafiriu-închis și un trandafir alb în păr. David se întrebă numaidecât cum își va găsi locul în lumea aceasta, alături de atâția oameni frumoși și bogați. Părea să fie parte din el, dar acum chiar nu se simțea așa. Ar fi preferat să se regăsească într-o tabără de companie la câțiva metri de un câmp de luptă. Murdar și atât de obosit încât să nu poată adormi. *Asta* avea sens pentru el. Cu o asemenea situație se putea descurca. Dar ceea ce i se întâmpla acum îl... exaspera.

Lady Annabelle se întoarse la auzul ușii care se deschise și străbătu iute covorul pentru a-l întâmpina pe David.

– Bună dimineața, milord. Sper că te-ai odihnit.

– Da. El încuviință din cap și își drese glasul. Tu?

Era semn de proastă creștere să întrebi o doamnă dacă se odihnise?

– Da, foarte bine, răspunse Annabelle cu un zâmbet.

Aparent nu era. Dacă nu cumva doar îi ținea partea pentru moment. Bănuia că va afla cât de curând.

Lady Angelina zâmbi și încuviință din cap spre amândoi.

– Dacă n-am fi primit atâtea flori de dimineață, aș fi rămas cu voi, dar pentru moment, o să las ușa deschisă și puteți începe. Mă găsiți în foaier, dacă aveți nevoie de mine.

– Da, mama, spuse Lady Annabelle.

Reveni pe un scaun lângă ferestre și îi făcu semn lui David să se așeze în fața ei.

– Ai vrea o ceașcă de ceai sau cafea, milord? întrebă Lady Annabelle după ce se așezară amândoi.

David îi aruncă o privire prudentă.

– Permite-mi să te întreb un lucru... dacă aș veni în vizită la o tânără de care îmi place, aș accepta invitația la ceai sau cafea?

Lady Annabelle zâmbi și ochii i se luminară. Era cu atât mai frumoasă când zâmbea.

– Ei bine, mai întâi, nu te-ai duce în vizită la o tânără decât după-amiază, explică ea. Atunci se fac vizitele de curtoazie. Apropo, ți-ai făcut cărțile de vizită?

David dădu din cap și bagă mâna în buzunarul de la haină. Scoase o carte și i-o întinse.

Ea citi cu voce tare numele, titlul și adresa.

Lady Annabelle studie cartea de vizită cu atenție.

– Minunată gravură. Minunată hârtia. Simplu. Clară. Este o carte de vizită excelentă, milord.

– Mulțumesc. Fratele tău m-a ajutat să le aleg.

Măcar nimerise cu cărțile de vizită.

– Și observ că nu scrie „Domnul Ellsworth"

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg.

El recuperă cartea de vizită de la ea și o bagă la loc în buzunar.

– Aceea chiar a fost o greșeală. Nu sunt obișnuit să mă numesc „Elmwood"

– Este de înțeles, încuviință Lady Annabelle. Cât despre cafea sau ceai, da, ar fi politicos să accepți doar dacă ți le oferă gazda. Evident, dacă nu cumva abia aștepți să pleci.

David se încruntă.

– De ce m-aș duce în vizită la cineva dacă aș vrea să plec imediat?

Sprânceana lui Lady Annabelle se arcui și ea zâmbi din nou.

– Văd că avem multe de discutat, milord. Mă pot gândi la câteva motive bune pentru care cineva s-ar duce într-o vizită și și-ar dori să plece cât mai repede.

David se încruntă.

– Nu era așa în Brighton. Noi mergeam în vizită la prietenii noștri, oameni care chiar ne plăceau și cu care ne doream să petrecem timp.

Ea dădu din cap.

– Da, asta se întâmplă și aici.

– Dar?

El își rosti cuvântul tărăgănat și își înclină capul într-o parte, așteptând explicația ei.

– Dar există și motive pentru care mergem în vizite pe care nu dorim să le prelungim.

Ea își încheie fraza încrucișându-și mâinile în poală.

David oftă și se frecă la ceafă cu o mână.

– Îmi pare confuz, dacă mă întrebi pe mine.

Ea îi trimise un surâs înțelegător.

– Nu am spus niciodată că nu ar fi confuz, milord. Dar am să te învăț toate trucurile.

David se aplecă în față pe scaunul lui.

– De ce trebuie să fie atât de complicat? Cât despre „milord", chiar mi-aș dori să nu-mi mai spui așa.

Lady Annabelle își încrucișă brațele peste piept și se uită lung, clipind frumos spre el.

– Ar fi absolut nepotrivit să-ți spun altfel.

– Numele meu este David, răspunse el.

– Oricum ar fi, nu ne cunoaștem atât de bine pentru ca eu să-ți spun pe numele de botez, iar tu nu mă știi încă la fel de bine încât să-l folosești pe al meu. Numai prietenii apropiați își spun pe numele de botez.

El zâmbi.

– Înseamnă că există speranță ca vreodată să ajungem să ne cunoaștem mai bine?

Pe buzele ei înflori iar zâmbetul acela pieziș care părea să îi aparțină ei și numai ei.

– Da, există o speranță. Ea clătină din cap. Acum. Permite-mi să cer să ni se aducă ceaiul, apoi ne putem apuca să vedem cum se folosesc cărțile de vizită.

– Cafea, spuse David.

– Poftim?

– Prefer cafeaua.

– O, desigur. Bine.

Lady Annabelle chemă majordomul, care apăru câteva clipe mai târziu și promise că se va întoarce numaidecât cu băuturile.

După ce slujitorul părăsi încăperea, Lady Annabelle își drese glasul.

– Deci, să reluăm, azi ai venit devreme pentru că eu te însoțesc în lecțiile tale, dar, în mod normal, n-ai veni în vizită decât după-amiaza devreme. Dacă ți se spune de către majordom că doamna nu este acasă sau nu se simte bine, îi lași majordomului o carte de vizită și el va avea grijă să-i dea cartea doamnei când se întoarce sau când coboară din apartamentele ei. Sau poate că i le va trimite pe o tăviță ca să le verifice.

David se încruntă.

– De ce ar refuza să mă vadă dacă este acasă?

Lady Annabelle îi zâmbi.

– Poate pentru că este în pat și are o migrenă. Poate că a băut prea multă șampanie cu o seară înainte și nu se simte deloc bine sau poate...

Cuvintele ei rămaseră plutind în aer și ea întoarse stânjenită privirea.

– Poate ce? insistă David.

Ce nu voia să spună Lady Annabelle?

Ea se mușcă ușor de buză.

– Poate că nu e interesată să discute cu tine. Deși sunt sigură că asta nu ți s-ar întâmpla ție... prea des.

Râsul lui David umplu camera. Aceste lecții luau deja o turnură ridicolă.

– Înțeleg. Dar de unde să știu dacă are o migrenă sau dacă mă evită?

Lady Annabelle se bătu ușor pe obraz, cumpănind o clipă la întrebare.

– Ei bine, când eu evit pe cineva, nu întorc vizita. Chiar dacă se consideră că un asemenea lucru este îngrozitor de nepoliticos.

O poți întreba pe mama, ea îmi anunță mereu vizitele pe care ar trebui să le întorc.

– Înțeleg, răspunse David și îi mai trimise un zâmbet. Apreciez sinceritatea ta, Lady Annabelle. Nu mi-ar plăcea deloc să mă duc în vizită la o tânără care nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

– După cum ți-am spus, se grăbi ea să adauge, mă îndoiesc că ți se va întâmpla asta.

– Serios? Ei bine, nu sunt deloc în elementul meu și, fără îndoială, o să spun lucruri directe și grosolane fiecărei doamne pe care o întâlnesc, așa că nu sunt chiar sigur câte dintre ele o să accepte vizitele mele în seara de după o petrecere. Dar bănuiesc că o să aflu, nu-i așa?

– O, dar la felul în care arăți... Lady Annabelle încremeni și obrajii i se colorară într-un roz aprins. Vreau să spun...

Ea se trase de mânecile rochiei și întoarse privirea încurcată.

David își arcui o sprânceană.

– La cum arăt?

– Da, hm. Vreau să spun că...

– Dar vai, Lady Annabelle, îți pare să sunt... să îndrăznesc să o spun?... chipeș?

Nu își putu înăbuși zâmbetul larg care i se adânci pe chip.

O văzu cum își înghite nodul din gât. Chiar scoase un mic zgomot drăgălaș.

– N-ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri, spuse ea stingherită.

– Ba dimpotrivă, mi-ar plăcea să aflu mai multe, spuse el, zâmbind în continuare ca un prost cu gura până la urechi.

Lady Annabelle își înfipse mâinile pe șolduri și îl privi aspru pentru o clipă, dar nu reuși să nu izbucnească în râs.

– Pun pariu că ți-ar plăcea.

– Nu, serios, spune-mi, te rog. Sunt chipeș? insistă el.

Ea îl privi precaută și făcu ochii mici spre el.

– O, hai. Nu face pe prostul. Este cu putință să nu știi că ești chipeș?

– Nu sunt sigur, doamnă. Nu-mi trimit mie flori jumătate din locuitorii Londrei, cum este cazul pentru *tine*. Așa că mă îndoiesc că aș arăta la fel de bine ca tine.

Îmbujorarea i se adânci înainte de a-i răspunde cu blândețe:

– Domnii nu primesc flori.

– Și ce primesc?

Ea ridică din umeri.

– Complimente, îmi închipui. Dacă au noroc. Deși te-ai aștepta să le primească cu mai multă... grație.

Expresia severă reveni pe chipul ei.

El dădu din cap.

– Am înțeles aluzia. Și mi se pare un mare noroc că o femeie atât de râvnită ca tine mă consideră chipeș, milady. Îți mulțumesc pentru compliment.

Lady Annabelle dădu din cap, dar trandafiriul aprins nu îi dispăru din obraji.

– Da, bun, după cum spuneam...

– Pot să-ți pun o întrebare, milady?

– Te rog.

– Se pare că ai de unde să-ți alegi pretendenții, de ce nu ți-ai ales unul?

Ea scoase un oftat răgușit și David tresări.

– Scuze. A fost nepoliticos din partea mea?

Ea dădu încet din cap.

– Cam da. Sinceră să fiu, nu este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui unei domnișoare nemăritate.

David tresări din nou. *La naiba*! Făcuse deja mai mult de o greșeală în această dimineață.

– O retrag atunci. Cu scuzele de rigoare.

– Nu, nu. La urma urmei, o să facem parte din aceeași familie. Nu este cazul de ceremonii. Nu mă deranjează să-ți răspund la întrebare.

Capitolul 8

Lady Annabelle trase adânc aer în piept și își încleștă mâinile. Păru să se gândească la răspunsul ei câteva momente înainte de a răspunde. David decise că cel mai bine era să-i acorde tot timpul de care avea nevoie. El era prea necioplit. Prea nedelicat și mult prea obișnuit să-și petreacă cea mai mare parte din timp cu alți bărbați necioplți. Bărbații din armată nu aveau luxul de a se ascunde după degete.

– Adevărul este că nu mă interesează căsătoria, spuse în cele din urmă Lady Annabelle cu o încuviințare hotărâtă din cap, de parcă astfel s-ar fi explicat totul ca de la sine.

David se uită lung la ea. Apoi lăsă capul într-o parte și o privi pieziș.

– Există vreun *motiv* anume pentru care nu te interesează?

– Nu.

Vocea ei răsună ușor încordat și ea își întoarse privirea când își rosti cuvântul.

El reveni cu capul sus.

– Și eu care mă gândeam că poate te-ai îndrăgostit de cineva cu care nu te poți mărita. Un negustor poate. Nu este asta, nu? întrebă el și o privi cu atenție.

Lady Annabelle făcu ochii mari.

– Lord Elmwood, ai un discurs mult prea direct.

David strâmbă din nas. La naiba! O făcuse lată din nou.

– Știu. Îmi dau silința. Crede-mă. Dar este mult mai eficient să spui lucrurilor pe nume. Ar trebui să încerci și tu cândva.

Firește, glumise în încercarea de a destinde atmosfera după greșeala lui evidentă, astfel că se simți încântat când ea spuse:

– Foarte bine. *Tu* ești interesat de căsătorie?

El se lăsă pe spate în scaun și o privi înainte de a ridica din umeri.

– „Interesat" poate să fie un cuvânt prea dur, răspunse el chicotind. Dar înțeleg că, în cele din urmă, este datoria mea să mă însor și să am un moștenitor.

– O să te însori *doar* din datorie? insistă ea, aplecându-se ușor spre el, de parcă ar fi găsit un subiect de care era sincer interesată.

El își încrucișă gleznele una peste alta.

– Datorie, da. Dar mi-ar plăcea să găsesc o femeie care să mă placă și care să-și *dorească* să fie soția mea. O femeie pe care să o iubesc și să mă iubească.

Spatele lui Lady Annabelle înțepeni și o privire de uimire pură îi trecu pe față.

David chicoti din nou.

– Te-a surprins răspunsul meu, milady?

– Chiar da, încuviință Lady Annabelle.

Majordomul reveni cu tava cu băuturi chiar în acea clipă și o așeză pe masă dintre ei. David urmări cum Lady Annabelle se duse să-i pună o ceașcă de cafea. Se mișcă plină de eleganță, fiind fără îndoială instruită atent în arta fină a turnatului de băuturi.

– Zahăr? întrebă ea.

– Niciodată.

– Lapte?

El făcu o grimasă.

– Un militar nu bea cu lapte. Nu prea aveam vaci pe câmpul de luptă.

Ea clipi spre el de parcă cuvintele lui ar fi încurcat-o.

– Da, dar acum ești la Londra.

– Nu vreau să mă înmoi.

El îi zâmbi.

Ea clătină din cap

– Asta este o prostie, dacă mă întrebi pe mine. Dacă preferi cu lapte, bea puțin.

– Nu prefer. Dar sunt mult mai interesat să aflu de ce răspunsul meu te-a surprins decât dacă ar trebui să-mi pun lapte în cafea.

Lady Annabelle îi întinse cu delicatețe cana și farfurioara. El le luă și le puse în fața lui. O făcuse cum se cuvenea? Sigur acești oameni aveau reguli până și pentru locul în care trebuiau să pună cestile de cafea și farfurioarele.

Lady Annabelle turnă o ceașcă de ceai pentru ea. Cu lapte.

– N-am auzit niciodată un bărbat spunând că vrea să se însoare din dragoste.

David se gândi o clipă la cuvintele ei. Părinții lui se iubiseră. Era evident în felul în care se purtau unul pe altul. Vorbeau, râdeau, chiar se țineau de mână. Le plăcea să danseze împreună în camera cea mare din căsuța lor.

– Bănuiesc că mai există și alte motive pentru a te căsători. Dar dragostea este cel mai important, după mine. Fără îndoială, este ceea ce caut... *în cele din urmă.*

Lady Annabelle termină de amestecat în ceaiul ei și sorbi delicat o gură.

– Tot spui „în cele din urmă" Înseamnă că nu o să-ți cauți o contesă în sezonul ăsta?

– Nu sunt atât de arogant încât să cred că dragostea vine când o chemi tu, milady. Poate că nu o caut, dar dacă apare persoana potrivită, nici nu vreau să o ratez.

– O, bine. Deci nu o să te deranjeze dacă îți fac cunoștință cu unele dintre cele mai desăvârșite doamne din lumea bună, nu?

Ea îl privi peste marginea ceștii de ceai.

– Desăvârșite? David se încruntă, pronunțând cuvântul cu o voce exagerat de teatrală. Aș prefera mai degrabă doamnele amabile, doamnele spirituale sau doamnele inteligente. „Desăvârșită" nu este primul meu criteriu.

Lady Annabelle încremeni din nou pentru o clipă, apoi dădu din cap, înainte de a-și aduce ceașca de ceai înapoi la buze și de a mai lua o înghițitură.

– Voiam doar să spun că unele doamne sunt mai... râvnite decât altele.

David înălță ceașca și luă o gură de cafea. Delicată, rafinată. Nu semăna deloc cu cafeaua aspră pe care o băuse în tabără. Poate chiar ar fi avut un gust cu atât mai bun cu lapte.

– Ca tine? întrebă el.

Privirile li se întâlniră peste marginea cănilor și le susținură o clipă. În final, Lady Annabelle întoarse privirea.

– Da, ca mine. Doar că mai tânără, răspunse ea cu un râset. Eu sunt aproape văzută ca o fată bătrână la vârsta mea.

– O, câți ani ai?

Ea se uită lung la el.

– Lord Elmwood, *aceasta* este o întrebare mai mult decât nepotrivită.

David chicoti.

– Am știut-o din clipa în care am deschis gura. Dar permite-mi să spun că, dacă ești o fată bătrână, îmi pare că nimeni nu le-a spus și domnilor care ți-au trimis toate florile.

El făcu un semn din cap spre foaier.

Ea îi aruncă o privire piezișă și dădu ochii peste cap.

– Domnilor care mi-au trimis florile nu le pasă câți ani am. Își doresc doar să câștige ceva ce le este inaccesibil.

– Înțeleg. David dădu din cap. Este adevărat că majorității bărbaților le place să câștige.

– Cursele de cai și cererile în căsătorie n-ar trebui puse pe picior de egalitate.

– Sunt de acord cu tine.

– Da?

Ea clipi spre el de parcă nu ar fi înțeles ce îi spusese.

– Da, și pe lângă asta... David își drese glasul. Ți-ai cerut scuze ieri, dar îmi pare că îți sunt și eu dator cu niște scuze.

Lady Annabelle își înclină capul într-o parte, cu fruntea încruntată.

– Scuze pentru ce?

– Te-am judecat prea aspru în acea noapte. Am presupus că ești incredibil de vanitoasă, dar este adevărat că fiecare bărbat din Londra chiar *umblă* după tine, dacă te iei după florile din foaier.

David nu avea de gând să menționeze registrul de pariuri de la White. Chiar nu avea nevoie ca ea să-i spună că era un lucru de prost gust.

Ea oftă și își puse cana jos.

– Nu m-ai judecat deloc prea aspru, milord. Nu pot decât să-mi închipui cât de vanitoasă am părut.

Un regret sincer răsună în vocea ei.

– Dacă ai de-a face cu zeci de pretendenți care se țin după tine de ani de zile, înțeleg foarte bine de ce ai fost tentată să crezi că nu sunt decât încă unul dintr-un șir nesfârșit de bărbați care încearcă să-ți atragă atenția.

Lady Annabelle îi trimise un zâmbet răbdător.

– Tot a fost teribil de nepoliticos din partea mea, milord. Îmi pare rău că ți-am dat o impresie greșită. Din păcate, sunt considerată cea mai inaccesibilă femeie din ultimele câteva sezoane.

El făcu din nou ochii mici spre ea și o studie.

– Cu riscul de a mai pune o întrebare impertinentă, de ce crezi că este păcat? Aș fi crezut că este visul unei tinere.

– Pentru majoritatea tinerelor, poate. Ea mai luă o gură de ceai. Doar că... Lady Annabelle ridică din nou din umeri. Își întoarse privirea. Cred că am avut mereu ideea asta amuzantă că oamenii ar trebui să se căsătorească pentru că se plac, pentru că au de gând să se trateze cu respect și bunătate, nu pentru că unul încearcă să-l câștige pe celălalt ca pe un câine de rasă premiat pe la târguri.

– Și tu ești câinele premiat? spuse el cu un zâmbet.

– Întocmai, răspunse ea, întâlnindu-i din nou privirea și întorcându-i zâmbetul.

Ea duse iar ceașca la buze.

– Ei bine, asta chiar pot înțelege. Mă bucur că am luat-o de la capăt, Lady Annabelle.

– Și eu, spuse ea, apoi îi trimise un zâmbet care îl făcu să simtă că se înseninează pe dinăuntru. Și am douăzeci și trei de ani. Am încredere că nu o să dezvălui misterul nimănui.

Capitolul 9

În acea după-amiază, Annabelle ajunse acasă la Lady Courtney fix la unu. Slujitoarea ei, care juca rolul însoțitoarei, așteptă în trăsură în timp ce ea urcă treptele și lovi inelul din alamă de ușa înaltă și neagră. Annabelle trebuia să o întrebe ceva anume pe Marianne.

Pe tot drumul până aici, Annabelle se concentrase pe două lucruri, ambele spuse de lordul Elmwood în acea dimineață. În primul rând, îi spusese că voia să se însoare din dragoste cu cineva. Din dragoste! Inițial, crezuse sincer că nu auzise bine. Discutase cu bărbații despre căsătorie mai mult decât și-ar fi dorit. Și în toate discuțiile... în fiecare în parte... cuvântul „dragoste" nu fusese rostit niciodată. O, nu. Frumusețea fusese menționată. Se menționaseră zestrea, istoria familiei, titlurile, copiii și datoria. Până și cuvântul „afecțiune" mai apăruse din când în când. Dar dragostea? Nu.

Lordul Elmwood nu semăna cu nici unul dintre ceilalți bărbați din lumea bună. Tuturor li se băgaseră regulile în capetele lor cuviincioase. Dragostea nu făcea parte din reguli. Dragostea putea la fel de bine să fie o girafă, atât era de rară în Londra. Nu exista nici o îndoială. Lordul Elmwood o luase complet prin surprindere când recunoscuse că era în căutarea dragostei.

Al doilea lucru de la care Annabelle nu-și putuse lua gândul era felul în care lordul Elmwood menționase lucruri de care Annabelle își dorise mereu să-i pese unui bărbat atunci când venea vorba de a-și căuta perechea. Când îi spusese că îi va prezenta unele dintre cele mai desăvârșite doamne, el îi răspunsese că prefera în schimb doamnele amabile, spirituale sau inteligente. Nici mai mult, nici mai puțin! O surprinsese atât de tare cu acea afirmație încât aproape își scăpase ceaiul în poală. Ce bărbat ciudat mai era și el? Un domn care își dorea mai mult decât frumusețe și zestre? De fapt, nici măcar nu pomenise de vreo zestre. Trebuia să știe că există, nu-i așa? Marianne venea cu zestre în căsătoria cu Beau. Cum se putea ca un conte să-și dorească o soție pentru inteligența

ei? O poveste de dragoste? Ideea îi era atât de străină încât abia dacă îi venea să creadă.

Poate că era preocupată de discursul și declarațiile neobișnuite ale lordului Elmwood, dar nici unul dintre aceste lucruri nu era motivul pentru care venise azi în vizită la Marianne. Nu. Scopul vizitei lui Annabelle era cu mult mai practic. Dacă voiai să afli mai multe lucruri despre un bărbat, trebuia să vorbești cu sora lui mai mică. Dacă toate femeile prostuțe care se aruncaseră în brațele lui Beau ani de-a rândul s-ar fi sinchisit să-i ceară sfatul, poate că una dintre ele i-ar fi trezit interesul. Dar se bucura pentru Marianne. Annabelle nici nu și-ar fi putut dori o cumnată mai bună. Fără pretenții, afectuoasă, adorându-l evident pe Beau. Marianne va fi un câștig minunat pentru familia lor. Iar Annabelle era hotărâtă ca și fratele lui Marianne, Lord Elmwood, să devină perechea perfectă pentru o debutantă norocoasă. Iată motivul vizitei ei.

După ce fu condusă înăuntru de majordomul ferm, Annabelle așteptă cu răbdare în salonul din față al lui Lady Courtney până când Marianne intră în încăpere, cu părul de un roșu aprins îngrămădit prins în creștetul capului și o rochie frumoasă de un verde mentă care îi sublinia trupul sprinten.

Annabelle se ridică imediat și se sărută pe obraz cu viitoarea ei cumnată.

– Mă bucur să te văd, Annabelle. Ce faci aici? întrebă Marianne înainte ca zâmbetul să i se șteargă de pe chip. Stai. Este vorba despre David? A făcut ceva îngrozitor? Chiar sper că nu te-a făcut de rușine.

Annabelle râse și clătină din cap.

– Nu. Nu. Nimic de genul. Deși voiam să discutăm despre David, dacă ești și tu de acord, se aventură ea.

Pe chipul lui Marianne zăbovi o expresie precaută.

– Ești sigură că nu a făcut ceva? Nu a spus nimic necuviincios?

Annabelle o urmă pe Marianne până la canapeaua de un albastru-închis aflată lângă fereastra din față, unde se așezară amândouă.

– Am avut o discuție plăcută de dimineață, continuă Annabelle în timp ce se așeza pe canapea. Am discutat despre cărțile de vizită și despre planurile lui de căsătorie.

– Da?

Marianne își arcui o sprânceană, cu un aer prudent.

– De ce pari surprinsă să auzi asta? întrebă Annabelle.

Marianne coborî privirea spre fustele ei și le netezi.

– Doar pentru că, ei bine, David nu a fost niciodată genul care să discute despre planurile lui de căsătorie. Mama noastră dragă a încercat din răsputeri să scoată cel mai mic detaliu de la el.

Annabelle făcu ochii mici.

– Da?

– Da, a tăcut mâlc pe tema asta ani de zile.

– Eu înțeleg cum se simte, mormăi Annabelle în șoaptă.

– Ce ai zis? întrebă Marianne.

– Nimic, doar speram că îmi poți spune câteva lucruri despre lordul Elmwood. Hm, poate ce tip de femeie ar fi perechea potrivită pentru el? Așa o să mă ajuți să restrâng lista doamnelor pe care am de gând să i le prezint sezonul ăsta.

Un zâmbet luminos se răspândi pe buzele lui Marianne.

– O, ce frumos din partea ta, Annabelle! Știam că o să fii persoana perfectă care să-l ajute pe David să înțeleagă misterele lumii bune. Ești mult prea amabilă.

Annabelle îi întoarse zâmbetul prietenei ei.

– Sincer, măcar atât pot face după începutul dezastruos pe care l-am avut cu lordul Elmwood noaptea trecută.

Marianne tresări cam la fel cum făcea adesea fratele ei.

– Da, mi-a fost frică să te întreb despre asta ieri. Ai spus că David nu fuma, dar...

Annabelle se întinse și o bătu ușor pe Marianne pe mână.

– Nu-ți face griji. Te asigur că eu am fost cea nepoliticoasă, nu fratele tău.

Marianne îi aruncă o privire care lăsa limpede să se înțeleagă că nu credea nici un cuvânt din ce îi spusese Annabelle.

– Îmi vine greu să cred, dar apreciez susținerea ta. Sunt sigură că Lady Courtney, Julianna și Frances și-au prins urechile când m-au învățat pe mine.

– Aiurea! Annabelle o strânse de mână. Te-ai purtat perfect în fiecare situație în care te-am văzut.

Marianne îi trimise un zâmbet confuz.

– E frumos din partea ta să spui asta, dar sezonul abia a început. Am emoții mai ceva ca un croitor rămas fără ac și ață.

Annabelle râse.

– Nu ai de ce să ai emoții. Tu și lordul Elmwood o să vă descurcați de minune.

Marianne dădu din cap.

– Sigur ajută faptul că sunt deja logodită. Nici nu-mi pot închipui ce emoții aveam dacă trebuia să-mi fac curaj pentru evenimentele din sezon în speranța de a-mi găsi un soț. De aceea sunt surprinsă că David ți-a vorbit despre asta.

Annabelle înclină capul dintr-o parte în alta.

– Ei bine, ca să fiu mai exactă, a spus că își dă seama că va trebui să-și găsească o soție... în cele din urmă. Și de aceea am venit. Desigur, l-aș putea întreba direct pe el, dar eu știu că, dacă vrei să afli adevărul despre un bărbat, o întrebi pe sora lui mai mică.

Marianne râse.

– E adevărat că și tu mi-ai împărtășit câteva secrete savuroase despre Beau.

Annabelle dădu din cap.

– Spune-mi, ce fel de doamnă ar fi potrivită pentru fratele tău?

Marianne își îndreptă umerii și își netezi din nou fustele. În mod clar entuziasmată de subiect, ea se întoarse cu fața spre Annabelle.

– Ei bine, trebuie să fie bună, răbdătoare și mereu pusă pe glume. Marianne enumeră calitățile pe degete. Înțeleaptă, cinstită și înțelegătoare.

– Acestea mi se par rezonabile, răspunse Annabelle și încercă să le rețină. Dar îmi mai poți spune ceva, ceva care să mă facă să înțeleg cu adevărat cum vede fratele tău lumea?

Marianne se lovi gânditoare cu un deget pe obraz pentru câteva clipe înainte de a pocni din degete.

– O, da, am ceva. Nu m-am mai gândit la asta de secole.

Annabelle dădu din cap și se aplecă cu nerăbdare ca să audă mai multe.

– Când eram mici, începu Marianne, David se simțea responsabil pentru mine și Frederick. La urma urmei, el era cel mai mare.

– Da, răspunse Annabelle, înghițind nodul care i se puse brusc în gât, în timp ce se gândea la cum Beau se simțise responsabil atât pentru ea, cât și pentru mama lor.

– Fiind mai mare, David era în toate mai bun decât Frederick, continuă Marianne. Alerga mai repede, înota mai departe și sărea mai sus. Asta îl frustra teribil pe bietul Frederick.

– Continuă, spuse Annabelle.

Ea și Beau fuseseră singurii copii din familia lor, dar își putea imagina cât de greu trebuia să fie pentru un frate mai mic să se simtă mereu neputincios.

– Ei bine, David știa că Frederick era nefericit pentru că nu câștiga niciodată la nici o competiție fizică între ei doi. Într-o zi, la noi în oraș s-a organizat o întrecere pentru băieți. Trebuia să fie distractiv, dar câștigătorul urma să fie răsplătit cu o plăcintă de la brutărie.

Annabelle dădu din cap.

– David era cel mai puternic și mai rapid băiat din oraș și ar fi putut să câștige cu ușurință întrecerea, dar știa că Frederick voia să impresioneze o fată de care îi plăcea. Fata urmărea totul de la linia de sosire.

Annabelle își ținu respirația.

– O, Doamne. Ce s-a întâmplat?

– Înainte de linia de sosire, David s-a asigurat că el și Frederick au luat-o cu mult înaintea băieților. Au trecut amândoi colțul în dreptul casei domnului Hodges și s-au îndreptat spre copacul din spatele bisericii.

– Și? o îndemnă Annabelle să continue.

Se afla acum aproape pe marginea canapelei.

– David a încetinit atât cât să-l lase pe Frederick să i-o ia înainte și să învingă, chiar în fața fetei de care îi plăcea. Lacrimile se strânseră în ochii lui Marianne. Frederick a ales cu mândrie plăcinta și a împărțit-o cu fata... și, desigur, cu mine și David, mai târziu.

Annabelle oftă.

– David l-a lăsat să câștige? spuse ea cu sufletul la gură. În fața întregului oraș.

– Nu doar că l-a lăsat să câștige. Marianne zâmbi printre lacrimi. După cursă, fata care îi plăcea lui David la vremea aceea l-a întrebat dacă a pierdut de bunăvoie.

– Și el ce a spus? întrebă Annabelle, ținându-și din nou respirația.

Chipul lui Marianne era plin de mândrie.

– David a spus că nu, iar fata i-a spus că nu vrea să-și mai petreacă nici o clipă în compania unui perdant.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea. Se simți cuprinsă de indignare.

– Nu se poate!

– Ba da. Marianne dădu din cap. Așa a făcut. David a venit acasă și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a zis că nu voia să stea în compania unei astfel de fete.

Annabelle clătină din cap.

– Nu-l condamn. Pare să fi fost îngrozitoare.

– O, era, răspunse Marianne și dădu ochii peste cap. Nici mamei nu i-a plăcut.

Annabelle izbucni în râs.

– Ei bine, lordul Elmwood sigur pare foarte echilibrat când vine vorba de doamne. Nu e de mirare că mi-a spus că nu este interesat de realizări.

– Realizări? Marianne se încruntă la auzul cuvântului, cam la fel cum făcuse fratele ei cu câteva ore mai devreme. Nu. Nu-l văd pe David fiind deosebit de impresionat de realizări. Recunosc că sunt tare bucuroasă că nici Beau nu este pentru că eu nu sunt deosebit de desăvârșită, încheie ea cu un râset.

– Ești minunată, Marianne. Iar realizările sunt lucruri stupide pe care le-a inventat lumea bună ca să le facă pe debutante să simtă că a fi doar un premiu chiar merită ceva.

– Presupun că ai dreptate, răspunse Marianne. Spune-mi. Ce domnișoare vrei să-i prezinți lui David?

Annabelle îi trimise un zâmbet viclean.

– Încă mă mai gândesc, dar am câteva idei. În mare parte, tinere care tocmai și-au făcut debutul.

– Au fost niște domnișoare minunate la curtea reginei, răspunse Marianne.

Annabelle decise să pună întrebarea care îi stătea pe vârful limbii.

– Știai că fratele tău vrea să se însoare din dragoste?

Un zâmbet strălucitor lumină chipul lui Marianne.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Ea se uită lung spre perete și, după câteva clipe, o expresie mai sumbră îi înlocui zâmbetul. Mama ne spunea mereu „să vă căsătoriți din dragoste și nu o să regretați niciodată"

Annabelle înghiți în sec și întoarse privirea în altă parte. Ei bine, acest sentiment nu era adevărat. Mama ei se măritase din dragoste și sigur ajunsese să regrete, dar Annabelle nu avea de gând să i-o spună unei femei a cărei nuntă avea loc peste câteva zile.

– Ce altceva ar trebui să știu despre fratele tău? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Marianne.

– David este bun, generos, amuzant, atent și chipeș, firește. A condus o trupă a cavaleriei împotriva francezilor din Portugalia, știind că era un fel de sinucidere. Inamicul l-a luat prizonier pentru că a refuzat să se retragă iar și iar ca să-și salveze cât mai mulți oameni.

Lui Annabelle i se tăie respirația.

– O, Doamne. Pare să fie atât de curajos.

– Este, spuse Marianne, cu mândrie evidentă pe chip. Și-a riscat viața în repetate rânduri, înfruntând o moarte aproape sigură.

– Eu n-am fost niciodată, spuse Annabelle pe nerăsuflate.

Marianne se încruntă.

– Ce anume?

– Curajoasă, șopti Annabelle. Nu am fost niciodată curajoasă.

– Ei bine, sper să ai rareori motive să fii, răspunse Marianne, de data aceasta întinzându-se și mângâind mâna lui Annabelle.

Annabelle zâmbi și clătină din cap.

– Bineînțeles. Revenind, ce altceva?

Ea își lipi un zâmbet luminos pe buze.

Marianne se lansă într-o altă poveste despre vitejia fratelui ei, de data aceasta o poveste despre cum salvase un pui de iepure dintr-o capcană, îi bandajase laba și îl hrănise până se însănătoșise, înainte de a-i da drumul în pădure. Cum să nu crezi că omul era un sfânt?

Annabelle ascultă povești după povești, punând întrebări despre ce îi plăcea și ce îi displăcea lordului Elmwood. Două ore mai târziu, când se ridică să plece, simți că nu mai era aer în încăpere. Probabil îi pusese lui Marianne peste douăzeci de întrebări despre gusturile, visurile, speranțele și preferințele lui David și, în cele din urmă, ajunsese să se gândească la o singură doamnă. O doamnă care îndeplinea toate criteriile și nu numai. O doamnă care era râvnită, desăvârșită, plină de duh, isteață și avea atât o familie bună, cât și o mică avere ca zestre. O doamnă care nu l-ar fi acuzat niciodată că pierduse intenționat o întrecere pentru a-l face pe fratele lui mai mic să se simtă special și l-ar fi ajutat cu

plăcere să hrănească puiul de iepure până se însănătoșea. De fapt, o domnișoară care se putea îndrăgosti puțin de el pentru că le făcea pe amândouă.

Ea.

Capitolul 10

În dimineața următoare, David sosi la ora exactă pentru lecția cu Lady Annabelle. Spusese și făcuse câteva lucruri neinspirate cu o zi în urmă. Să o întrebe ce vârstă avea fusese mai mult decât greșit din partea lui. Dar nu se putuse abține. În plus, ea intrase în jocul lui când îi răspunsese cu îndrăzneală mai târziu.

Lady Annabelle îi mai dovedise că presupunerile lui erau greșite și în privința altor detalii. Părea că nu este debutanta vanitoasă și răsfățată pe care o crezuse după prima lor întâlnire. Fusese spirituală, înțeleaptă și blândă cu el cu o zi înainte, nu dojenitoare și nici afectată sau trufașă. Ba chiar se luase singură peste picior, când spusese că este „fată bătrână" Nimic nu era mai departe de adevăr. El înțelegea perfect de ce nu mai contenea din primit flori sau de ce registrul de pariuri de la White era plin cu pariuri legate de perspectivele ei de căsătorie. Deși David putea înțelege și de ce i se părea totul ridicol, mai ales că îi spusese limpede că nu avea de gând să se mărite. Încă nu îi explicase exact *de ce* se împotrivea ideii, dar el bănuia că nici nu prea era treaba lui să afle. Lady Annabelle fusese într-atât de amabilă încât să se ofere să-l ajute cu regulile înaltei societăți și el intenționa să facă acest lucru fără întârziere. Va fi un elev model.

În acest scop, își propusese să fie un gentleman desăvârșit azi în prezența ei. Cât de greu putea fi? Trebuia doar să-și înăbușe dorința de a spune aproape orice ar fi spus în mod normal și de a se preface interesat de lucruri care nu i-ar fi trezit interesul niciodată. Precum titlurile, petrecerile și cărțile de vizită. Zâmbi în sinea lui în timp ce urcă scările care duceau la ușa din față a lui Bell.

La câteva momente după ce bătu, David fu condus pe lângă și mai multe flori în foaier și ajunse în salon. Oare unele dintre aranjamentele noi erau trimise de aceiași bărbați care trimiseseră flori și cu o zi înainte? I se părea exagerat. Sau doamnelor le plăcea așa

ceva? El se încruntă. Lady Annabelle nu părea să dea doi bani pe flori, dar alte domnișoare își doreau să primească buchete în fiecare zi? Cum va reuși să învețe vreodată toate aceste lucruri?

Încă se mai gândea la pericolele de a trimite prea multe flori când Lady Annabelle intră alene în cameră. Purta o rochie de un albastru glacial care îi făcea ochii să pară cu atât mai strălucitori. Purta mănuși și pantofi albi și avea prinsă în păr o margaretă mică. Sigur furase una dintr-unul dintre nenumăratele aranjamente florale din foaier. Părea zglobie, odihnită și minunată ca de fiecare dată.

– Bună dimineața, Lord Elmwood. Ce mai faci azi? întrebă ea de îndată ce îl zări lângă fereastră. Îmi pare rău să-ți spun că mama nu se simte bine în dimineața asta și își cere scuze că nu poate participa la lecția noastră.

David făcu o plecăciune în fața ei.

– Bună dimineața, milady. Însănătoșire grabnică a mamei tale! Urmă o pauză stânjenitoare pe care se simți obligat să o umple, astfel că adăugă: Am văzut că ai primit și mai multe flori.

Își dori imediat să-și dea una pentru comentariul lui. Nu doar că era evident, dar mai era și stângaci. Nu putea să găsească ceva mai potrivit de spus? Ar fi trebuit să-i spună cât era de frumoasă. Cum făcea ca restul spațiului din jurul ei să dispară când pășea în încăpere. Cum parfumul ei făcea parfumul florilor să se rușineze. La naiba! Ce devenea? Risca să devină poetic? Spera sincer că nu. Oamenii din armată nu erau poetici.

– Da, ei bine, domnii pot fi atât de previzibili, răspunse ea cu un oftat, fluturând mâna spre foaierul înțesat cu flori.

El își arcui o sprânceană.

– Să înțeleg că nu preferi florile?

– Florile sunt frumoase, răspunse ea și mai flutură o dată evaziv mâna. Sunt doar... previzibile. Mama îmi povestea cum tata îi cumpăra aproape câte o seră zi de zi în prima săptămână în care a început să-i facă curte.

– Da, mama ta mi-a spus că s-au căsătorit repede. Bănuiesc că a fost impresionată de flori.

– A fost, răspunse Annabelle cu o voce monotonă. Esență putină, chiar dacă a mers.

– Pare că o să fie nevoie de mai mult decât niște flori ca să fii impresionată, insistă el.

Annabelle clătină din cap. Ea privi absentă spre peretele din colțul opus al încăperii. Înghiți în sec.

– Cu mult mai mult. Florile și cadourile sunt o simplă diversiune. Cu adevărat important este caracterul unui bărbat.

Ei bine, ce *idee* interesantă!

– Povestește-mi. El se apropie de ea, hotărât să afle ce ar fi preferat o doamnă ca ea unei vaze pline cu flori previzibile. Ce ai prefera să primești?

Ea se învârti cu pași mici în cerc, gândindu-se la întrebare înainte de a se întoarce spre el și a spune:

– Poate o carte. Una pe care domnul să o fi ales pentru că m-a întrebat ce cărți îmi place să citesc. Una pe care să o fi zărit într-o librărie și care l-a făcut să se gândească la mine.

– Îți place să citești?

Unul dintre lucrurile preferate ale lui David era să citească. Cu mult mai plăcut decât să discuți sau să schimbi plezanterii cu străinii.

– Da, ție? întrebă ea, cu o expresie plină de speranță pe chip.

– Și mie. El își frecă bărbia. Mi-a părut rău că n-am putut să iau decât o carte pe continent.

Ea își împreună mâinile.

– O, spune-mi, ce carte era?

– Titlul ar fi *Iscusitul hidalgo Don Quijote din La Mancha*, dar eu aveam versiunea în spaniolă.

– O, am auzit de ea. *Don Quijote*. O comedie, nu-i așa?

O urmă de zâmbet înflori pe buzele lui.

– Mi-a oferit-o Marianne. Mi-a spus că o să am nevoie de ceva absurd care să-mi dea curaj pe câmpul de luptă. Dar am citit-o de atâtea ori încât trebuie să spun că părerea mea despre carte s-a schimbat, chiar de mai multe ori.

– Cum așa? întrebă ea, cu o expresie de interes sincer pe chip.

– La început am crezut că este o comedie, apoi a ajuns să mi se pară un roman tragic pentru că Quijote era considerat nebun și tratat ca un nebun. Dar, în cele din urmă, am descoperit că mi-a schimbat viața.

Ea continuă să îi studieze chipul.

– Cum așa?

David trase aer în piept.

– Cartea asta mi-a salvat viața, în mai multe feluri. Cititul m-a ajutat să nu o iau razna în toate acele nopți nesfârșite de nesomn în frig. Desigur, am avut norocul să stau în cortul ofițerilor, unde puteam să citesc la lumina lumânărilor. Soldatul de rând nu avea un asemenea lux.

– Cum altfel ți-a mai salvat viața? întrebă Lady Annabelle, cu fruntea încruntată.

Cu un zâmbet lipsit de haz, David spuse:

– M-a salvat la propriu de la moarte. Când francezii ne-au prins, pe mine și un grup mic dintre oamenii mei, au început să execute ofițerii. Dar când au ajuns la mine, mi-au răscolit prin rucsac și, când au văzut cartea, și-au dat seama că vorbesc spaniolă. Asta le era de folos, așa că m-au ținut în viață ca să le fiu interpret.

Lui Lady Annabelle i se tăie răsuflarea și își acoperi gura cu mâna.

– O, Doamne, acum că spui asta, îmi amintesc că Marianne mi-a povestit cum ai fost cruțat pentru că știai spaniola.

El dădu din cap.

– Dându-mi cartea asta, sora mea a ajutat la salvarea vieții mele, spuse el în șoaptă. O să-i rămân recunoscător pentru totdeauna.

– Și pe mine m-a salvat fratele meu, șopti Lady Annabelle, cu o privire pierdută în ochi.

David nu era sigur că auzise bine.

– Poftim?

– Nu contează. Lady Annabelle clătină din cap și înlocui expresia severă de pe chip cu un zâmbet strălucitor. Nu voiam să aduc în discuție un subiect atât de trist. Avem lecții de urmat. Începem?

– Fără doar și poate, răspunse David cu un zâmbet la fel de strălucitor.

El își împreună mâinile la spate. Nu ar fi trebuit să spună atât de multe. Lady Annabelle nu voia să audă povești tulburătoare de pe câmpurile de luptă și faptul că el fusese prizonier de război. Nimeni nu voia să audă astfel de lucruri. El se întoarse spre ea.

– Ce mă înveți azi?

Ea dădu din cap.

– Mă gândeam să începem cu câteva reguli de conduită. Vrei o pană și niște hârtie ca să iei notițe?

Ea își încrucișă mâinile.

David aproape că pufni.

– Notițe? De ce mi-aș lua notițe?

Ea clipi nedumerită spre el.

– Cum ai de gând să reții totul?

El făcu un semn spre propria tâmplă.

– Cu puterea minții.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Prea bine, dar sunt foarte multe reguli.

– Câte sunt?

El începea să se simtă de parcă ar fi fost închis într-un spațiu mic și nu mai putea să respire.

Ea își trecu vârful degetului peste una dintre sprâncenele frumoase.

– Nu există un număr anume, dar îți recomand să iei notițe.

El strânse din buze.

– Pune-mă la încercare.

– Dacă insiști.

Ea trase adânc aer în piept și își așeză din nou mâinile în poală.

– Să începem cu manierele în general.

– Sună minunat, spuse el și își dădu ochii peste cap.

Ea își ridică bărbia, abia schițând un zâmbet la nota jucăușă din vocea lui.

– Bun. În primul rând, un bărbat nu fumează niciodată în prezența doamnelor. Poate să fumeze cu ceilalți domni după o cină și după ce doamnele au părăsit încăperea.

David zâmbi.

– Și care este regula pentru o doamnă ce fumează în fața unui domn?

Lady Annabelle făcu ochii mari spre el.

– Ei bine, în primul rând, dacă se întâmplă ca un domn să fie martor la o asemenea scenă, el nu trebuie niciodată, dar niciodată, să fie atât de lipsit de maniere încât să pomenească detaliul, nici doamnei, nici vreuneia dintre rudele ei.

David râse.

– Înțeleg. Foarte bine. S-a notat.

Lady Annabelle dădu din cap și continuă:

– Trebuie să rămâi calm. Nu trebuie să te agiți, să te fâțâi sau să fii nerăbdător în vreun fel.

David țuguie buzele.

– Și dacă sunt nerăbdător?

– Prefă-te că nu ești, spuse Lady Annabelle, îndreptându-și umerii și așezându-se mai bine pe scaun.

David își arcui sprâncenele.

– Nu-mi place să mă prefac.

Lady Annabelle strâmbă ușor din nas.

– Ce păcat! Mare parte din purtarea cuviincioasă în lumea bună presupune să te prefaci.

David își dădu ochii peste cap.

– De ce nu mă surprinde? Foarte bine, nu mă agit. Continuă.

Ea trase din nou aer în piept.

– Pe stradă, un domn merge călare sau se plimbă mereu spre exteriorul doamne pentru ca ea să fie protejată.

David dădu din cap.

– Asta este foarte ușor. O fac de ani de zile cu mama și sora mea.

Lady Annabelle dădu din cap aprobator.

– Un domn ar trebui să facă mereu o plecăciune în fața unei doamne înainte de a pleca, nu doar să plece pur și simplu.

– Da, Lady Courtney m-a învățat deja asta, recunoscu David și își drese glasul. Ce altceva?

– Să vedem. Strângerile de mână sunt permise între bărbați, dar numai dacă au același statut.

– E ridicol.

– Nu am stabilit eu regulile. Eu doar le transmit.

El dădu iar ochii peste cap.

– Prea bine. Ce altceva?

– Un domn așteaptă mereu ca o doamnă să-l recunoască prima printr-o reverență, apoi poate să-și ridice pălăria în semn de salut. Dar trebuie să se folosească de mâna mai îndepărtată de ea.

David se încruntă.

– Asta ce sens are?

Singurul ei răspuns fu să-și arcuiască o sprânceană spre el.

– Bine. Continuă.

– Se consideră nepoliticos să te prezinți singur. Trebuie să aștepți să fii prezentat oficial de către altcineva. Mai ales dacă persoana are un rang mai înalt.

– De unde ar trebui să știu eu cine are un rang mai înalt?

– O să elucidăm punctul ăsta după ce studiem *Debrett*.

– O, Doamne. Ce este asta?

Ea se uită la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– *Registrul aristocrației din Anglia, Scoția și Irlanda al lui Debrett*? Este o carte.

– Și? continuă el.

– Este o carte celebră. Enumeră toți membrii nobilimii, titlurile, căsătoriile și descendenții lor. Este o lectură esențială pentru oricine aspiră să facă parte din înalta societate londoneză.

El strâmbă din nas.

– *Aspiră* este un cuvânt mult prea puternic. Poate o frunzăresc un pic.

– Aiurea. Mama o va citi cu voce tare. Și o să ne asigurăm că reții numele.

David oftă.

– Îmi închipui că asta o să mă ajute să nu mă fac de râs data viitoare când o să mă ducă fratele tău la club.

– O, da. Toți membrii de la White apar în *Debrett*, fii sigur de asta.

– Bine, așa o să aflu totul despre lordul Murdock și prietenii lui.

– Murdock? O urmă de reținere îi traversă trăsăturile. L-ai cunoscut pe lordul Murdock?

– Da, și nu pot spune că a fost o plăcere deosebită.

– În acest moment, este considerat cel mai râvnit burlac din Londra, știi?

– Da? Chiar așa?

Cel mai râvnit burlac care făcea pariuri pe cea mai inaccesibilă debutantă. Lui David nu-i plăcea ce auzea.

– Ce anume îl face atât de „râvnit"?

– Ei bine, lordul Worthington și Beau erau cei mai râvniți, răspunse Lady Annabelle cu un surâs. Dar acum că s-au logodit amândoi, lordul Murdock a devenit cel mai râvnit burlac.

– Îmi închipui că este atât de râvnit tocmai pentru că are cel mai înalt titlu, nu? David spuse tărăgănat.

Lady Annabelle dădu din cap.

– Da, desigur, dar nu este vorba doar de un titlu. Mai sunt și familia, averea, garderoba lui și faptul că este chipeș.

– Este chipeș? David aproape râse batjocoritor. N-am observat.

Murdock era o ființă detestabilă. Și, dacă nu și-ar fi dat atâta silința să fie un domn, David i-ar fi spus lui Lady Annabelle de ce credea asta.

– Nu-ți face griji, răspunse Lady Annabelle cu un zâmbet luminos pe buze. Știu din surse sigure că mai este un domn care ar putea să concureze cu lordul Murdock la titlul de cel mai râvnit burlac anul ăsta.

– Cine? întrebă David, trăgându-se nonșalant de manșetă.

În orice caz, era o prostie. Și, pentru a mia oară, și-ar fi dorit să nu i ceară să-i pese de nimic din toate astea.

– Tu! răspunse Lady Annabelle și izbucni în râs.

David încremeni.

– Eu? El făcu un semn spre sine. Să concurez cu Murdock?

– Ești conte, nu-i așa? Neînsurat, deții o avere uriașă, te îmbraci bine... ea îl privi din cap până în picioare... și am stabilit deja că ești chipeș, chiar dacă nu-mi place deloc să repet pentru că sunt convinsă că o să ți se urce la cap.

– Prea târziu, răspunse David zâmbind. Deși habar n-aveam că sunt considerat un rival al lordului Murdock.

– Încă nu ești, clarifică ea. Dar după ce eu și mama o să ne încheiem lecțiile, o să fii.

I se păruse lui David sau ea chiar îi făcuse cu ochiul? La drept vorbind, el nu era deloc convins că *voia* să candideze la titlul de cel mai râvnit burlac din Londra. Deși bănuia că era mai bine așa decât să fie opusul. Un fel de băiat bătrân. Exista un nume pentru asta? Era cât pe ce să o întrebe pe Lady Annabelle când aceasta își drese glasul.

– Apropo, ar trebui să ne reluăm lecțiile. Nu mai sunt multe zile înainte de balul soților Talbot.

– Da. David dădu din cap. Fără îndoială, să întrebe despre băieții bătrâni ar fi fost doar încă o greșeală neinspirată. Deci, unde rămăseserăm? Cred că recitai o listă foarte lungă de lucruri pe care un domn trebuie să și le amintească. Spune-mi, ce ar trebui să facă doamnele?

Lady Annabelle zâmbi și flutură din gene spre el.

– O, pentru doamne avem și mai multe reguli, te asigur.

– Cum ar fi...?

El își arcui sprâncenele.

– Cum ar fi... noi nu putem sta picior peste picior. Nu ne putem ridica fustele deasupra gleznelor. Nu putem să nu recunoaștem pe cineva, exceptând cazurile în care ignorăm pe cineva cu bună intenție.

– Totul îmi sună teribil de obositor. Și de plictisitor, dacă ar fi să fiu sincer.

Lady Annabelle îi trimise un zâmbet complice.

– Pot să-ți spun un secret, Lord Elmwood?

El se aplecă spre ea.

– Desigur.

– Și mie mi se pare plictisitor și obositor.

– Cum? întrebă el cu un zâmbet. Cea mai apreciată debutantă și cel mai novice conte au ceva în comun? Cum să fie cu putință așa ceva?

Ea râse și îl lovi în joacă peste mânecă.

– Nu este o răsturnare de situație chiar atât de neașteptată, milord. La urma urmei, sper că până la urmă să mă consideri o prietenă.

– O prietenă? El își arcui din nou sprâncenele. Dacă o să fim prieteni, chiar cred că ar trebui să ne spunem pe numele de botez.

Ea făcu ochii mici spre el și își apăsă pumnii în șold.

– Te folosești cu bună intenție de propriile mele cuvinte împotriva mea?

Zâmbetul lui se adânci.

– Întocmai. Prietenii își spun pe numele de botez, ai zis-o chiar tu.

Ea strânse din buze.

– Prea bine. Bănuiesc că în curând o să fim și rude prin alianță.

– Da. Bună observație. Excelent! Acum că am stabilit că suntem prieteni, mi se pare potrivit să subliniez că nu ai mai apucat să răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o ieri. Cel puțin nu direct, spuse el.

Ea își arcui o sprânceană.

– Ce întrebare?

– Nu ți-ai ales un soț pentru că ești îndrăgostită de cineva cu care nu este de acord fratele tău?

Ea râse și clătină din cap.

– Este singurul motiv pentru care crezi că n-aș vrea să mă mărit?

– Nu. Nicidecum. De fapt, mă pot gândi la alte câteva motive. Ai vrea să te întreb de fiecare în parte?

– Nu!

Ea aproape sări spre el.

El râse.

– Atunci spune-mi, de ce n-ai de gând să te măriți?

Ea ridică din umeri.

– Căsătoria vine cu mai multe beneficii pentru bărbați decât pentru femei.

El dădu încet din cap.

– Nu pot contrazice asta. Dar ești preocupată de regulile sociale și mi se pare că se pune mare preț pe căsătorie în societatea londoneză. La urma urmei, pentru asta există sezonul, nu-i așa?

– Exact, răspunse Annabelle. Și tocmai de aceea trebuie să te pregătim. Acum, sora ta mi-a dat o listă cu lucruri pe care ți le-ai dori de la o soție.

Sprâncenele lui David se încruntară brusc.

– Sora mea?

– Da, am trecut ieri pe la ea, îl informă Annabelle.

– Ai întrebat-o pe sora mea și nu pe mine?

El arătă spre sine.

Ea ridică din umeri.

– Te întreb acum. De fapt, sunt curioasă să văd dacă se aliniază răspunsurile.

El zâmbi larg și clătină din cap.

– Doamne, iartă-mă. Nu înțeleg femeile.

– Da, Marianne mi-a menționat asta. Păcat. Suntem destul de ușor de înțeles, să știi. Ne dorim pur și simplu să fim tratate ca niște ființe umane.

– Și nu asemenea unor câini premiați pe la târguri? întrebă el cu un zâmbet.

– Exact. Acum, începem? Prima întrebare este...

– Dacă Marianne ți-a spus răspunsurile mele, sunt tentat să cred că nu trebuie să le mai repet. Bănuiesc că ea mă cunoaște la fel de bine ca oricine altcineva. Dar aș fi foarte curios să aud răspunsurile *tale* la întrebări.

Annabelle se opri și clipi.

– Pof... poftim?

– Care este prima întrebare? se interesă el.

– Care este mâncarea ta preferată? spuse ea în șoaptă.

– Da, perfect, continuă atunci. Răspunde.

El făcu un semn din cap spre ea.

Ea se încruntă.

– Vrei să știi ce cred *eu* despre mâncare?

– Chiar foarte mult. Despre mâncare, politică, religie, cea mai potrivită culoare de draperie pentru o cameră de zi? Despre tot.

Ea se uită lung în perete, cu o expresie dezorientată pe chip.

David tresări.

– O, nu. Am făcut din nou ceva nepoliticos? Nu se cuvine să întreb despre astfel de lucruri?

Ochii de un albastru glacial ai lui Annabelle îi întâlniră pe ai lui și expresia din privirea ei era un amestec de confuzie și... încântare?

– Firește, nu trebuie să răspunzi la nici una dintre aceste întrebări dacă nu vrei, o asigură el.

– Nu, nu. Răspund cu bucurie, spuse ea și adorabilul ei zâmbet pieziș îi înflori pe buze. Doar că... nici un domn nu m-a mai întrebat niciodată nimic din toate astea.

David îi atinse mâna și o tresărire îi traversă brațul, ca și cum fiecare colțișor din trupul ei se aprindea. Ea ridică privirea și o întâlni pe a lui. Se simți de parcă el ar fi privit în străfundurile sufletului ei.

– Ce cărți îți place să citești, Annabelle?

Capitolul 11

– Când are loc balul organizat de familia Talbot? întrebă lordul Elmwood... nu, David... a doua zi dimineață, de îndată ce Annabelle intră în salon.

Mama era încă țintuită la pat din cauza unei migrene, astfel că Annabelle venise să-l întâmpine singură.

El purta o haină de un albastru-închis, cămașă albă, vestă albă, lavalieră superb înnodată și pantaloni de culoarea pielii de bivol, completați de o pereche de cizme negre și perfect lustruite. Era chipeș ca de fiecare dată și, pe deasupra, mirosea divin. Un amestec de săpun și apă de colonie care o năucea pe Annabelle. Îi spusese că trebuia să ia notițe. Acum ea trebuia să facă același lucru ca să nu piardă ideea din vedere. De fiecare dată când înălța privirea spre ochii lui de un albastru-închis, simțea că parcă leșină ușor pe interior.

Își petrecuseră restul dimineții anterioare vorbind. El îi pusese o mulțime de întrebări despre ea, viața ei, lucrurile preferate și cele mai dragi amintiri. Spre surprinderea ei, Annabelle îi răspunsese. La toate întrebările. De fapt, se simțise stânjenită când mama intrase în salon spre amiază ca să le spună că era ora prânzului. Lord Elmwood refuzase invitația mamei de a li se alătura la masa de prânz, fără îndoială convins că stătuse prea mult. Între timp, Annabelle se dusese în sala de mese învăluită într-un fel de ceață tulbure. Tocmai avusese cea mai deosebită experiență din toată viața ei socială. Un domn o întrebase despre *ea*, dincolo de amabilitățile obișnuite, precum discuții despre vreme și dacă îi plăcea opera. Îi pusese întrebări reale și, cu atât mai uimitor, o *ascultase* în timp ce ea răspunsese la fiecare în parte. Și David nu doar că ascultase, ci ascultase *cu atenție*, de parcă ar fi fost cu adevărat interesat de răspunsuri, de parcă i-ar fi așteptat cu sufletul la gură fiecare cuvânt. Să ți se acorde atenție mai mult decât pentru propria frumusețe fusese cel mai intens sentiment. În discuția avută

cu David cu o zi în urmă, avusese impresia clară că omului îi pasă ce gândea ea.

Când încheiaseră, chiar îl vedea ca pe un prieten. I se părea firesc să îi spună David. Chiar dacă nu avea de gând să le povestească mamei și lui Beau de înțelegerea lor. Nu încă. Va aștepta până după nunta lui Beau. Poate că atunci va părea o decizie mai puțin îndrăzneață.

David tocmai o întrebase ceva. Ce o întrebase? Ah, da...

– Balul soților Talbot? răspunse ea, întorcând dinadins privirea și punându-și o mână la gât. Sâmbăta viitoare.

– Înseamnă că mai avem doar câteva zile? se lămuri David și păru să îi dispară culoarea din obraji.

– Corect.

David își trecu o mână peste față.

– Avem vreo speranță să fim gata la timp?

Annabelle își lăsă capul într-o parte și îi zâmbi.

– Avem speranță. În plus, dacă faci sau spui ceva prea neobișnuit, o să le spunem pur și simplu tuturor că este noua modă.

El chicoti și culoarea îi reveni încetul cu încetul în obraji.

– Atâta tot? Doamne, dacă știam asta, nu-mi mai făceam atâtea griji.

Ea își arcui sprâncenele.

– Îți faci griji?

El zâmbi larg spre ea.

– Nu-ți dai seama?

– Deloc.

Ea clătină din cap.

David răsuflă prelung în timp ce se legăna înainte și înapoi pe picioare.

– Îmi închipui că, după ce am văzut războiul cu ochii mei, nimic nu mai este atât de înfricoșător, dar fii sigură că aș prefera mai degrabă să mă aflu pe un câmp de luptă decât să întâlnesc doamne la bal. Sunt convins că o să mă fac de râs.

Annabelle se încruntă.

– Nu pot să cred că un bărbat atât de chipeș ca tine și-ar face griji că nu atrage doamnele.

David schiță un zâmbet.

– Poate pentru că o doamnă foarte atrăgătoare m-a mustruluit zdravăn odată într-o grădină.

Annabelle nu putu să nu zâmbească la gândul că îi spusese că era „foarte atrăgătoare"

– Dar serios, de ce ți-ai face griji la ideea de a te întâlni cu doamne?

– Nu știu, răspunse David, plimbându-se prin fața șemineului. În Brighton nu-mi făceam griji când trebuia să întâlnesc doamne. Dar nu o să mă întâlnesc cu doamne din Brighton la balul soților Talbot. O să cunosc doamne din Londra.

– Nu se poate ca doamnele din Londra să fie foarte diferite de doamnele din Brighton, îl asigură Annabelle, fără să știe dacă spunea adevărul.

Dar oricum ar fi fost, bărbatul era neliniștit și ea își dorea să facă tot ce putea să-l facă să se simtă mai în largul lui. În plus, cât de diferite puteau să fie doamnele din Brighton? Marianne era adorabilă și venea din Brighton.

– Le cunoșteam pe doamnele din Brighton. Am crescut cu doamnele din Brighton, continuă David, frecându-și o mână peste ceafă. Era foarte drăguț când avea emoții. Sigur o să spun ceva nepoliticos vreunei doamne din Londra, ceva care o să mă facă să dau cu bâta în baltă imediat. Probabil o să o rog să-mi împrumute bolul pentru spălarea mâinilor sau ceva la fel de grosolan.

Annabelle îl privi atent. O spusese parcă în glumă, dar ea simți ceva mai profund în spatele cuvintelor lui. Oare chiar era îngrijorat de aristocrații fandosiți și de toate prostiile lor? Bărbatul acesta aproape își dăduse viața pentru țara lui. Vorbea spaniola. Salvase un pui de iepure. Era un om mai bun decât majoritatea înfumuraților și lăudăroșilor care umblau țanțoș prin sălile de bal în costumele lor pretențioase, fandosiți care nu munciseră nici măcar o zi în toată viața lor.

– O să te descurci de minune, îl asigură ea. Pe deasupra, eu o să fiu în preajmă, la fel mama și Marianne. O să ne asigurăm că nu dai cu nici o bâtă în baltă.

David se opri și se sprijini cu o mână de poliță.

– Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi, dar mă tem că statutul meu domn care dă cu bâta în baltă este aproape inevitabil.

– Ai mai multă încredere în mine, milord. La urma urmei, sunt profesoara ta.

David își lăsă brațul în jos și se întoarse spre ea.

– Ai dreptate. Îmi pare nespus de rău. Desigur. Tensiunea păru să se disipeze. El își îndreptă umerii. Chiar am cea mai bună profesoară din lumea bună. Dacă tu nu reușești să mă ajuți, nu mai am nici o speranță.

Annabelle clătină din cap.

– Aiurea. Poți și o să fii un adevărat model al decenței. Azi vreau să te învăț cum să mă inviți la dans, cum să faci o plecăciune în timp ce eu fac o reverență, cum să mă iei de mână și să mă conduci pe ringul de dans la un bal. Mâine o să ne ocupăm de dansul propriu-zis.

– Cele mai multe dansuri din Brighton se dansau în public. Invitația la dans se face altfel la un bal privat?

Annabelle se gândi la întrebare pentru câteva clipe.

– În primul rând, trebuie să știi că nu poți invita o doamnă la dans fără să fi făcut cunoștință cu ea așa cum se cuvine. Dar asta nu o să fie o problemă, căci mama o să fie de față ca să se ocupe de prezentări. Și dacă mama nu poate, o să apelăm la amabilitatea lui Lady Talbot pentru că ea este gazda.

– Foarte bine. Pare rezonabil.

David își trecu din nou mâna peste cămașă. Annabelle își împreună mâinile și le încrucișă în față.

– Bine. Să începem prin a-mi arăta cum ai invita acum o doamnă la dans.

Dând din cap, David se apropie de ea.

Annabelle își ținu respirația. Era la doar un pas de ea, atât de impunător și mirosind atât de bine, încât își dori să-și îngroape fața în lavaliera lui. Rămase cu privirea ațintită spre bucata de pânză pentru a nu se pierde în ochii lui pătrunzători.

– Spune-mi, valetul tău ți-a înnodat lavaliera de dimineață?

David chicoti.

– Nu am un valet. Nu reușesc să înțeleg ideea de a avea pe cineva care să mă îmbrace în fiecare zi.

Lui Annabelle i se tăie răsuflarea.

David strâmbă din nas.

– Îmi închipui că dacă nu am un valet, sunt cel mai nonconformist conte din oraș, nu-i așa?

Annabelle se gândi o clipă.

– Nu înțeleg de ce *trebuie* să ai un valet. Dar poate Beau ar putea să-ți enumere toate avantajele.

David oftă.

– Crede-mă. A încercat deja. În schimb, l-am momit pe omul lui ca să-mi arate cum să fac câteva dintre nodurile astea ridicole de lavalieră.

– Înveți foarte repede. Nodul arată perfect.

Ea înghiți în sec.

– Am fost militar, nu marinar, dar îmi închipui că să faci un nod sau două nu este teribil de greu. Și dacă îl fac cum trebuie, poate că, la urma urmei, nu am nevoie de valet.

El îi făcu cu ochiul.

Sigur îl făcea cum trebuie. El arăta de vis și mai și mirosea de vis.

Ea înghiți și se uită din nou lung la lavaliera lui.

– Continuă. Prefă-te că sunt o doamnă care stă pe marginea unei săli de bal. Invită-mă la dans.

Evident dornic să intre în jocul ei, el se îndepărtă și se apropie de ușa salonului, se întoarse și reveni cu pași mari spre ea, privind-o intens în timp ce se apropia. Pentru o fracțiune de secundă, Annabelle chiar și-ar fi dorit să fie la un bal la care el chiar să o invite la dans. Simandicoșii care o invitau de obicei nu păreau niciodată atât de concentrați pe ea și atât de hotărâți să o cucerească. Dar nu trebuia să uite că el se prefăcea. Aceasta era o simplă lecție.

– Presupun că am făcut deja cunoștință, nu? întrebă el.

La încuviințarea ei, el dădu din cap și spuse:

– Prea bine atunci. Lady Annabelle, arăți minunat astă-seară. Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

El făcu o plecăciune, iar ea simți în treacăt parfumul din părul lui înainte de a spune:

– Da, milord. Cu mare drag.

Ea își ridică ușor fustele și făcu o reverență.

El îi întinse brațul, drept și ferm, îndoit la cot. O invitație extraordinară. Annabelle aproape uită să îi spună că trebuia să se asigure ca ea să rămână în dreapta lui.

După ce își așeză hotărâtă mâna pe mâneca lui, el o conduse în centrul încăperii, unde se întoarse spre ea și o cuprinse în brațe de parcă erau pe cale să înceapă un vals.

– Noi, ah, o să exersăm dansul mâine, spuse ea cu o voce care răsună tremurător chiar în propriile urechi.

– Da, așa ziceai, spuse el în șoaptă.

Annabelle nu se mai putea gândi decât la apropierea lui, la parfumul lui, la felul în care i se simțeau mușchii sub haină. Mâna lui o ținu strâns pe a ei, trimițându-i un iureș de fiori de-a lungul coloanei gâtului. Cealaltă mână zăbovea pe spatele ei, trezind senzații înfiorate și necunoscute pe coloană.

– Poate ar trebui să... încercăm din nou? reuși ea să spună în final, înghițind nodul din gât pe care i-l provocase apropierea lui.

– Ce să încercăm?

– Hm, să mă inviți la d... dans?

Când Dumnezeu începuse să i se împleticească limba într-un asemenea hal?

Când o atinsese. Atunci.

– O, da, desigur.

El îi eliberă mâna și o retrase pe cealaltă de pe spatele ei, apoi se îndepărtă și ea îi simți lipsa. Îl urmări cum se întoarce spre ușă și ea reveni în locul din care plecase inițial.

Contele se apropie din nou, de data aceasta cu zâmbetul pe buze, și inima lui Annabelle tresări. Avea să o atingă din nou, iar ea aștepta momentul cu mare nerăbdare. Zâmbi în sinea ei când cel mai încântător gând i se ivi în minte. Dacă voia, îi putea spune că trebuiau să exerseze de câteva ori bune. La urma urmei, el avea nevoie de exercițiu, nu-i așa?

O, va fi o dimineață distractivă. O dimineață cu adevărat distractivă.

Capitolul 12

A doua zi dimineață, în timp ce Lady Angelina citea cu voce tare din cartea familiilor nobiliare a lui *Debrett*, David dansă cu Annabelle. Nu avea nevoie de prea multe lecții de dans. Dacă era un lucru ce îl învățase mama lui, pe lângă limbi străine, aritmetică, matematică, literatură și știință, acela era să danseze. Părinților lui le plăcuse la nebunie să danseze. Dansau prin toată casa pe cântece pe care le fredonau. Uneori, mama cânta la pianul mic din colțul căsuței lor. Uneori, cânta Marianne, dar oricum ar fi fost, în casa Ellsworth nu lipsise niciodată dansul. David nu îi spusese lui Annabelle că se pricepea deja foarte bine la dans. În primul rând, ar fi părut că se laudă, iar în al doilea, își dorea ca ea să-i judece singură măiestria de dansator. Din câte știa el, nu se dansa la fel și la Londra.

– Te pricepi deja foarte bine la asta, știi? spuse Annabelle în timp ce o răsuci pe ritmul unui vals fredonat de ea.

David răsuflă ușurat.

– Slavă Domnului! Asta înseamnă că mă pricep și eu la un lucru, spuse el în timp ce își continuară numărătoarea în trei timpi.

– Nu doar priceput, Lord Elmwood, interveni mama. Bun. Chiar foarte bun. Am văzut puțini domni care să fie la fel de grațioși ca tine la vals.

David zâmbi la auzul veștii. Era prima dată când simțea că era conte. O ascultase pe Lady Angelina recitând titluri toată dimineața până amețise. Erau puține speranțe să-și amintească toate acele aiureli. Structura câmpurilor de luptă, atacul plănuit, pozițiile dușmanului, iată lucruri care i se întipăreau în memorie, de parcă le-ar fi văzut scrise pe o pagină. Dar toate aceste lecții despre bune maniere, titluri și furculița potrivită din cele cinci de pe masă, astfel de lucruri îi zburau din minte ca frânturile de bârfe pe care le repeta Marianne din scrisorile mătușii Emily.

El coborî privirea spre Annabelle. Oare regreta că se oferise să-l învețe să fie conte? Cu o zi înainte, probabil exersaseră invitația la dans de peste șase ori. Era evident că nu înțelesese bine ce și cum pentru că, de fiecare dată când o condusese pe ringul de dans din mijlocul salonului, ea îi ceruse să încerce din nou.

Sărmana fată! El fusese la un pas să facă o gaură în podea cu o zi în urmă. Astăzi, Lady Angelina îi ordonase majordomului să aducă un covor rotund special, pe care îl foloseau ca ring de dans improvizat.

Annabelle era un om bun. Nu trebuia să-și rupă timp din programul ei, fără îndoială încărcat, ca să îl învețe să se poarte în înalta societate. Îi era dator cu o favoare. De fapt, îi era mai degrabă dator cu vreo câteva zeci de favoruri, dar va începe cu una.

Se auzi o bătaie în ușă și majordomul intră.

– Nu vă opriți din dans, se auzi ordinul lui Lady Angelina în timp ce majordomul își drese glasul.

– Milady, spuse majordomul, pare să fie o mică problemă la ușă cu florile livrate.

– O problemă, Stockton? întrebă Lady Angelina cu fruntea încruntată.

– Da, răspunse slujitorul cu un aer stânjenit. Coada de așteptare pentru a se livra florile este atât de lungă că doi dintre curieri s-au luat la bătaie pe stradă. Vor să discute cu proprietarul casei.

– Tu vorbești serios, Stockton? răspunse Lady Angelina, clătinând din cap. Ei bine, Beau e plecat cu treburi, așa că vin eu să văd ce se întâmplă.

– Ai vrea să mă ocup eu? strigă David, făcând o pauză în dans.

O doamnă de vârsta și statutul mamei lui Bell nu ar fi trebuit să se ocupe de o încăierare de stradă.

– Nu. Nu, spuse Lady Angelina, fluturând o mână în aer în timp ce se ridica și se îndrepta spre ușă. Voi dansați. Dansați și discutați de parcă ați fi cu adevărat la un bal. Revin curând.

Ușa se închise în urma lui Lady Angelina, iar David puse din nou mâna pe spatele lui Annabelle. Annabelle ridică privirea spre el. Își închipuia sau ea chiar părea... sfioasă? Nu, nu era cu putință. Annabelle nu era genul de femeie sfioasă. Dar de ce coborî iar privirea aproape la fel de repede? Și de ce părea să se uite lung și atât de mult la lavaliera lui? După lecțiile din ziua de dinainte, el începuse

să simtă că se... aprinde când ea își așezase mâna pe mâneca lui. Apropierea ei îi permisese să inspire notele discrete ale parfumului ei (orhidee, poate?) și ale săpunului cu care își spălase părul. Când o însoțise pe ringul de dans pentru a șaptea oară, simțea că se făcuse atât de cald în cameră încât aproape își scosese afurisita de lavalieră.

Era ridicol să aibă astfel de gânduri despre Annabelle. Annabelle era... prietena lui. O prietenă superbă, poate, dar nu era ca și cum nu ar mai fi văzut niciodată o femeie frumoasă. Ea îl ajuta să învețe cum să curteze o femeie cum se cuvenea și, între timp, el era bântuit de gânduri necuviincioase la ea care îl făceau să se uite mult prea des la decolteul ei și să încleștеze maxilarul. În seara precedentă, se dusese acasă și făcuse o baie foarte rece.

Astăzi chiar era cu atât mai rău pentru că o avea în brațele lui, iar el o tot învârtise din piruetă în piruetă, în timp ce ea continuase să fredoneze frumos notele melodice ale unui vals celebru. Avea o perspectivă perfectă spre decolteul ei. Se străduise din răsputeri să rămână cu privirea pironită într-un punct din perete și când făcuse întocmai, Lady Angelina îi tot spusese că trebuia să se uite în ochii partenerei lui și să facă conversație politicoasă.

– Nu-ți face griji pentru mama, spuse Annabelle și îi întrerupse firul gândurilor.

Își continuară dansul în trei timpi... un, doi, trei... chiar dacă Annabelle se oprise din fredonat.

– Sper că este bine. Să mă duc să verific?

I-ar fi plăcut la nebunie să aibă un motiv ca să părăsească încăperea. Poate să se ducă să-și găsească un sloi de gheață pe care să se așeze.

– Nu. Nu-ți face griji. Mama nu o să tolereze nici o neghiobie din partea curierilor. Poți conta pe asta.

David clătină din cap.

– Bănuiesc că trebuia să se întâmple la un moment dat. O încăierare între curieri. La câte buchete se trimit.

Annabelle dădu ochii peste cap.

– Este doar o risipă a unor grădini perfecte, dacă mă întrebi pe mine. În plus, sunt convinsă că cel care face probleme este curierul lordului Murdock.

David era numai ochi și urechi.

– Murdock? Ți-a trimis flori?

– În fiecare zi, răspunse ea oftând. Cele mai mari buchete sunt mereu de la el. De aceea se tot ia la bătaie curierul lui. De fiecare dată când vede vreun aranjament mai mare, el încearcă să-i bage bețe în roate curierului care îl aduce. Stupid, după părerea mea.

David se încruntă.

– De unde știi asta?

– Mi-a spus Cara, slujitoarea mea. Ea vorbește cu lacheii care rămân afară și urmăresc lucrurile în fiecare zi. Numai prostii.

– Într-adevăr, spuse David, concentrându-se din nou pe colțișorul inofensiv din perete.

– Ei bine, aș spune că te pricepi atât de bine la vals încât ai putea tu să-mi dai lecții, anunță Annabelle și se opri.

David își retrase stângaci brațele și privirile li se întâlniră înainte ca el să se îndepărteze de ea și să se îndrepte iute spre șemineu ca să impună o binevenită distanță între ei. Ce i se întâmpla? Trecuse mult timp de când nu se mai culcase cu o femeie, dar de obicei nu reacționa așa doar pentru că dansa cu ea.

– Ce învățăm data viitoare? întrebă el de la siguranța distanței de vreo cincisprezece pași care îl despărțea de Annabelle.

David rămăsese întors în direcția opusă, astfel că ea nu îl putea vedea.

Annabelle își drese glasul.

– Cred că mama vrea să dansăm mai mult mâine. Cadril, dansul popular, dansul scoțian.

David închise ochii. Doamne ferește! Nu putea să-și mai petreacă o a treia dimineață închis în această casă cu Annabelle, atingând-o. O va lua razna.

– Sunt destul de priceput la toate aceste dansuri, anunță el.

Măcar era adevărat. Se rugă în treacăt că mama să îl fi învățat cum trebuia dansurile pe care tocmai le pomenise Annabelle. La naiba cu Londra dacă aici se dansau altfel decât știa el. Valsul nu fusese diferit. Logic era ca nici celelalte să nu fie.

– Trebuie să recunosc că încep să mă simt agitat tot stând închis în casă. Sunt obișnuit să-mi petrec mai mult timp pe afară decât îmi permit lecțiile.

Vocea plină de regret a lui Annabelle răsună în urechile lui.

– Din păcate, aproape tot ce trebuie să te învăț se face cel mai bine într-o sală de bal sau într-un salon.

El întoarse spre ea cu un zâmbet larg pe buze.

– Ei, hai. Trebuie să existe *ceva* ce putem face pe afară. Măcar pentru o zi.

Annabelle păru să se gândească pentru câteva clipe înainte ca fața să i se lumineze.

– Foarte bine. Mâine o să facem o plimbare în parc. O să te învăț cum trebuie să te porți într-o plimbare cu trăsura în timp ce îi faci curte unei doamne.

David răsuflă cu năduf. Libertate. Dulce libertate.

– Perfect.

Capitolul 13

Annabelle își pusese deja ghetuțele și pelerina când David sosi a doua zi dimineață. Își legă boneta sub bărbie, observând cu un zâmbet că el păru ușurat să vadă că intenționa să iasă din casă. În sfârșit.

– O luăm pe Cara cu noi, îi explică Annabelle în timp ce David deschidea ușa de la intrare. La urma urmei, o domnișoară trebuie să fie însoțită în orice clipă.

– Da, răspunse el dând din cap. Știu asta din aventurile lui Marianne. Dar de ce nu vine Lady Angelina?

Annabelle oftă.

– Săraca mama s-a dus să viziteze florăriile de dimineață ca să roage să nu mai trimită flori. Spune că nu mai avem unde să le punem.

David aruncă o privire prin foaierul încă plin cu o grămadă de flori în diferite stadii de descompunere.

– Chiar mă întrebam de ce nu este așa de lungă coada de curieri în dimineața asta, răspunse el și izbucni în râs. Nu pot spune că o condamn pe mama ta că vrea să pună punct poveștii.

El o ajută pe Annabelle să coboare scările, trecând pe lângă câțiva curieri care țineau vaze cu flori, și se apropiară de trăsura care îi aștepta. Slujitoarea lui Annabelle veni în urma lor.

Peste nici jumătate de oră, Annabelle și David se aflau în Hyde Park în brișca lui, în timp ce Cara stătea liniștită în spate și se ocupa de croșetatul ei. Trăsura era evident nouă, iar minunații cai înhămați la ea erau aprigi, dar bine antrenați. Annabelle nici nu își mai amintea ultima dată când călătorise într-o trăsură atât de frumoasă. Îl îndrumă pe David spre un drum aglomerat de pământ, din apropierea lacului Serpentine, până ajunseră pe o alee mai retrasă care cobora spre malul apei.

David mânui cu pricepere caii pe aleea îngustă.

– Oprește aici, spuse ea când ajunseră într-un loc unde știa că vor putea vorbi nestingheriți.

David opri caii, lăsă frâiele mai libere și se întoarse spre ea.

– Deci, dacă întâlnesc la bal o doamnă care îmi place, ar trebui să o invit la o plimbare călare prin parc a doua zi?

Annabelle își încrucișă mâinile înmănușate în poală.

– Da, păi... În primul rând, trebuie să te asiguri că vi s-a făcut cunoștință în afara sălii de bal. O prezentare în sala de bal este potrivită pentru un dans, dar ca să o saluți pe stradă, trebuie să-i faci o vizită mai întâi și să vă cunoașteți cum se cuvine.

El se încruntă.

– Glumești.

Ea îi trimise un zâmbet mieros.

– Pare că aș glumi?

– Nu. El oftă. Foarte bine, deci îi fac o vizită, suntem prezentați oficial, apoi o pot întreba dacă ar vrea să iasă la o plimbare în parc?

– Da, răspunse Annabelle. O plimbare în parc, o înghețată la Gunter sau le poți invita pe ea și mama ei la operă sau la teatru.

David gemu.

– Detest opera.

Annabelle râse.

– Și eu. Dar este o ieșire văzută foarte bine. Desigur, după ce ai primit încuviințarea părinților ei. Apoi, ea trebuie să fie însoțită în orice moment... și trebuie să știi, ziarele o să povestească imediat despre asta.

Sprâncenele lui David se arcuiră.

– Poftim? De ce le-ar păsa ziarelor?

– Ziarele urmăresc atent sezonul de la Londra. Au pagini întregi dedicate bârfelor și aluziilor. Despre tine s-a vorbit deja pe îndelete în acest sezon. Despre tine și Marianne. Nu citești *Times*?

David gemu din nou.

– L-am citit. Dar Bell m-a avertizat deja să mă feresc de ziarele de scandal ca să nu fiu tentat să-i găsesc pe autori și să le dau una în barbă.

Annabelle râse.

– Da, poate e mai bine așa. Dar permite-mi să te asigur că sosirea ta și a lui Marianne la Londra aproape a fost cel mai important

subiect din acest an, alături de tatăl lui Lady Frances, baronul Winfield, care a fost arestat pentru înaltă trădare.

– Da, eram deja aici când s-a întâmplat, răspunse David. Trist să vezi un trădător de țară.

Annabelle se aplecă spre el. Uitase că o parte din operațiunea de salvare a lui David din tabăra de prizonieri francezi presupusese ca Beau și Marianne să-l prindă pe baronul Winfield.

– Spune-mi, este adevărat că el și amanta lui s-au dat de gol unul pe celălalt la final?

David clătină din cap.

– Parcă îmi amintesc ceva de genul, dar sincer, am fost atât de încântat să-i văd pe Marianne și Bell, că nu mai reții multe detalii. Nu mai mâncasem sau nu mai dormisem de săptămâni.

Lui Annabelle i se tăie respirația și își acoperi gura cu o mână înmănușată.

– De săptămâni? Nu știuse că experiența lui fusese *atât* de îngrozitoare. Își lăsă încet mâna în poală. Îmi pare rău că a trebuit să treci printr-un asemenea chin.

– Glumești? David zâmbi. A fost nimic în comparație cu a fi forțat să mă integrez în societatea londoneză.

Annabelle clătină din cap și schimbă brusc subiectul.

– Hai. Ajută-mă să cobor. Ne ducem să facem o plimbare pe malul apei.

David aruncă o privire în jur.

– Așa se face de obicei... când te plimbi prin parc?

– Nu, răspunse Annabelle, cu un zâmbet viclean. Dar ai spus că vrei să ieși din salon, nu-i așa? În plus, suntem doar noi doi. Nu o să-și dea nimeni seama. Cara nu o să sufle un cuvânt.

Nici David nu mai spuse nimic. Sări de pe băncuță și se îndreptă spre partea ei de brișcă. Ridică ambele brațe ca să o ajute să coboare.

Annabelle se sprijini cu mâinile pe umerii lui David în timp ce acesta o ridică de pe scaun și o așeză ușor pe iarbă. După ce atinse pământul cu picioarele, ea se trezi că se uită stânjenită la el, cu mâinile încă lipite de umerii lui lați. Chiar prin mănuși, simțea că haina lui nu era căptușită. Era mai mult decât putea spune despre o multitudine de domni cu care dansase de-a lungul anilor. Ea înghiți în sec și își retrase mâinile de parcă s-ar fi fript.

Prinzându-și ambele mâini ferm la spate, ea se întoarse spre cărarea de pământ care ducea la malul apei.

– Pe aici, se oferi ea și o luă din loc într-un ritm rezonabil.

David o urmă cu pași hotărâți.

Își croiră drum spre apă și amândoi merseră în tăcere de-a lungul malului pentru câteva clipe. Trestii și copaci le blocau vederea spre toată întinderea din jur. Se aflau în colțul lor retras, unde narcisele de primăvară începuseră să înflorească și iarba de un verde strălucitor răsărea de peste tot.

David se opri. Depărtându-și picioarele, cu brațele încrucișate la spate, el privi lung spre lac, evident pierdut în gânduri. Annabelle îl urmări pe furiș de la câțiva pași depărtare. Părea atât de încrezător și de sigur pe sine. Ca un căpitan de armată, pregătit să dea ordine unui grup de oameni. Maxilarul îi părea sculptat în marmură, iar ochii i se îngustaseră spre linia orizontului. Nu îi venea să creadă că își făcea griji pentru un bal stupid. David participase la evenimente care contau cu adevărat. Privise moartea în ochi. Lumea bună nu avea cum să îl înfrângă. Era prea puternic. O simțea. Se va descurca de minune.

Ea îi oferi câteva momente de intimitate înainte de a i se alătura.

– Un bănuț pentru gândurile tale, milord, spuse ea încet.

El își puse mâinile în șolduri și continuă să se uite la apa verde.

– Sincer, mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să fumez un trabuc.

Annabelle râse.

– Știi că de obicei eu nu fumez, nu-i așa? Țin să-ți spun adevărul de câteva zile.

El își arcui o sprânceană și îi zâmbi.

– Ai fi putut să mă păcălești după numărul tău din grădinile familiei Harrison. Păreai să știi exact ce faci.

Ea își aranjă boneta și strânse mai bine funda.

– Recunosc, am șterpelit câte un trabuc sau două din biroul lui Beau, mai ales pentru că nu pot să accept ideea că femeilor nu le este permis să facă anumite lucruri doar din cauză că sunt femei.

David își deschise haina și scoase un trabuc dintr-un buzunar.

– Vrei să-l împărțim? Nu o să te judec pentru asta.

Ea privi în jur, simțindu-se mai mult decât scandalizată și ușor entuziasmată.

– Să îndrăznim?

David ridică din umeri.

– Nu văd de ce nu. Îmi pare că suntem foarte singuri aici.

El scoase un chibrit din buzunarul hainei și îl lovi de o piatră de la picioare ca să aprindă trabucul.

– Doamnele primele, spuse el și îi întinse trabucul lui Annabelle.

– Nu. Nu, tu primul.

Ea flutură o mână în aer.

El ridică din nou din umeri și trase lung și adânc din trabuc, închizând ochii și suflând fumul în direcția opusă față de Annabelle. Apoi i-l întinse.

Ea îl luă neliniștită, fără a se simți nici pe departe la fel de încrezătoare ca în noaptea din grădina soților Harrison. Era foarte diferit când nu simțeai că ai avea autoritatea morală să faci asta. Acum era doar o tânără care stătea pe marginea unui lac, la lumina zilei, împreună cu un tânăr chipeș, făcând ceva nepermis. Se simți traversată de un fior. Îi plăcea la nebunie că David nu era îngrozit că ea va fuma un trabuc dacă avea ocazia. Ținând mijlocul gros al trabucului, îl puse între buze și trase. Fumul amețitor îi ustură gura și îl scoase cu un oftat prelung.

– Încerc să mă las de dragul lui Marianne, spuse David, în timp ce Annabelle îi întinse trabucul înapoi. Crede că este un obicei prost. Probabil are dreptate.

El mai trase o dată lung și îi dădu iar trabucul.

– Surorile mai mici pot fi foarte cicălitoare, nu-i așa? răspunse ea cu râset și mai trase un fum.

Vocea lui David era blândă.

– Aș face orice pentru Marianne.

În mintea lui Annabelle răsări imaginea unui Beau tânăr zăcând inconștient pe podeaua din dormitorul mamei, învinețit și plin de sânge.

– Știu ce zici. Și Beau ar face orice pentru mine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, întinzând din nou trabucul lui David.

– Știu că n-am nevoie de ele, spuse el și ridică trabucul. Dar... este... plăcut. Cunoscut, presupun. Mă face să simt că m-am întors în armată. Acolo unde este locul meu.

Annabelle își încruntă sprâncenele.

– De ce spui asta? Firește, locul tău este aici acum.

– Da? El se uită în pământ, lovind cu cizma în iarbă. Nici măcar nu știu ce însemnă „aici". Mă simt de parcă m-aș juca de-a costumatul, asumându-mi viața altcuiva. Știu să fiu căpitan de armată. Știu să fiu fiul unui tâmplar. Habar n-am să fiu conte.

Annabelle se încruntă. Tristețea îi făcu inima să i se strângă în piept. Nu se gândise niciodată cât de diferit trebuia să fie totul pentru David la Londra. El fusese căpitan de armată, obișnuit să-și riște viața și să doarmă prin corturi doar cu o singură carte din care să citească. Între timp, ea și cei din tagma ei dormeau într-o liniște perfectă, în paturi luxoase, cu așternuturi fine, cu cinci feluri de mâncare la masă și mult lapte pentru cafea. David fusese nevoit să se îndepărteze de tot ce știa, de tot ce cunoștea, să vină la Londra și să fie conte de Elmwood.

– Cred că nu te ajută prea mult dacă îți spun că aici este mult mai sigur, se oferi ea să continue cu urma unui surâs pe buze.

Un zâmbet lipsit de haz îi curbă buzele.

– Aici este sigur mulțumită bărbaților care se luptă acolo.

El privi în depărtare și mai trase lung din trabuc.

– Desigur, șopti ea. Desigur.

– Numai ascultă-mă, spuse el, întorcându-se spre ea și clătinând din cap. Fără îndoială, o conversație nepotrivită pentru o așa-zisă încercare de curtare.

Annabelle dădu din cap.

– Da, ei bine... Aș spune poate că nu încurajează o curtare *reală*, David. Dar eu înțeleg. Nu am fost niciodată nevoită să părăsesc toate lucrurile pe care le știu și care îmi sunt familiare, dar mi-am petrecut toată viața simțind că locul meu parcă nu este complet aici.

Dând din cap, David îi oferi din nou trabucul. Când ea scutură din cap, el îl aruncă pe jos și îl strivi sub cizmă.

– Ei bine, înainte să revenim la lecția noastră, sper să mă lași și pe mine să-ți arăt ceva, milady.

Ea îl privi cum se pierde într-un pâlc de copaci din apropiere preț de câteva minute și se întoarce cu un băț gros.

– Și noi avem un retriever la casa noastră de la țară care poate face asta, îl anunță ea râzând.

El îi aruncă o privire ironică.

– N-am terminat încă. De fapt, nici n-am început.

Annabelle îl privi cu un amestec de confuzie și curiozitate. Ce naiba avea de gând să facă cu un băț?

Băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase un cuțit extraordinar.

Annabelle făcu ochii mari.

– Pentru ce e asta?

David îi zâmbi.

– Pentru cioplit.

– Pentru cioplit?

Ochii i se făcură și mai mari.

– Da, și pentru tâmplărie. M-a învățat tata. Pot să fac tot felul de piese de mobilier și alte lucruri. De fapt, eu și el am refăcut tot interiorul unei nave.

– Serios? întrebă ea, înclinând capul într-o parte.

El îi trimise o privire sceptică.

– Te gândești că nu este un talent teribil de util pentru un conte, nu-i așa?

– Nu, chiar dimpotrivă, răspunse ea. Mă gândeam că nu încetezi să mă surprinzi.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei, dar rămase concentrat pe bățul și cuțitul pe care le ținea în mână, căci începuse să sculpteze.

– Ce alte lucruri neașteptate mai știi să faci, milord? întrebă ea în timp ce își ridica atentă fustele ca să treacă peste un copac prăbușit la pământ.

El ridică privirea de la munca lui.

– Ne așezăm? întrebă el făcând semn spre bușteanul căzut.

Fruntea ei se încruntă.

– Poftim?

– Ne așezăm? Aici?

– Pe buștean? întrebă ea și țuguie buzele.

El chicoti.

– Nu mă lua în seamă. Îmi închipui că o doamnă așa de fină ca tine nu ar face niciodată ceva atât de grosolan încât să stea pe un buștean prăbușit la pământ.

– Stai o clipă, răspunse Annabelle, simțindu-se brusc foarte jignită că avea o părere atât de proastă despre ea. Eram doar surprinsă pentru că nu mi-am dat seama că o să ne așezăm. Sunt perfect în stare să stau pe un buștean.

Ca pentru a-i dovedi ideea, ea se coborî iute pe buștean, lăsându-și fustele să se răsfire în jurul ei ca într-un evantai.

În timp ce el o privea cu zâmbetul pe buze, ea își întinse picioarele în față și își trecu o gleznă peste cealaltă.

– Credeam că o doamnă nu ar trebui să-și încrucișeze picioarele, sublinie David.

Annabelle îi făcu cu ochiul.

– Eu nu o să spun nimic dacă nu zici nici tu.

El își lăsă capul pe spate și râse înainte de a se așeza lângă ea. Genunchii îi ieșiră în afară din cauza înălțimii lui, dar el continuă să cioplească stăruitor în băț cu cuțitul.

– Nu mi-ai răspuns. Ce alte lucruri mai poți face? insistă Annabelle.

El își frecă bărbia cu dosul încheieturii și păru să se gândească la întrebare o clipă.

– Să vedem. Pot să tai un copac cu un topor ca să fac cherestea. Pot să cresc găini și porci. Pot să fac focul doar cu un băț și o piatră, chiar dacă prefer să am o cremene. Pot să desprind nasturele de pe haina unui ofițer francez de la cincizeci de pași și pot să dansez vals. Dar ultimul lucru îl știai deja.

El îi făcu cu ochiul de astă-dată.

Gestul lui parcă puse pe jar tot trupul lui Annabelle. Bărbatul era mult prea chipeș. Iar lucrurile pe care i le spusese aproape îi tăiară răsuflarea. Cât de cumplit de neașteptat! Tot ce enumerase era mult mai interesant decât lucrurile pe care le puteau face domnii din lumea bună. Să meargă călare. Să joace jocuri de noroc. Să bea mult. Cui îi păsa?

– Sunt lucruri foarte impresionante.

Ea rămase cu privirea pironită spre propriile picioare ca nu cumva să leșine dacă el îi mai făcea din nou cu ochiul. Nu i se întâmplase niciodată să leșine. I se păruse mereu un lucru stupid. Dar, din nou, David nu îi mai făcuse niciodată cu ochiul. Ochii enigmatici ai bărbatului și maxilarul bine definit o puteau face pe o doamnă inteligentă să leșine. Sau măcar să-și dorească să leșină, și nici asta nu era de bine.

– În armată, eram celebru pentru că puteam să mă cațăr în cel mai înalt copac și să alerg cel mai repede, continuă David.

– Da, Marianne mi-a menționat că alergi foarte repede.

Hmm.

Avea o zgârietură pe cizmă. Trebuia să îi dea de veste Carei când se întorceau acasă. Cu ce altceva putea să-și distragă atenția?

– Marianne ți-a spus asta? Fruntea lui era încruntată. Scutură din cap. În fine, ceva îmi spune că nici unul dintre aceste lucruri nu o să-mi fie de prea mare folos în rolul meu de conte.

– Nu se știe niciodată. În calitate de conte de Elmwood, poate o să ți se ceară să cioplești ceva.

Ea zâmbi.

El ridică din umeri.

– Dacă am noroc.

Dar expresia din ochii lui îi spuse că vorbea serios.

Ea se aplecă în față pentru a-i surprinde din nou privirea.

– Vorbești serios, nu-i așa? Nu simți că ai avea competențele de care are nevoie un conte.

– Nu. Tu mă înveți tot ce trebuie să știu. Iar tot ce știu deja este inutil.

– Nu este deloc adevărat.

Ea îi studie chipul. Cum putea acest om să creadă că nu își merită titlul?

– Nu? În afară de vals, a mai fost ceva ce să știu deja să fac? Știu să fiu căpitan de armată. Nu știu să fiu conte. Nu mi-a fost dat să fiu conte.

Ea aproape rămase fără suflare.

– Ba bineînțeles că ți-a fost dat să fii conte. Ești fiul cel mare al unicului fiu pe care l-a avut fostul conte.

David clătină din cap.

– Poate sunt conte de drept, dar nu este ce voiam să spun. Ce vreau să spun este că nu sunt croit pentru asta. Nu cred că tata a vrut vreodată să-mi spună adevărul. Dacă nu eram prizonier de război și nu mă găseau cei de la Ministerul de Interne, eram în armată și acum. Acolo este locul meu.

Annabelle se mușcă ușor de buză. Nu știa sigur ce să spună. Nu se regăsise niciodată într-o astfel de situație, stând lângă un bărbat cu titlu care nu-și dorea nicicum să și-l asume. În lumea ei, toți bărbații cu titluri erau ca niște păuni, care se făleau cu ele, se mândreau cu ele. Ei bine, poate Beau și prietenii lui nu erau exagerat de aroganți din cauza titlurilor lor, dar sigur își înțelegeau datoria și nu voiau să renunțe la pozițiile lor.

– Poate așa a fost să fie, spuse ea încet în cele din urmă. Poate că tot ce s-a întâmplat te-a călăuzit spre ceea ce trebuia să fii.

El îi trimise un zâmbet șters.

– Mulțumesc. Că încerci să mă faci să mă simt mai bine. El își drese glasul. Dar gata cu mine. *Tu* la ce te pricepi, milady? întrebă el, cuțitul lui alunecând peste băț, în timp ce bucățele de scoarță și așchii subțiri de lemn zburau în toate direcțiile.

Ea râse.

– O, eu sunt atât de desăvârșită, spuse ea și flutură genele spre el ca să fie sigur că glumea. Pot să fac toate lucrurile pe care le poate face o domnișoară de familie bună.

– Cum ar fi?

– Cânt rezonabil la pian. Cunosc toate dansurile care se dansează la un bal. Pot să citesc și să scriu. Să pictez cu acuarele. Pot chiar să brodez... și modele simple, și complicate.

– Complicate, zici?

Zâmbetul pe care i-l trimise o făcu să i se înmoaie genunchii.

– O, da, și pe deasupra, îndrăznesc să spun că sunt o expertă în arta flirtului.

– Chiar așa?

Sprâncenele lui se arcuiră.

– O, da. Am flirtat cu cei mai pricepuți domni.

– Prea bine. Dacă ai flirta cu mine, ce mi-ai spune?

Ea își simți obrajii în flăcări. Nu avea cum să flirteze cu *el*. Nu cu *el*. De fapt, era atrasă de el. Singurul motiv pentru care îi ieșea flirtul era pentru că nu însemna nimic, te angajai doar în discuții lipsite de sens. Să flirteze cu un bărbat pe care chiar își dorea să-l sărute... o, Doamne, își dorea să-l sărute... era o cu totul altă poveste. Dacă ar fi fost cu putință să-și dea una în timp ce stătea pe un buștean, nu ar fi șovăit o clipă. De ce, o, de ce, pomenise de flirt? În prezența lui?

– O, nu, nu, nu, nu, nu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, simțindu-se ca o nătângă de zile mari. Eu... n-aș putea flirta cu tine.

– De ce nu? El păru rănit. Nu sunt genul de bărbat cu care ai flirta?

„Ba chiar da." Ea se trase de panglica de sub bărbie.

– Doar că... flirtul se face cel mai bine pe la baluri și petreceri, când am un evantai în mână.

Doamne. Acesta era poate cel mai stupid lucru pe care îl spusese vreodată.

– Un evantai? El se încruntă. Ce are de-a face evantaiul cu orice?

– Totul, se repezi ea să-l asigure. Bănuiesc că asta este încă o lecție pentru tine. Evantaiele au multe înțelesuri subtile.

Continuând să cioplească, David lăsă capul într-o parte.

– Evantaiele? Expresia de pe chipul lui era mai mult decât sceptică. El oftă. Știu că o să regret asta, dar povestește-mi. O să fac tot posibilul să caut să rețin.

Annabelle își drese glasul și își încrucișă mâinile în poală, foarte mulțumită de sine pentru că îndepărtase discuția de la o demonstrație de flirt prin cuvinte.

– Dacă o doamnă își ține evantaiul deschis în mâna stângă, înseamnă „vino și vorbește cu mine"

Sprâncenele lui se unire într-o expresie furtunoasă.

– Serios?

– Da.

Ochii lui se îngustară.

– De unde să știe domnul că mesajul i se adresează lui?

– Ea o să-ți atragă atenția, insistă Annabelle, trăgându-se de gulerul pelerinei.

David se încruntă din nou.

– Bine. Ce altceva?

– Dacă o doamnă își ține evantaiul în dreapta și își acoperă fața cu el înseamnă „urmează-mă".

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Serios? Ce altceva?

– Dacă îl ține cu stânga și își acoperă chipul înseamnă că vrea să te cunoască.

– Mâna stângă în fața chipului. Sper să-mi amintesc măcar de asta.

El chicoti.

– Dacă îl trece peste ochi, îți spune că îi pare rău.

El dădu din cap, rămânând cu atenția concentrată pe bățul din mână.

– Dacă rotește evantaiul în dreapta înseamnă că iubește alt bărbat.

El tresări.

– Încă un gest care trebuie reținut.

– Dacă îl scapă, vrea să-ți spună că o să fiți doar prieteni.

Buzele lui formară un O și el se încruntă.

– Păcat.

Annabelle flutură o mână în aer.

– Când își face ușor vânt cu evantaiul înseamnă că este căsătorită, când o face repede înseamnă că este logoditã. Și, în cele din urmă, dacă atinge vârful evantaiului cu degetul, îți spune... „sărută-mă"

Capul lui David se înălță brusc.

– *Asta* se întâmplă des?

– N-aș ști să spun... toate acestea sunt mai degrabă teoretice. Eu, una, îmi folosesc rareori evantaiul pentru altceva decât pentru a-mi face vânt la operă.

David râse.

– Dar i-ai putea transmite unui amărât de partea cealaltă că ești logoditã.

Annabelle râse.

– Fără îndoială am făcut asta de mai multe ori.

– Mie mi se pare o prostie, dar măcar am terminat cu cioplitul.

David își înălță opera și Annabelle își dădu seama că, în puținele minute în care stătuseră de vorbă, David transformase bățul într-un flaut rudimentar. Puse cuțitul la loc în buzunar, apoi ridică flautul la buze și suflă prin gaura pe care o făcuse la final. Se auzi un fluierat ascuțit și el îi cântă un cântecel folosindu-și degetele pe găurelele cioplite în băț.

După ce termină, ea aplaudă și râse.

– *Asta* chiar este impresionant. Orice conte ar trebui să fie mândru că are un asemenea talent.

El se ridică în picioare, îi întinse mâna și o ajută și pe ea să se ridice înainte de a-i oferi flautul. Apoi făcu o plecăciune.

– Pentru tine, milady. Îți mulțumesc că m-ai învățat toate lucrurile pe care trebuie să le învăț. Pot doar să sper că nu o să vă fac de rușine pe tine și pe mama ta.

– Aiurea, răspunse Annabelle. O să ai un succes răsunător la balul familiei Talbot.

Capitolul 14

David își trecu mâna peste partea din față a hainei negre de gală parcă pentru a mia oară în seara asta. El și Marianne stăteau în foaierul lui Lady Courtney, unde veniseră ca să le escorteze pe Lady Annabelle și pe mama ei la balul familiei Talbot.

David îi permisese chiar lui Bell să-și trimită valetul ca să-l ajute să se îmbrace, în speranța că poate slujitorul știa ceva care îi scăpase lui David când venea vorba de ținuta de seară pe care o purtau domnii din înalta societate. Acum era îmbrăcat în negru, cu o lavalieră, o cămașă și o vestă albe și, după spusele valetului lui Bell, David era imaginea întruchipată a domnului înstărit care se ducea la un bal.

Bell nu îi însoțea astă-seară. Fusese nevoit să lipsească cu treburi pentru Coroană, ceea ce însemna că David le însoțea singur pe toate cele trei doamne la bal. I se făcuse rău mai devreme la gândul de a intra într-o sală de bal plină cu cei mai de seamă oameni din Londra. Toți aveau să îl măsoare din priviri, fără îndoială întrebându-se cum se va purta nerodul de la Brighton în sânul înaltei societăți din Londra.

David nu avea nici o problemă să dea comenzi pe un câmp de luptă agitat și plin de soldați, dar gândul de a intra într-o sală de bal aglomerată îl umplea de spaimă. Își trecu mâna peste cămașă pentru a o mia una oară.

Un sunet în capul scării îi atrase atenția, iar el ridică privirea și o zări pe Annabelle coborând agale treptele spre el, la câțiva pași în spatele mamei ei. David trebui să se adune. I se puse un nod în gât. Annabelle era o viziune. Înaltă și zveltă ca o lebădă, ea purta o rochie aurie scânteietoare care nu făcea decât ca părul ei blond să strălucească și mai mult în lumina lumânărilor. Părul îi era dat pe spate și prins într-un coc elegant, iar gâtul îi era împodobit de aur și diamante și completat de cercei cu diamante și o brățară cu

diamante la încheietură. Strălucea ca o zeiță care părea să se fi coborât din Olimp. Când ajunse la baza scării, ea se opri chiar în fața lui.

– Închide gura, îi șopti Marianne la ureche.

El o ascultă numaidecât în timp ce Marianne și Lady Angelina se salutară. Și David o salută pe Lady Angelina înainte de a se întoarce spre Annabelle.

– Arăți minunat, îi spuse David în cele din urmă, știind că nu era cuvântul potrivit.

– Ei bine, spuse ea, întorcându-i zâmbetul, se pare că te-am învățat cum se cuvine să măgulești o doamnă.

– Nu este vorba de măgulire, răspunse el. Ești incredibilă.

– Și tu arăți extraordinar, răspunse Annabelle, privindu-l din cap până în picioare.

– Mulțumesc, milady. Sper că sunt întrucâtva demn să însoțesc o asemenea frumusețe la un bal.

Marianne și Lady Angelina schimbară o privire, în timp ce David o luă de braț pe Annabelle și o însoți afară. Măcar trăsura lui era bine pusă la punct. Fără doar și poate, bunicul lui fusese un om bogat. Și cum David preluase titlul, Bell îi sugerase numele celor mai buni negustori de trăsuri din Londra. Pe lângă noua brișcă pe care o cumpărase, pusese să se refacă și interiorul celei mai frumoase trăsuri a bunicului lui, cu tapițerie dintr-o catifea de un albastru safir intens. El însuși montase lemnăria strălucitoare din mahon, dar doar pentru că își dorea ca totul să fie perfect, nu ca să economisească bani. Dacă nu se simțea încrezător în acțiunile, manierele și discursul lui în timp ce își făcea debutul în lumea bună, măcar putea să aibă încredere în calitatea hainelor și a bunurilor lui.

Împreună cu cei doi lachei care însoțiseră trăsura, David le ajută pe cele trei doamne să urce înainte de a li se alătura și de a se așeza lângă Annabelle. Marianne și Lady Angelina ocupară locurile din fața lor.

– Trebuie să recunosc că sunteți un cuplu superb, spuse Marianne în timp ce trăsura începu să înainteze pe stradă. Toată Londra o să fie geloasă pe voi.

– Da, încuviință Lady Angelina. Micul nostru grup o să provoace ceva bârfe în seara asta.

– Ce bârfe? întrebă David brusc speriat.

Știa destule încât să-și dea seama că bârfele nu erau ceva de bine. Nu-și dorea ca nici el, nici vreuna dintre doamne să fie subiect de bârfă astă-seară.

– O, doar te tachinez, îl asigură Lady Angelina cu un zâmbet blând. Voiam să spun că, din moment ce Annabelle nu este logodită și nici tu nu ești, unii oameni s-ar putea întreba dacă sunteți... împreună.

David se mai relaxă un pic pe banchetă.

– M-aș simți flatat să provoc asemenea bârfe, răspunse el chicotind.

– O, nu, nu, nu, spuse Annabelle, așa ceva nu trebuie să se întâmple. Mi-am petrecut toată după-amiaza gândindu-mă la doamnele pe care să ți le prezint în seara asta. Nu ne dorim să creadă că îți place de mine, dintre toți oamenii.

– Doamne? Povestește-mi? La cine te-ai oprit? întrebă Marianne, împreunându-și mâinile cu evidentă bucurie.

Annabelle le trimise un zâmbet complice celor prezenți în trăsură.

– M-am oprit la Lady Elspeth Morgan, la Lady Titiana Homer și la Lady Heloise Maitland.

Una dintre sprâncenele aurii ale lui Lady Angelinei se arcui.

– Lady Elspeth, serios? Este o alegere surprinzătoare.

Annabelle se încruntă.

– Nu chiar. Nu dacă te gândești că se spune că este cea mai râvnită tânără doamnă din sezon. Mă aștept ca lordul Elmwood să fie cel mai râvnit burlac și nu există cale mai bună de a face asta decât să se asocieze cu cea mai râvnită debutantă.

– Credeam că *tu* ești cea mai râvnită debutantă, spuse David cu un zâmbet spre Annabelle.

– Aici te-a prins la cotitură, Annabelle, răspunse Lady Angelina cu un zâmbet înțelegător.

– Poate că sunt râvnită, răspunse Annabelle cu un oftat, îndreptându-și răspunsul spre mama ei, dar eu mi-am făcut debutul acum cinci sezoane. Lady Elspeth este cea mai bună șansă a lordului Elmwood de a atrage atenția lumii bune numaidecât. Ea îi trimise lui David un zâmbet încrezător. Lasă totul în seama mea.

Două ore mai târziu, Annabelle îl prezentase pe David tuturor celor trei domnișoare pe care le pomenise în trăsură. Apoi fusese nevoită să se uite cum dansează cu fiecare în parte. Desigur, Annabelle fusese invitată la dans de vreo șase dintre pretendenții obișnuiți, inclusiv lordul Murdock, care era deosebit de insistent în această seară. Dar îi refuzase pe toți ca să stea cu Marianne, să bea șampanie călduță și să privească cum elevul ei, David, are un succes răsunător la balul soților Talbot.

El era cu adevărat chipeș. Pur și simplu. Aproape că îi tăiase răsuflarea astă-seară, când îl văzuse la baza scărilor. Îl zărise acolo, îmbrăcat în alb și negru, cu ochii lui ca de safir strălucind în umbrele foaierului. Înalt și musculos, cu maxilarul proeminent și umerii impunători, nu fusese niciodată mai atrăgător. Dacă fusese neliniștit, nu o lăsase să se simtă. Bărbatul știa exact cum să ascundă emoțiile. O abilitate care îi va prinde bine ca membru al lumii bune.

Spre uimirea ei, lui Annabelle îi fusese aproape imposibil să-și ia ochii de la el toată seara. Pe lângă frumusețea lui, el era atât de diferit de ceilalți scorțoși din sala de bal. Pentru numele lui Dumnezeu, jumătate dintre ei erau înveșmântați în nuanțe de albastru păun strălucitor sau violet regal. Roiau în jurul ei, se hlizeau, lăudându-se și încercând să o impresioneze cu tabacherele din aur și inelele cu pietre prețioase. David nu purta inele și se îndoia serios că avea vreo tabacheră, din aur sau altfel.

Se evidenția nu numai prin înălțime și ținuta sofisticată, dar și prin bună dispoziție. Bărbatul avea o aură de blândețe, dar și o prezență impunătoare care te făcea să vrei să-i vorbești. Te făcea să vrei să stai lângă el și să fii în compania lui. El nu trebuia să fie în centrul atenției în fiecare discuție. Află curând că el se distingea prin amabilitate și hotărâre, oferind câte o remarcă inteligentă sau un răspuns spiritual care nu era niciodată în detrimentul cuiva din grup. Era amabil, își dădu ea seama. Amabil și clasic. Un partener perfect.

Annabelle se chinui să-și ia ochii de la David care dansa cu Lady Heloise pentru a măsura din priviri sala de bal. Lordul Murdock se uita la ea de parcă ar fi fost o iapă premiată la Tattersall. Nu ar fi trebuit să uite că va avea de-a face cu lordul Murdock în acest sezon. Florile pe care i le trimisese erau doar începutul. Marchizul de Murdock era cel mai dorit burlac din ultimele câteva sezoane.

În cele din urmă, o ceruse de soție pe Lady Julianna Montgomery, care îl refuzase, în final, pentru ducele de Worthington. Acum că Murdock era din nou disponibil pe piața matrimonială, părea că marchizul pusese ochii pe Annabelle. Se ținuse după ea în timpul primului ei sezon, dar tânăra reușise să îi zădărnicească planurile. Bărbatul era chipeș, cu un păr blond-închis și ochi căprui-închis și, fără îndoială, era bine îmbrăcat, dar de fiecare dată când vorbea cu el, îi părea... încrezut, egocentric. Nu. Clar nu era interesată de marchiz. Dar domnul nu era genul care să se lase descurajat cu ușurință. Trebuia să-l țină la distanță de fiecare dată.

Întorcându-și repede privirea de la Murdock, Annabelle se uită spre David și zări cum o însoțește pe Lady Heloise lângă mama ei. Lady Heloise îi zâmbea de parcă David ar fi fost un zeu grec, iar ea, o simplă muritoare. Doamne sfinte! Annabelle o alesese pe Heloise pentru că se presupunea că era modestă și manierată, dar în clipa de față doamna se făcea de rușine. Annabelle avea dubii serioase că David va fi impresionat de o asemenea fată. La urma urmei, el îi spusese că era interesat de iubirea adevărată. Lady Heloise părea genul care își declara dragostea eternă după un dans de zece minute. Mult prea dependentă.

Poate că Lady Titiana se va dovedi a fi cea mai potrivită alegere. Era clar interesată de David. Annabelle observă scânteia din privirea tinerei când fusese prezentată de mama ei, deși fusese mult mai rezervată decât Heloise. Lady Titiana încuviințase din cap, zâmbise și spusese cât era de încântată să-l cunoască pe David, dar nu se năpustise asupra lui ca Lady Heloise. Annabelle nu confundase interesul evident de pe chipul lui Lady Titiana când David se întoarse după ce o întâlnise. Ea putea să fie o alegere viabilă.

Lady Elspeth însă o enerva deja pe Annabelle. Fusese prima domnișoară prezentată lui David, mai ales pentru că ea și mama ei se îndreptaseră țintă spre conte și grupul lui în clipa în care pătrunseseră în sala de bal. Lady Elspeth și mama ei se repeziseră spre ei, cerând să fie prezentate și rămânându-le alături mult prea mult timp, după părerea lui Annabelle. Apoi Lady Elspeth se apucase să râdă prea mult pentru mult prea mult timp la fiecare lucru inteligent spus de David și avusese îndrăzneala sfruntată de a întinde mâna și *a-i atinge mâneca*. Mâneca, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de fată mai era și aceasta?

După cum Annabelle îi menționase lui David mai devreme, Lady Elspeth fusese desemnată neoficial cea mai râvnită debutantă din sezon. Când își făcuse debutul în fața reginei, stimabila doamnă o declarase „fermecătoare". Și chiar era... Cu părul de un castaniu-auriu și ochi frumoși de culoarea alunei, Lady Elspeth chiar era o tânără frumoasă și, cu siguranță, venea dintr-o familie bună. Dar lui Annabelle nu-i plăcea cum, pe deasupra paharului de șampanie, Elspeth continuă să îl soarbă din priviri pe David câtă vreme dansase cu celelalte două domnișoare. Îl studie cu un fel de licărire înflăcărată în ochi, de parcă el ar fi fost o vulpe și ea câinele de vânătoare. Nimic nu era subtil la ea.

Pentru ca totul să fie cu atât mai complicat, Annabelle nu trebuia să se gândească numai la Lady Elspeth și la Lady Titiana. Mai erau și toate celelalte doamne care păreau să roiască în jurul lui David, concurând pentru a-i fi prezentate. În prima oră de la sosirea lor, ea, mama și Marianne aproape că fuseseră doborâte de o droaie de femei. Slavă Domnului, David cunoscuse deja cele mai multe dintre domnișoarele prezente la această petrecere sau ar fi continuat și acum să se înghiontească fără nici un scrupul.

Annabelle se întoarse să se uite din nou la David când Lady Elspeth sări în fața ei. Din instinct, Annabelle se trase înapoi.

– Lady Elspeth, ah, ce mă bucur să te revăd! Ce te aduce pe aici?

Făcu tot posibilul să-și lipească un zâmbet pe buze în timp ce apăsa o mănușă pe colierul ei cu diamante.

Lady Elspeth îi trimise o privire bănuitoare.

– Lady Annabelle, începu tânăra cu o voce prea încrezătoare. Speram că o să accepți să faci câțiva pași cu mine prin încăpere.

Annabelle le aruncă mamei și lui Marianne o privire care spunea clar „salvați-mă", dar femeile nu reușiră să facă prea multe.

Mama ridică din umeri în timp ce Marianne spuse:

– Îmi pare rău.

– Prea bine, îi spuse Annabelle lui Elspeth în cele din urmă.

Ce dorea să îi spună debutanta? Poate să îi ceară niște sfaturi despre cum să se ocupe de roiul de pretendenți pe care, în mod evident, îi cucerise deja. Un grup de domni se formase lângă mama lui Lady Elspeth și le priveau gânditori, de parcă ar fi fost dezamăgiți că doamna alesese să se îndepărteze de ei.

Zâmbind lingușitor, Lady Elspeth o luă de braț pe Annabelle și își croiră drum împreună pe marginea sălii de bal.

– Ești foarte frumoasă în seara asta, începu Annabelle. Ai o rochie splendidă. Verdele scoate în evidență culoarea ochilor tăi.

– Mulțumesc, spuse Elspeth. Abia se îndepărtaseră suficient pentru ca Marianne și mama să nu le mai audă când zâmbetul înflori pe chipul lui Elspeth. Am o întrebare pentru tine, Lady Annabelle.

Evident fata nu era genul care să piardă vremea degeaba.

– Ce întrebare? spuse Annabelle, încercând să-și păstreze zâmbetul pe buze.

– Lordul Elmwood îți face curte?

Annabelle fu atât de surprinsă încât aproape se opri din mers. Nimeni nu fusese niciodată atât de direct cu ea în privința unui asemenea subiect, cu atât mai puțin o femeie mai tânără și nemăritată.

– Sezonul tocmai a început, dădu să spună ea, încercând să se gândească la cea mai inspirată cale de a ocoli cu dezinvoltură o întrebare mult prea familiară.

– Toată lumea știe că ai fost neasemuita sezonului în fiecare an. Până anul acesta, spuse Elspeth, cu un zâmbet viclean pe buze.

Annabelle își arcui o sprânceană.

– Pentru că ai intrat *tu* în scenă acum?

Zâmbetul lui Elspeth se adânci.

– Întocmai.

– Și speri ca lordul Elmwood să-ți facă curte? se aventură Annabelle încruntată.

Elspeth înălță bărbia în aer.

– Ziarele sugerează deja că el ar putea să fie cel mai râvnit burlac al sezonului. Dacă este adevărat, îl vreau.

Nările lui Annabelle se lărgiră. Dacă ar fi știut cât de calculată și de rece era această tânără, nu i-ar fi prezentat-o lui David de la bun început.

– Urăsc să fiu eu cea care îți dă vestea, draga mea, dar poate că mamei tale i-a scăpat. Domnii întreabă *doamnele* dacă sunt interesate de a fi curtate, nu invers. Nu este chiar drept, dar așa se întâmplă lucrurile în lumea bună.

Elspeth se opri și își desprinse brațul de al lui Annabelle.

– Sunt convinsă că înțelegi ce vreau să spun. Lordul Elmwood este cel mai râvnit burlac al sezonului, iar eu sunt cea mai râvnită debutantă din sezon. Fără îndoială, ne este scris să fim împreună.

Annabelle se străduí din răsputeri să-și păstreze o expresie neutră pe chip. Fata era nebună. Parcă încerca să-l revendice pe David. De parcă era cu putință una ca asta.

– În plus, continuă Elspeth. Toată lumea știe de ani de zile că ții morțiș să devii fată bătrână. Nu se poate să-ți dorești, în sfârșit, să te apuci de căutat soți în acest sezon.

Mâinile lui Annabelle se încleștară în pumni de-o parte și de alta a corpului. Simțea cum o furnică palmele. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o onoreze cu o palmă pe tânăra impertinentă... dar ar fi fost o reacție nepotrivită. Iar Annabelle era familiarizată cu intrigile care se ascundeau în spatele pieței de căsătorii, chiar dacă de obicei nu erau chiar atât de evidente. Nu. Cel mai bun mod ca să te descurci cu o intrigantă ca Elspeth era să o faci să se îngrijoreze.

– Poate că domnii disponibili în celelalte sezoane nu au fost pe placul meu, spuse Annabelle, asigurându-se că un zâmbet viclean i se zugrăvește pe chip de data aceasta.

– Bine. Una dintre sprâncenele aurii ale lui Elspeth se arcui. Atunci să înceapă jocul. Sper că nu ești prea bătrână ca să mai faci față.

De astă-dată, Annabelle nu se mai putu abține. Rămase mută de uimire și simți cum obrajii îi iau foc.

– Ar trebui să te întorci fuguța la mama ta, copilă. S-ar putea să te caute.

Elspeth se întoarse să se uite peste umăr la mama ei și la domnii care o așteptau răbdători.

– Da, cu jumătate din cei mai doriți burlaci din Londra. Sper că te-ai bucurat de anii în care ai fost cea mai râvnită debutantă, Lady Annabelle. Pentru că s-au sfârșit.

Annabelle aruncă o privire spre propriul grup, căruia tocmai i se alăturase David.

– Noapte bună, Lady Elspeth! Mă asigur să-i transmit salutările tale lordului Elmwood.

Elspeth făcu ochii mici spre ea în timp ce Annabelle se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Capitolul 15

David urmări cum Annabelle revine spre locul unde stăteau el cu Marianne și cu Lady Angelina. Tocmai își încheiase dansul cu ultima dintre cele trei domnișoare care îi fuseseră prezentate. Annabelle avea dreptate. Toate cele trei doamne erau frumoase și păreau deștepte și educate. Desigur, va trebui să petreacă mai mult timp cu fiecare în parte înainte de a decide dacă era cu adevărat interesat să o curteze pe vreuna.

Lady Heloise părea o fire blândă și inocentă. Lady Titiana era mai rezervată, dar echilibrată și isteață. Lady Elspeth păruse foarte nerăbdătoare să-l cunoască și dăduse de înțeles să știa cele mai multe lucruri despre el. Îi pusese mai multe întrebări despre Brighton. Era probabil cea mai frumoasă și mai vorbăreață dintre ele, chiar dacă frumusețea ei nu se compara cu a lui Annabelle.

– Te-ai bucurat de dansuri? îl întrebă Annabelle când se întoarse lângă el.

David făcu o plecăciune discretă în fața ei.

– Chiar da. Ai dansat și tu?

Annabelle își înfipse un deget în coafură.

– Nu chiar. Am făcut câțiva pași prin încăpere... cu Lady Elspeth.

Sprâncenele lui David se arcuiră.

– Cu Lady Elspeth? A spus din întâmplare ceva despre mine?

– Ah, ah, ah, spuse Annabelle în timp ce lua un pahar de șampanie de pe tava unui lacheu care trecea pe lângă ei. David și Marianne făcură la fel. O doamnă nu vorbește niciodată despre discuțiile pe care le are între patru ochi cu alte doamne.

– Înțeleg, răspunse David, dar îi fusese imposibil să nu se întrebe ce îi spusese Lady Elspeth lui Annabelle.

Îi spusese că era un dezastru fără speranță? Bănuia că vestea s-ar fi răspândit ca vântul și ca gândul prin sala de bal dacă ar fi fost cazul.

– David, interveni Marianne. Îți place vreuna dintre doamnele pe care le-ai întâlnit în seara asta?

David sorbi din pahar.

– Dacă îmi place? Tocmai le-am cunoscut.

Marianne flutură o mână în aer.

– Mă refeream dacă ți se pare că vreuna este deosebit de atrăgătoare, la chip sau în purtare?

David clătină din cap.

– Toate sunt foarte frumoase. Dar, din câte știu, ele nu mă plac.

– Nu fi dificil, David, răspunde pur și simplu la întrebare, insistă Marianne și un zâmbet i se zugrăvi pe chip.

– Foarte bine. David oftă. Lady Elspeth m-a impresionat. M-a întrebat despre timpul petrecut în armată și despre viața noastră din Brighton.

I se păru sau Annabelle se încruntase? Era cât pe ce să deschidă gura ca să laude ceva la Lady Heloise, dar un bărbat vag cunoscut, cu părul de un blond-închis, îmbrăcat într-o ținută de seară perfect croită, se apropie de ei.

Bărbatul făcu o plecăciune în fața lui Annabelle.

– Milady. Mă bucur să te revăd.

Annabelle făcu o reverență perfectă. Fața îi rămase lipsită de orice expresie.

– Lord Murdock.

Murdock! Desigur. Arăta diferit în ținuta oficială de seară, dar era același bărbat care discutase despre pariurile legate de perspectivele de căsătorie ale lui Annabelle la White.

– Speram că te-ai răzgândit și că o să-mi faci onoarea de a dansa cu mine, Lady Annabelle, spuse lordul Murdock.

Răzgândit? Însemna că el o invitase pe Annabelle la dans mai devreme, iar ea îl refuzase. Era interesant.

De data aceasta, Annabelle zâmbi frumos înainte de a spune:

– Cu plăcere, milord.

Murdock le aruncă tuturor un zâmbet arogant, în timp ce Annabelle îi întinse mamei ei paharul de șampanie. Lady Angelina făcu ochii mari cât cepele în timp ce privea cum Annabelle se îndepărtează.

David îi observă cu o încruntare hotărâtă pe chip în timp ce se îndreptau spre ringul de dans. Fanfaronul acela făcuse pariu pe

bani apropo de perspectiva căsătoriei lui Annabelle în acest sezon. Avea de gând să fie norocosul mire?

În clipa în care cuplul se lansă în valsul care tocmai începuse să se audă, Lady Angelina se întoarse spre Marianne.

– Ciudat! Nu am mai văzut-o acceptând să danseze cu un burlac eligibil de secole.

– Serios? întrebă Marianne, privind dintr-o parte în alta. Crezi să fie, în sfârșit, interesată de perspectivă?

Sprâncenele lui Lady Angelina se arcuiră.

– Nu știu, dar lordul Murdock este considerat de mulți cel mai râvnit burlac din Londra, mai ales acum că Beau, lordul Worthington și lordul Kendall sunt logodiți.

– Nu s-a ținut după ea în toți acești ani? Ea nu s-a mai arătat interesată înainte, nu-i așa? interveni David, simțindu-se brusc că nu este în apele lui.

El aruncă o privire încruntată spre cuplul de pe ringul de dans.

– A fost refuzat recent de Lady Julianna Montgomery, care este acum logodită cu dragul nostru lord Worthington, adăugă Lady Angelina.

– O, da, răspunse Marianne cu o încruntare. Îmi amintesc de acest nume acum. Julianna mi-a spus că a făcut o criză de nervi când l-a părăsit. Părea să fi fost foarte nemulțumit.

– A fost un adevărat scandal toamna trecută, spuse Lady Angelina, dând din cap. Apoi își arcui ușor sprâncenele. Dar un marchiz frumos și bogat este mereu binevenit să revină pe piața matrimonială. Sper că Annabelle s-a răzgândit și o să-i permită să o curteze. Sunt o pereche minunată, nu crezi?

– Da, spuse Marianne, cu un ton melancolic de care lui David nu îi păsa.

El strâmbă din nas și făcu ochii mici spre cuplu. Din păcate, nu exista nici o îndoială că erau o pereche uluitoare. Era fructul imaginației lui sau marchizul greși un pas de dans? În mod clar, nu era vreun expert la vals. Annabelle merita un partener mai bun.

Înainte de a avea ocazia să-și analizeze motivația, David întinse paharul în mâna surorii lui.

– Ține-mi băutura, spuse el, înainte de a porni spre Annabelle și marchizul ei.

Annabelle nu știa exact ce se întâmplă, dar acum dansa cu lordul Murdock, încercând să-și amintească exact de ce anume i se păruse un răzgâiat, iar în clipa următoare se trezi în brațele lui David.

Ea clipi nedumerită spre el de mai multe ori de parcă ochii îi jucau feste.

– David, ce...?

– V-am întrerupt, răspunse el cu mândrie în voce. Murdock nu părea potrivit pentru tine la vals.

Se uită la el de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Nu părea *ce* pentru mine?

– A greșit un pas, insistă David, îndrumând-o perfect în cadența în trei timpi a valsului.

– N-am observat, răspunse Annabelle.

– Și, pe deasupra, își ținea mâna prea jos pe spatele tău.

– Ești supărat? Ea îl privi cu atenție. Nu întrerupi pur și simplu pe cineva care dansează la un bal în Londra.

– Ba se pare că da. Dacă ești *eu*.

El îi trimise un zâmbet satisfăcut.

Annabelle aruncă o privire în jur spre petrecăreții care stăteau pe margine. Erau deja oameni care șușoteau în spatele mâinilor. Va trebui să își dea toată silința ca să remedieze situația după ce se termina dansul.

– Ascultă-mă, David. Nu se fac astfel de lucruri. Nu am menționat asta în timpul lecțiilor noastre pentru că nu mi-a trecut prin minte că ai putea face așa ceva, dar pur și simplu nu întrerupi dansul unui cuplu.

Chipul lui David păli.

– Poate că asta este diferența dintre un conte născut într-o cabană din Brighton și unul născut la Londra cu o stea în frunte. Eu fac ce vreau.

Annabelle se uită din nou în jur. Pe lângă agitația pe care o provocaseră pe margine, acum unii dintre ceilalți dansatori urmăreau cum discuția lor devenea tot mai năvalnică. Nu era de bine și situația părea să se complice.

Lipindu-și un zâmbet fals pe față, Annabelle coborî vocea.

– Foarte bine. O să ne încheiem dansul, de dragul aparențelor. Dar va trebui să discutăm mai multe despre asta mâine-dimineață la următoarea noastră lecție.

David îi răspunse cu un zâmbet la fel de fals.

– O, perfect. Abia aștept.

Annabelle își păstră surâsul fals pe buze în timp ce își permitea să se relaxeze în acordurile valsului. La fel cum făcuse în salonul de acasă, David o răsuci, de parcă ar fi fost născut ca să valseze. Un dansator mult mai mlădios și mai încrezător decât lordul Murdock, David dansa de parcă el ar fi inventat pașii.

Ea încercă să nu observe cât de bine mirosea, cum se simțeau mușchii lui sub haină sau căldura care îi lua tot corpul cu asalt din cauza mâinii lui care i se odihnea pe spate. Îi întâlni privirea și se uitară lung unul la altul. Pentru tot restul dansului, se simți de parcă sala de bal ar fi dispărut și ei erau singurii doi oameni din lume.

Când dansul se încheie în cele din urmă, David o însoți pe Annabelle înapoi la grupul lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic necuviincios.

Annabelle începu numaidecât să se gândească cum să liniștească bârfele. Se uită în mulțime după Murdock. Cum de acceptase cu atâta ușurință să fie trimis la plimbare de pe ringul de dans? Lordul Murdock dansa deja cu o altă tânără. Slavă cerului! Asta sigur va ajuta. Dacă bărbatul ar fi rămas cu buza umflată într-un colț, bârfele ar fi fost de necontrolat.

Apoi, Annabelle cercetă din nou mulțimea adunată pe marginea ringului de dans. Ce părere aveau mamele și însoțitoarele de intervenția lui David? Își câștigase deja o reputație de neghiob? Spera cu disperare ca lumea bună să fie un pic amabilă și să îi arate puțină indulgență. Dar când vreodată fusese lumea bună amabilă sau când vreodată se arătase îngăduitoare? Fără doar și poate, se va auzi în ziarele de a doua zi de această pățanie.

Lady Elspeth veni agale spre David chiar în clipa aceea și declară:

– Lord Elmwood, ai făcut furori sezonul ăsta. Sper că o să-mi acorzi aceeași atenție când o să mai dansez cu un alt domn.

Celelalte doamne și domni, care o urmaseră pe Elspeth și îi ascultau cu sufletul la gură fiecare cuvânt, râseră la unison și susținură același lucru. La vreun sfert de oră după aceea, toată lumea discuta despre posibilitatea de a întrerupe sau a fi întrerupt din dans.

Annabelle se uită mută de uimire la oamenii pe care îi cunoștea de o viață. În decurs de o seară, hotărâseră că atât Lady Elspeth, cât și David vor fi imitați în cele mai mici detalii.

Dezgustător, când venea vorba de Lady Elspeth. Dar binevenit și minunat când era vorba de David. Annabelle dădu hotărâtă din cap. Prea bine. Ea își făcuse datoria. Îl ajutase să înceapă cu dreptul. Se putea să fie deja cel mai râvnit burlac al sezonului și, dacă nu era încă, va fi cât de curând.

Lordul Murdock își termină dansul cu cealaltă domnișoară și păru să se îndrepte din nou spre ea. Este posibil ca Annabelle să fi suferit de o nebunie de moment când îi acceptase invitația la dans, dar nu își dorea să poarte o conversație stânjenitoare cu el acum. Își recuperă paharul de șampanie de la mama ei și se trase într-o parte.

– O să ies în grădini să iau o gură de aer curat. Revin curând.

Privind cum Annabelle pleacă, David îi spuse în șoaptă lui Marianne:

– Nu cred să fi apreciat că am intervenit.

Marianne clătină din cap spre fratele ei.

– Glumești? Ai lansat o nouă modă. Și, pe deasupra, la primul tău bal londonez. Marianne își ridică paharul de șampanie într-un salut tăcut. Am auzit nu mai puțin de vreo șase domnișoare care ziceau că speră să le întrerupi la următorul dans.

– Am terminat cu dansatul pe seara asta, mormăi David și bău reticent o gură de șampanie din pahar.

– Nu le spune asta domnișoarelor, răspunse Marianne cu o voce cântată. Vrei să fii cel mai căutat domn din sezon, nu-i așa?

David clătină din cap.

– Și *domnul* acesta iese la aer, dar nu în grădini. De fapt, chiar departe, foarte departe de grădini.

– Să te distrezi! răspunse Marianne încă zâmbind.

David se îndreptă spre ușile opuse celor pe care ieșise Annabelle cu câteva clipe mai devreme. Ultimul lucru care îi trebuia era mai multe bârfe despre el și Annabelle. Când îi întrerupsese dansul cu Murdock, David încercase doar să-i salveze picioarele de un dansator incompetent. Nimic mai mult. Dar părea că oamenii aceștia transformau fiecare gest nesemnificativ într-o bârfă. Annabelle îl

trăsese la răspundere pentru asta. Bine. Data viitoare avea să îl lase să o calce pe picioare. Ea alesese să danseze cu Murdock, nu? Chiar dacă *susținea* că nu era deloc interesată să fie curtată. De ce spunea una și făcea alta? Și, cu atât mai înnebunitor, de ce naiba îi *păsa* lui David? Dădu pe gât ultima gură de șampanie înainte de a lua alt pahar de pe tava unui lacheu și plecă din sala de bal.

Aerul rece al nopții de primăvară îi izbi pe David în față în clipa în care ieși afară. Îl trase cu bucurie în piept. Devenise sufocant în sala de bal, cu toate lumânările, dansul și trupurile înghesuite pe margini.

Traversă alene veranda și, sprijinindu-se cu brațele în balustrada de piatră, studie peisajul cufundat în întuneric. Seara trecuse foarte bine până acum. Cele trei doamne pe care i le prezentare Annabelle păreau promițătoare. Dar dacă erau atât de promițătoare, de ce nu era nici una dintre ele femeia la care se gândea acum? O imagine cu Annabelle în rochia ei aurie strălucitoare și mănușile asortate îi dansă prin minte. Râsul ei. Tonul vocii ei. Coloana elegantă a gâtului ei. Felul în care gura i se curba în frumosul ei zâmbet pieziș. Nu reușea să nu se mai gândească la nimic din toate astea. Al naibii de enervant! Femeia îi spusese deja foarte limpede că nu era deloc interesată de a fi curtată. Și dacă ar fi fost, fără îndoială, *el* era ultimul bărbat din Londra care să îi fi trezit interesul, dată fiind lipsa lui de experiență și de maniere. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai îl mustruluise să îi întrerupsese dansul. Și atunci de ce stătea aici și își dorea să o curteze? Oare doar pentru că dintotdeauna își dorise să aibă ce nu putea avea? Sau Annabelle era specială? Spre deosebire de toate celelalte doamne din sala sufocantă de bal. Ca o gură de aer proaspăt precum cea pe care o inspira în acest moment.

Un zgomot ușor din tufișurile de dedesubt îi atrase atenția și el se aplecă mai mult, apoi o zări pe Annabelle plimbându-se prin grădinile acoperite de umbrele serii. Ea se îndrepta spre scara din apropiere care ducea la el.

David se gândi pentru o clipă să se întoarcă în casă înainte ca ea să urce scările. Ar fi fost lucrul decent pe care să îl facă. Decizia inteligentă. Dar părea să nu fie binecuvântat nici cu decență, nici cu inteligență în seara asta pentru că, atunci când Annabelle păși pe verandă, David stătea cu spatele lipit de balustradă și brațele încrucișate ferm peste piept.

– Te-ai pierdut? întrebă el cu un zâmbet mieros.

Annabelle ridică bărbia.

– Erau prea mulți oameni în cealaltă parte a casei. Căutam... ceva mai multă intimitate.

– Îmi pare rău că te reții cu prezența mea, spuse el tărăgănat.

– Nu ar trebui să fim văzuți împreună, răspunse Annabelle.

David se uită în jur.

– Nu mai e nimeni pe aici. Cine să ne vadă?

Ea îi zâmbi răbdător. Annabelle își ridică fustele și trecu pe lângă el.

– Mă tem că nu știi cum funcționează lucrurile în lumea bună. Dacă cineva se nimerește să fie pe afară și ne vede împreună, o să apară bârfe.

David o opri punându-și mâna pe umărul ei.

– Există deja bârfe, răspunse el. Și, în plus, aveam impresia că trebuie să facem ceva compromițător ca să fim subiectul unei bârfe adevărate.

Annabelle inspiră brusc în momentul în care mâna lui o atinse. Rămase cu privirea fixată înainte, spre sala de bal plină ochi și puternic luminată, luptându-se cu dorința de a se apleca spre el.

– Așa este, încuviință ea în sfârșit. Presupun că atâta timp cât rămânem la o distanță decentă unul de altul și doar vorbim...

Ea se depărtă câțiva pași de-a lungul balustradei și se întoarse cu fața spre el.

– Foarte bine. Tu stai acolo și eu rămân aici. El făcu semn spre distanța dintre ei. Ți-a plăcut să dansezi cu lordul Murdock?

– Înainte de a ne întrerupe, vrei să spui?

Ea îi trimise un zâmbet mieros și fals.

David își prinse buza de jos între dinți.

– Da.

De ce trebuia să arate atât de fermecător și strengăresc când își mușca buza așa? Ea se chinui să își amintească de ce era supărată pe el. A, da.

– De ce ne-ai întrerupt? Și nu-mi spune prostia aceea că lordul Murdock nu este un partener suficient de bun pentru un vals.

David se sprijini cu cotul drept în balustradă și ridică umărul stâng.

– De ce ai dansat cu el? Parcă ai spus că nu ești interesat să fii curtată.

Annabelle aproape bătu din picior.

– Cu un dans ești foarte departe de a fi curtată. În plus, nici nu mă gândeam că o să observi cu toate partenerele de dans pe care le-ai avut în seara asta.

David se îndreptă imediat de spate și făcu ochii mici spre ea.

– O, Doamne. Ești geloasă?

– Ce? Nu!

Annabelle se întoarse ca să se piardă cu privirea în bezna din fața ei, sprijinindu-și brațele pe balustradă. Refuza din capul locului să discute măcar o ideea atât de absurdă. Geloasă? Ea? Ce nebunie!

El se mișcă din loc și se opri lângă ea, cu privirea ațintită spre profilul ei.

– Da. Ești. Ești geloasă pentru că nu te-am invitat la dans.

Cu fața încă îndreptate spre grădinile întunecate, Annabelle înălță capul în aer.

– N-aș fi dansat cu tine nici dacă mă invitai.

– De ce nu? întrebă el încet.

Ea ridică privirea spre cerul înstelat al nopții în timp ce David veni și mai aproape.

– Spune-mi ceva. Vocea lui se auzi răgușită și profundă. Trimise un fior până în străfundurile ființei lui Annabelle. În afară de a dansa și de a-i aduce băuturi, un domn ar avea vreodată ocazia, să zicem, să sărute o doamnă?

Annabelle rămase cu privirea ațintită înainte, dar trebui să își înghită nodul din gât.

– Să o sărute? În nici un caz.

Vocea ei răsună aspru, dar ușor tremurătoare. Era agitată. El o făcea să se simtă agitată.

David își sprijini un braț pe balustradă, lângă al ei. Își întinse cealaltă mână și urmări pielea de deasupra locului în care mănușa ei întâlnea brațul dezgolit.

– Niciodată?

Annabelle înghiți din nou și își îndreptă umerii. Dar nu se îndepărtă de el. Vocea ei afurisită și trădătoare continuă să tremure.

– Doar dacă... ar fi singuri.

David privi atent în jur spre veranda pustie înainte de a se întoarce și a așeza paharul în spatele lui, pe balustradă. Apoi se întoarse din nou cu fața spre ea.

Annabelle se întoarse spre el și lăsă capul ușor pe spate ca să se uite la David. Inima i se zbătea în piept ca un iepure prins în capcană. De ce se simțea panicată și încântată în același timp? Trebuia să vorbească în continuare. Dacă vorbea, va reuși să scape de starea asta. Discuția va împiedica situația să se transforme în ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

– Dacă un domn ar fi interesat să sărute o doamnă, sigur ar trebui să o întrebe mai întâi, spuse ea degrabă, privind în altă parte.

Își simțea trupul înflăcărat și rece peste tot și, pentru a doua oară în viață... ambele, din pură întâmplare, în compania lui David... simți că stă să leșine. Nu. Nu se putea să se întâmple așa ceva. David nu se gândea să... să o sărute. Se gândea la asta? Ar fi fost o nebunie. Ea își pierduse mințile. Atâta tot. Mintea ei se dusese pe apa sâmbetei.

Ea făcu greșeala de a arunca din nou o privire spre el. Nu ar fi trebuit, pentru că văzu cum limba lui David trece ușor peste colțul gurii lui. Și nu reuși să mai facă altceva decât să se uite lung, simțind cum gura ei se usucă brusc.

– O întreabă mai întâi? spuse David, lăsându-și degetul să urce pe lungimea brațului ei înmănușat și zăbovind pe încheietura ei. Pare ceva ce ar face un filfizon.

Annabelle clătină din cap, încercând cu disperare să-și împiedice vocea să tremure mai mult.

– N... n... nu. Este doar un gest de politețe. Ce se întâmplă dacă doamna nu-i acceptă avansurile?

Doamne, ce i se întâmpla? Nu se mai simțise niciodată atât de sfioasă în preajma unui bărbat. De-a lungul anilor, trimisese la plimbare zeci de domni, în clipa în care deveniseră prea familiari cu ea. De ce era diferită această întâlnire cu David?

– Nu m-aș impune niciodată în fața unei doamne care nu mi-ar accepta avansurile.

Degetele lui plutiră înainte și înapoi pe degetele ei.

Era doar mâna ei, mâna ei înmănușată, dar cumva atingerea lui o făcea să se topească. Inima ei bătea atât de tare încât părea că stă să îi iasă din piept. Începu să răsufle întretăiat.

– Dacă nu o întrebi, cum ai putea să știi?

Voia să pară încrezătoare și sigură de sine. În schimb, vocea îi răsună speriată și ascuțită.

„Încetează, Annabelle. Te faci de rușine."

David își arcui o sprânceană spre ea.

– Cred că mi-aș da seama dacă o doamnă mi-ar accepta sărutul.

– Câtă aroganță din partea ta, insistă ea, ridicând bărbia în speranța că gestul o va ajuta să recapete controlul asupra situației.

Dar ea știa, știuse din momentul în care îl zărise pe verandă, poate din clipa în care îi întrerupsese atât de brusc dansul cu lordul Murdock că... povestea era diferită de cele cu ceilalți bărbați care îi făcuseră avansuri nedorite pentru că aici era vorba de David.

Iar avansurile lui nu erau nedorite.

– Poate că este o aroganță, răspunse el, cu o voce tărăgănată și răgușită, dar nu puteam afla decât într-un singur fel.

Apucând-o de încheietura mâinii, el o trase cu delicatețe în brațele lui și buzele lui se apăsară pe ale ei.

Capitolul 16

Annabelle ar fi *trebuit* să-l îndepărteze pe David. Ar fi trebuit să-l plesnească. Ar fi trebuit să îi spună că nu era doar arogant, dar că se și înșela. Dar în momentul în care gura lui fierbinte o întâlni pe a ei, toate gândurile din mintea ei se risipiră precum păsările cerului în cele patru zări. Când buzele lui le întredeschiseră pe ale ei și limba lui începu să o exploreze, ea scoase un geamăt. Nici un bărbat nu mai făcuse vreodată ceva atât de îndrăzneț. Și ea nu își dorise niciodată mai mult un asemenea sărut.

Ca răspuns, ea își lăsă brațele să urce de-a lungul hainei lui și le înfășură strâns în jurul gâtului lui. Apoi îl sărută cu toată înflăcărarea care o mistuia pe dinăuntru.

El o trase mai aproape. La început, mâinile lui se opriră de-o parte și de alta a trupului ei. Apoi una dintre ele se strecură alene peste spatelui ei, făcând-o să i se înmoaie genunchii, iar cealaltă o cuprinse de ceafă și o mișcă astfel încât gura să o întâlnească dintr-un unghi mai potrivit pe a lui.

Când cealaltă mână alunecă ușor spre posteriorul ei și o lipi ferm de trupul lui tare ca piatra, Annabelle scoase un strigăt. Sunetul fu înghițit de sărutul lui.

Nu mai simțise niciodată așa ceva. Majoritatea săruturilor neîndemânatice pe care le experimentase înainte fuseseră ceva umed și stângaci care o lăsase rece. Aici nu era vorba decât de înflăcărare. Nu știa încotro să-și concentreze plăcerea, pe mâna care îi ținea capul cu atâta tandrețe sau pe cea care se odihnea pe spatele ei și o înnebunea. Sau pe senzația corpului ei lipit de al lui. Apoi mâinile ei se mutaseră pe umerii lui puternici, în timp ce ea îi inspira parfumul amețitor și limba lui o revendica pe a ei.

Era posibil să se fi sărutat secunde sau ore. Annabelle era atât de confuză că, atunci când gura lui David o părăsi pe a ei, aproape că nu mai avea aer. Sfârcurile îi erau înfiorate și locul intim dintre

picioare îi pulsa. Singurul gând din mintea ei era că... nu fusese de ajuns.

– Deci? întrebă el, trăgându-se înapoi și aranjându-și haina.

Părea perfect calm, dar și el răsufla mai greu. Bine.

– Deci ce? reuși ea să spună, cu pieptul agitat, cu mâna înmănușată sprijinită de balustradă ca să nu își piardă echilibrul.

El se mușcă de buză și lăsă capul într-o parte.

– Trebuie să-mi cer iertare pentru asta?

Ea făcu ochii mici spre el. Și-ar fi dorit să fie în stare să respire normal. Și-ar fi dorit să fie în stare să gândească normal. Nimic din toate acestea nu era normal și ea nu mai reacționase niciodată așa la un bărbat. Dar, în același timp, nici un bărbat nu o mai sărutase așa până acum.

Fusese bine. Ba mai mult decât bine. Își dorea să o mai sărute o dată. Imediat. Dar prefera să moară înainte de a-i spune una ca asta. Se chinui să găsească cuvintele potrivite. Ceva critic ce ar fi spus un profesor.

– Un gentleman nu ar trebui să-și permită niciodată asemenea libertăți, se chinui ea să spună, strângând înțepată din buze, încercând să pretindă că nu o furnicau încă din cauza sărutului lui.

Urma unui zâmbet senzual înflori pe buzele lui.

– Nu am spus niciodată că aș fi un gentleman.

– Dar încerci să fii, nu-i așa?

O, nu. Vocea îi răsună iar ascuțit. Nu era nici clară, nici încrezătoare. Poate că soluția acum nu era să vorbească. Poate trebuia să închidă gura și să fugă iute în casă. Părea un gest mult mai de folos decât cuvintele în acest moment.

– Nu dacă înseamnă să ratez un astfel de sărut, răspunse el și își frecă absent un deget peste conturul buzelor lui ferme, de parcă și-ar fi reamintit sărutul.

Ea încercă să-și înăbușe zâmbetul complice, dar era prea târziu... deși își revenise la timp pentru a spune ce știa că se cuvine.

– A fost nepotrivit, David. Din partea amândurora.

– Încercam doar să-ți demonstrez un lucru, spuse el și se trase de manșetă.

Ea se întoarse spre grădinile întunecate pentru ca el să vadă iureșul de emoții care, cu siguranță, dansau pe fața ei.

– Și anume?

– Că nu sunt chiar nebun de legat. Știu când o femeie își dorește sărutul meu.

Degetele ei apucară balustrada rece și gestul reaprinse la viață o urmă de rațiune în tot corpul ei. De ce forța atât de mult nota? Ce voia să spună? Furia se dezlănțui în pieptul ei. Se întoarse din nou cu fața spre el.

– Bine. Totuși, nu sunt sigură de ce ai vrea să-mi demonstrezi asta. Nu ar trebui să săruți o femeie cu care chiar te-ai putea însura?

Bărbia lui David tresări ușor, de parcă ar fi primit o palmă. Pentru o clipă, i se păru că vede o urmă de durere în ochii lui, dar chipul i se transformă parcă într-o clipă în piatră. Își îndreptă umerii.

– Ai dreptate, milady, spuse el încordat. Ar trebui să o caut pe Lady Elspeth.

Trecu valvârtej pe lângă ea în drum spre sala de bal, fără a-i mai arunca o privire.

Capitolul 17

După ce își luă câteva minute ca să se liniștească, Annabelle aproape că ajunsese la ușile care dădeau spre sala de bal, când una dintre ele se deschise și lordul Murdock se strecură afară.

– Milord? spuse ea, cu o uimire evidentă în voce în timp ce făcu un pas hotărât în spate.

– Milady, răspunse el, făcând o plecăciune curtenitoare cu un zâmbet încordat pe buze.

Lui Annabelle nu îi plăcu licărirea din ochii lui.

– Eram pe cale să mă întorc la mama..., începu ea.

– Da. El își împleti un braț cu al ei și o forță să revină cu el spre balustradă. Toate la timpul lor. În primul rând, speram că o să-mi permiți să vorbesc cu tine câteva momente între patru ochi.

Annabelle aruncă o privire spre ușa de care se îndepărtau tot mai mult. Un fior își croi drum pe coloana ei. Orice ar fi vrut să îi spună lordul Murdock, nu era ceva ce își dorea să audă. Presimțea că era așa.

– Numai o clipă, insistă ea tremurând. Chiar trebuie să revin înăuntru.

De îndată ce ajunseră la balustradă, lordul Murdock își lăsă brațul să coboare. Se opri între ea și ușile de la verandă, blocându-i perspectiva spre sala de bal. Sclipirea din ochi deveni aspră.

– Nu mă cunoști foarte bine, Lady Annabelle, începu să spună marchizul.

Annabelle dădu din cap și inima îi bătea cu putere.

– Nu, încuviință ea.

Ce urmărea el?

– Dacă m-ai cunoaște, ai ști că nu sunt un bărbat cu care să te joci.

Maxilarul îi era încleștat și, pentru prima dată, ea văzu furia clocotind în ochii lui negri.

Annabelle strânse balustrada ca să se liniștească. Spera ca lordul Murdock să nu își dea seama că tremura din toate încheieturile.

– Am făcut ceva care să te jignească? se chinui ea să întrebe cu o voce senină și liniștită, dar panica o zguduia pe dinăuntru.

Ochii negri ai marchizului se îngustară spre ea.

– Nu-mi întorci vizitele, nu-mi trimiți scrisori de mulțumire pentru cadouri și i-ai permis acelui bufon din Brighton să ne întrerupă dansul chiar adineauri. Mă tem că m-ai jignit de multe ori, *milady*.

Annabelle își ținu respirația. Nu avusese nici cea mai vagă idee că avea resentimente față de ea și, cu siguranță, nu îi plăcea felul în care bărbatul rostea „milady". De parcă o revendica pentru el.

– Sigur nu am vrut niciodată să te jignesc, răspunse ea.

Ea nu avea nevoie de un dușman puternic precum marchizul de Murdock, dar refuza să se lase mustrată de acest bărbat.

Dădu să facă un pas într-o parte ca să se îndrepte spre sala de bal. Mâna lui se întinse brusc și o apucă de încheietură, răsucind-o ușor și rănind-o. Ea încremeni, dar refuză să îl lase să observe că o durea.

– Mai ai ceva de spus? întrebă ea și nările i se dilatară ușor.

Cum îndrăznea acest bărbat să o abordeze astfel? Nu îi era datoare cu nimic.

– Da, *milady*, șuieră el. Este ceva important, așa că ascultă-mă bine.

Annabelle încercă să-și smulgă încheietura din strânsoarea lui, dar el doar strânse mai tare. Ea încleștă maxilarul și refuză să se uite la el în timp ce el își apropia gura de urechea ei.

– Te-am văzut sărutându-te cu Elmwood adineauri, spuse marchizul printre dinți. Și pot să mă întorc direct în sala de bal ca să le povestesc tuturor păția, lucru care o să te oblige să te măriți cu el. Sau...

Frica și mânia izbucniră în pieptul lui Annabelle. La naiba cu acest monstru! Era pe cale să o șantajeze. Ea închise ochii, așteptând următoarele lui cuvinte.

– Sau ce? aproape scuipă ea dezgustată.

– Sau poți să te întorci înăuntru, să dansezi cu mine și să terminăm dansul de data asta. De asemenea, poți să-mi întorci vizitele, să-mi mulțumești pentru cadouri și să-mi permiți să te scot la plimbare prin parc.

Annabelle strânse din dinți. Bărbatul era complet nebun. Care credea că va fi rezultatul acestei stratageme?

– Presupun că apoi o să-mi ceri să mă mărit cu tine, nu? întrebă ea cu o voce mult mai calmă decât se simțea.

– Toate la timpul lor, milady. Deocamdată, ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai mai purta de parcă te deranjez. Am încercat destul timp să fac lucrurile cum trebuie.

– Ce ar trebui să însemne asta? întrebă Annabelle, fiindu-i pe jumătate frică să audă răspunsul.

– Să spunem că am o mulțime de bani blocați în speranța că, până la urmă, o să cobori din turnul tău de fildeș și o să te măriți sezonul ăsta. Că o să te măriți cu mine, de fapt.

Ea se înfurie.

– Ești nebun.

– Nu. Sunt un om care s-a săturat să stea la mâna oricărei debutante care este desemnată neasemuita sezonului. Lady Julianna m-a refuzat anul trecut. Refuz să mai fiu umilit din nou.

Annabelle își smulse încheietura din prinsoare lui și el îi dădu drumul de astă-dată. Îi trimise un zâmbet tensionat și își netezi partea din față a hainei.

– Ne vedem în sala de bal, milady. Și de data asta, o să dansăm până la capăt.

Capitolul 18

– Care este lecția de azi? întrebă David a doua zi dimineață în timp ce se uita lung pe fereastra din față a reședinței lui Bell.

O auzise pe Annabelle intrând în cameră în spatele lui, dar nu se întoarse. Dacă se întorcea, o vedea, și dacă o vedea, își va dori să o sărute din nou. Ori *asta* era ceva ce nu își permitea să facă. Nu după reacția rece pe care o avusese seara precedentă. Ei bine, sincer, reacția ei fusese înfierbântată la început. Atât de înfierbântată încât se gândise în treacăt că, dacă situația ar fi fost diferită, ar fi putut să o facă a lui chiar acolo, pe verandă... ea pe balustradă, cu picioarele ei lungi strânse în jurul lui, genunchii îmbrățișându-i șoldurile, în timp ce el o penetra încet. „La naiba!" Scutură din cap. Iată un gând care nu îl ajuta cu nimic.

Cu o noapte în urmă, când o lăsase afară, plecase furios, chiar dacă nu știa de ce. Ceva în felul în care îi ignorase sărutul, după ce era evident că se bucurase de el, îl scosese din fire pe David. Nu numai că îi ignorase sărutul, dar o și văzuse dansând cu Murdock mai târziu după aceea. Și tocmai îi spusese cu câteva zile în urmă că atunci când un cuplu dansa mai mult de un dans la un bal, urmau să circule cât de curând zvonuri despre pasiunea dintre ei.

David se gândise o secundă să îi ceară să danseze încă o dată cu el, dar se hotărâse să nu facă asta. Fără îndoială l-ar fi refuzat, iar dacă nu ar fi fost cazul... ei bine, el nu mai avusese nici un chef să fie fermecător.

Călătoriseră până acasă cu Marianne și Lady Angelina într-o tăcere mormântală, în timp ce biata Marianne încercase să întrerupă tăcerea cu o părere sau două despre bal și despre cei care fuseseră prezenți.

Acum stătea aici, în reședința lui Bell, refuzând să se întoarcă spre Annabelle în timp ce ea rămase în spatele lui.

– Se obișnuiește să faci o plecăciune când intră o doamnă în cameră, se auzi vocea ei încordată.

Încet, el se întoarse spre ea. Purta o rochie de zi albăstrie și pantofi albi din piele de căprioară, cu perle la gât și la urechi. Părul îi era ondulat într-un coc la ceafă și era frumoasă ca întotdeauna, chiar dacă avea pe chip o expresie încrâncenată. Chiar și așa, David simți reacția propriului corp când o văzu. Se întoarse brusc într-o parte.

– Da? Ce stângaci din partea mea! Este evident că am nevoie de mai multe lecții.

El făcu o plecăciune. Iată. Fusese un gest blazat, nu-i așa? Atipic pentru un bărbat care își mai amintea și acum sărutul lor cu o claritate atât de ucigătoare și că simțea o durere fizică.

Ea își încrucișă brațele la piept și se uită încruntată la el.

– Aș spune că astăzi ar *trebui* să te învăț să nu-ți permiți tot felul de libertăți cu doamnele pe verandă, dar este prea târziu pentru asta.

El tresări ușor și se întoarse din nou cu spatele la ea, închizând ochii și fiind recunoscător că nu îi vedea chipul.

– Nu-ți face griji, spuse el. Am reținut perfect această lecție.

– Deci nu ai sărutat-o pe Lady Elspeth aseară?

Vocea ei urcă o octavă.

Sprâncenele lui David se arcuiră uimite. Ce naiba o făcea să creadă un asemenea lucru? Recăpătând din nou controlul asupra propriilor reacții, el se întoarse cu fața spre ea. Își înfipse mâinile în șolduri și lăsă capul într-o parte.

– Tu ce crezi?

Ea făcu vreo câțiva pași în încăpere și se îndreptă spre canapea, fără să îi întâlnească privirea.

– Habar n-am ce o să faci de la un moment la altul.

– Suntem doi.

Nările ei se lărgiră.

– Ce ar trebui să însemne asta?

David ridică din umeri.

– Te-am văzut dansând cu lordul Murdock a doua oară. Îți schimbi părerea despre căsătorie?

– Asta nu este treaba ta, răspunse ea.

Cuvintele ei îl înțepară. Ca niște săgețile înfipte direct în inimă. Dar după ce își reveni de pe urma șocului, David își dădu seama numaidecât că ea avea dreptate.

– Într-adevăr, spuse el și dădu din cap o dată, având grijă să nu trădeze nici o inflexiune în vocea lui. El făcu un pas înainte și pocni din călcâie, luând poziție de drepți, așa cum făcuse de o mie de ori în armată. Nu venise aici pentru o vizită de complezență. Se afla aici pentru o lecție. Cu siguranță, ea nu îi dăduse niciodată vreun motiv să creadă că aceste întâlniri însemnau mai mult de atât.

– Scuze. Ce învăț azi, milady?

Tensiunea se evaporă de pe chipul lui Annabelle și ea răsuflă încet, de parcă și-ar fi dat seama că avuseseră o interacțiune ce nu mai trebuia repetată. Se întoarse spre ușa de la salon și îi spuse peste umăr:

– Hai cu mine în sala de mese. I-am ajutat pe slujitori să pregătească decorul pentru o cină. Mama ar trebui să revină de la modistă în orice moment. O să vorbim despre feluri de mâncare, tacâmuri de argint și ce recomandă eticheta pentru o discuție la cină.

– Excelent, răspunse el și se alinie în spatele ei.

David o urmă pe Annabelle afară din salon, traversând coridorul larg cu podea din marmură și, după un colț, ajungând într-o sală de mese uriașă. Era chiar mai mare decât cea din casa bunicului lui... nu, a *lui*... casa lui. Va înceta vreodată să se gândească la totul ca aparținând bunicului? Trăsurile, caii, reședința de la oraș, moșia de la țară. Toate păreau împrumutate, împrumutate de un impostor într-o viață pe care se prefăcea că o are. Să petreacă timp cu Annabelle era doar încă o parte din șiretlic. În mod normal, nu ar fi avut niciodată ocazia să petreacă atât de mult timp cu o doamnă la fel de frumoasă și de desăvârșită cum era ea. Nu avusese nici un drept să o sărute cu o noapte în urmă. Dar arătase atât de încântător în lumina lunii și aproape că îl provocase, spunând că un domn ar fi întrebat o doamnă dacă voia să fie sărutată. Dar fetele pe care le sărutase în Brighton... nu trebuise niciodată să le întrebe mai întâi. El știa foarte bine că erau interesate. Desigur, dacă nu ar fi fost, el s-ar fi oprit imediat. Nu era genul de derbedeu care să impună vreun fel de intimitate unei femei, chiar și o simplă atingere, darămite un sărut. Poate că nu era pe deplin instruit în subtilitățile societății londoneze, dar știa când o femeie îl dorea și văzuse privirea din ochii lui Annabelle când dansaseră, îi simțise mâna încleștându-se pe brațul lui, văzuse dorința în ochii ei când îl privise în grădină și îi auzise tremurul din voce când el se apropiase

și o atinsese. Se doreau unul pe altul. Poate că era greșit. Sigur era neplăcut. Dar erau atrași unul de celălalt și ceva din felul în care ea continua să nege asta îl făcea să își dorească să o pună la încercare.

De ce naiba dansase cu lordul Murdock de două ori? Potrivit mamei ei, nu era ceva care să îi stea defel în fire. Murdock era așa o mare cucerire sau... Annabelle încerca să îl facă pe David gelos?

Sau era el doar un prost care își imagina totul? La naiba! Poate că trebuia să îi ceară scuze.

David aruncă o privire prin salon. Masa fusese așezată de parcă urma să aibă loc o cină importantă acolo. Masa de șaisprezece persoane era plină cu o mulțime de feluri de mâncare, farfurii, căni, pahare, boluri, ustensile și tacâmuri. Ca să nu mai vorbim de șervețele, pahare, platouri, cuțite, pânzeturi și fețe de masă.

– Nu poți să iei o cină simplă în lumea bună, nu-i așa? întrebă el dând din cap.

– Nu, răspunse ea, cu urma unui surâs mieros. Își întinse mâna în față de parcă i-ar fi prezentat masa. Acum, să începem cu elementele de bază. Sunt sigură că știi deja că, la o cină, oaspeții se aliniază la intrarea în salon în ordinea rangului pe care îl au.

– Da, atâta măcar știam și eu.

Ea dădu din cap.

– Tu ești conte, asta înseamnă că o să urmezi doar după un duce, o ducesă, un marchiz sau o marchiză.

– Așa am înțeles, spuse el cu un oftat.

– Dacă nu este nici o femeie de rangul tău la petrecere, ai însoți în sală femeia cu următorul cel mai prestigios titlu.

– Am înțeles, răspunse el.

– Eu sunt fiica unui marchiz, așa că aș intra în salon de parcă aș deține titlul.

– Dacă ar fi să te măriți cu Murdock, ai păstra rangul.

În momentul în care rosti cuvintele, David își dori să se pocnească.

Ea dădu din nou din cap, cu o expresie absentă pe chip.

– Da. Dacă ar fi să mă mărit cu Murdock, aș deveni marchiză și aș fi chiar mai puternică decât fiica unui marchiz.

– Mult mai bine decât o contesă, mormăi el.

– Poftim? întrebă ea, făcând o mână căuș la ureche.

– Nimic, răspunse el și flutură inocent din gene spre ea.

Ea își drese glasul.

– După ce cuplurile intră în încăpere, sunt așezați bărbat, femeie, bărbat, femeie. Și, în funcție de tipul de cină, care este hotărât de gazdă, se discută fie cu cei din stânga, fie cu cei din dreapta, fie cu cei din fața ta. De cele mai multe ori se vorbește doar cu cei din stânga și din dreapta.

– Sigur am făcut greșeala asta, spuse David oftând. În Brighton vorbim cu toată lumea de la masă.

Annabelle își încrucișă înțepată mâinile.

– Nu este civilizat. Conversația ar deveni cât de curând un haos.

Sunetul gutural pe care îl scoase răsună pe jumătate a pufnet, pe jumătate a râs.

– Sunt de acord. Se întâmpla adesea, dar era mereu plăcut. Părinții mei invitau rareori la cină oameni care să nu ne fi plăcut.

Annabelle clătină din cap.

– Este imposibil. Trebuie să inviți anumite persoane la dineuri, indiferent ce sentimente nutrești față de cineva.

Vorbea atât de formal. Spre deosebire de celelalte lecții de până acum. Încerca limpede să reitereze, după sărutul lor, că ea era doar profesoara lui și el, elevul ei.

– Și dacă nu-ți pasă de compania celor pe care trebuie să-i inviți? ripostă el.

Ea se prefăcu a aranja vesela deja perfect dispusă pe masă.

– Dacă îți pasă sau nu, asta sigur nu este o condiție prealabilă pentru o invitație la dineu.

David își dădu ochii peste cap.

– Lasă-mă să ghicesc ce este... bogăție, titlu și statut.

– Întocmai. Cred că începi să înveți, milord. Terminând cu vesela, ea întinse mâna spre unul dintre scaune. Acum, te rog să iei loc în capul mesei. O să-ți arăt cum ar trebui să te comporți dacă aceasta ar fi o cină la tine acasă.

Aproape două ore mai târziu, Lady Angelina nu se întorsese încă de la modistă și David aflase cum se folosea corect fiecare obiect de pe masă... și încă unele pe care slujitorii le aduseseră din bucătărie pentru a i le arăta. Acum știa despre serviciul de cină à la russe și à la française, cum se folosea corect un bol pentru spălatul

degetelor, unde era locul unei puzderii de pahare de vin care mai mult te năuceau, fiecare pentru câte un tip diferit de vin, și cum să încheie rafinat cina fără o gazdă. De asemenea, acum știa mult prea multe despre cum se foloseau și se aranjau șervețelele.

El și Annabelle se conformaseră unui soi de armistițiu nerostit, în care ea vorbea doar de lecția în cauză, iar el punea doar întrebări pe temă. Era mult mai puțin distractiv decât fuseseră lecțiile anterioare, dar mult mai convenabil, își închipui el. Îi era dor de râsul ei, de felul în care îl tachina. Dar bănuia că nu o putea condamna. N-ar fi trebuit să o sărute cu o seară în urmă. Acum faptul era consumat. Sărutul doar făcuse ca lucrurile să fie stânjenitoare între ei. Și îl făcea să își dorească să o sărute din nou. Nu era bine nici așa, nici așa.

– Marianne ar trebui să fie gazda ta până se mărită. Atunci ea o să fie gazdă aici, din moment ce o să fie soția lui Beau, spuse Annabelle, distrăgându-i atenția de la gândurile lui.

– Și mama ta o să se retragă? întrebă David.

– Exact, răspunse Annabelle. Mama o să fie marchiza văduvă de Bellingham după ce se căsătoresc Beau și Marianne.

– Poate ar trebui să fie și Marianne aici ca să învețe toate astea, spuse David, îndrăznind să zâmbească.

Nici o expresie nu răsări pe chipul lui Annabelle, iar spatele îi era drept ca o lumânare.

– Lady Courtney se ocupă de lecțiile lui Marianne și totul merge de minune, din câte îmi dau seama.

– Lady Courtney este o profesoară excelentă, la fel ca tine, spuse David, sperând că poate complimentul o va face să zâmbească.

Poate o va face să semene mai mult ca Annabelle pe care o știuse înainte de sărut.

– Mulțumesc, milord, spuse ea, fără să se uite măcar la el.

La naiba! Trebuia să-și ceară scuze din nou. Probabil va trebui să se milogească.

– Nu, mulțumesc, Lady Annabelle. Îți datorez scuze pentru comportamentul meu de pe verandă aseară.

– Ar fi trebuit să te plesnesc, spuse ea calmă, netezind cu o mână șervețelul care stătea pe masă în fața ei.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Ai *vrut* să mă plesnești?

– Nu, recunoscu ea cu umbra unui zâmbet. Dar făcând altfel doar te-am încurajat în comportamentul tău.

David răsuflă. O, nu trebuia să-și facă griji pentru asta. Era departe de a se simți încurajat.

– Dacă îți promit că nu o mai fac asta niciodată?

Annabelle se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Aș spune că nu ar trebui să faci o promisiune dacă nu ești absolut sigur că o poți ține. Înainte ca David să aibă ocazia de a reacționa la *răspunsul* ei neașteptat, Annabelle spuse: Cred că am învățat destule pentru azi, milord. Ne vedem diseară la balul familiei Milford.

Capitolul 19

Sala de bal a familiei Milford scânteia în lumina miilor de lumânări suspendate în candelabrele de deasupra ringului de dans când David intră la braț cu sora lui. El și Marianne veniseră singuri în seara asta în cea mai frumoasă trăsură a bunicului... a *lui*.

– Tu ești mai înalt decât mine, David. Le vezi pe Annabelle sau pe Lady Angelina? întrebă Marianne la scurt timp după ce se îndreptară spre ringul de dans.

David cercetase deja sala de bal în căutarea lui Annabelle. El și Marianne veniseră singuri astă-seară pentru că Lady Angelina și Lady Courtney hotărâseră că, după incidentul din noaptea precedentă, în care David întrerupsese dansul lui Annabelle cu lordul Murdock, ar fi dat mai puțin apă la moară bârfitorilor dacă nu soseau din nou împreună.

– Nu înțeleg de ce ar conta, mormăise David în drum spre petrecere, în timp ce Marianne îi explicase totul. O să fii în curând nora lui Lady Angelina și cumnata lui Lady Annabelle. De aceea am venit împreună aseară la petrecere.

– Da, răspunsese Marianne, iar asta ar fi fost o explicație minunată, dacă nu ai fi întrerupt dansul lui Annabelle de aseară.

– Eu credeam că am făcut furori, subliniase David.

– La fel și eu, răspunsese Marianne oftând, dar când Lady Angelina m-a vizitat de dimineață, mi-a explicat că tot ar putea să fie motiv de bârfă. Nu uita că ei fac lucrurile cu totul altfel decât cum suntem noi obișnuiți.

– Nu uit, gemuse David. Stai! Lady Angelina a venit în vizită? În dimineața asta?

– Da, de ce?

– Doar pentru că aveam lecția despre masa de cină în această dimineață.

El clătină din cap, decizând să ignore gândul. David înșfăcă două pahare de șampanie de pe tava unui lacheu și continuă să le caute în mulțime pe Annabelle și pe mama ei.

– Nu le văd, spuse Marianne după încă câteva clipe de căutare. Dar o văd pe Lady Elspeth. Vine spre noi. Marianne îi aruncă lui David un zâmbet complice din spatele paharului ei.

David abia dacă mai avu șansa să se întoarcă să vadă înainte ca Lady Elspeth și mama ei să se apropie de ei.

– Iată-te, Lord Elmwood, spuse Lady Elspeth. Mă bucur să te revăd în seara asta.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse David și făcu o plecăciune.

Nu putu să nu se întrebe dacă Annabelle ar fi fost mândră de el pentru că își amintise să facă plecăciunea. În Brighton, bărbații le întâmpinau pe doamne cu un semn din cap și le tratau cu amabilitate, desigur, dar plecăciunile și reverențele erau o cerință mai formală a Londrei.

Urmară câteva momente de palavre chinuitoare, în timp ce Marianne întrebă despre sănătatea lui Lady Elspeth și a mamei ei, cum le plăcuse balul până acum și câteva observații despre vreme, înainte ca sora lui, fără prea mare subtilitate, să îi dea un ghiont în coaste, semn clar că trebuia să se alăture conversației.

– Da, milady. Și mie mi se pare că este neobișnuit de cald azi, reuși el să spună, în timp ce continua să cerceteze mulțimea în căutarea lui Annabelle.

Poate că se hotărâse să nu mai vină. Poate că se îmbolnăvise. De ce era atât de îngrijorat de unde se afla? Se putea purta ca un gentleman desăvârșit și fără ea. O mai făcuse și o va mai face din nou. În plus, Marianne era aici pentru a-l ține pe linia de plutire dacă făcea vreun pas greșit.

– Pe cine cauți, Lord Elmwood? se auzi șoapta lui Lady Elspeth.

El coborî privirea și o observă pe tânăra care se uita la el cu niște ochi căprui plini de adorație. La naiba! Fusese nepoliticos să nu îi acorde toată atenția. Foarte urât din partea lui.

– O, pe nimeni. Pe nimeni în mod special.

Se asigura că privirea lui rămâne fixată spre Lady Elspeth cât vorbi. Marianne și mama lui Elspeth erau prinse în propria lor conversație alături.

Un zâmbet viclean curbă buzele lui Lady Elspeth.

– O cauți pe Lady Annabelle, nu-i așa?

David aproape că își scuipă șampania.

– Poftim? Nu. De ce ai întreba una ca asta?

El își trecu o mâna peste partea din față a cămășii, oarecum tulburat de acuzație.

Lady Elspeth se legănă încet înainte și înapoi pe călcâie. Ea ridică din umeri și își duse paharul de șampanie la buze.

– Se zvonește că ești îndrăgostit de Lady Annabelle.

El își arcui o sprânceană.

– Așa se zvonește? întrebă el, făcând tot posibilul să pară nonșalant. Din câte am înțeles, „zvonul" este plin de inexactități.

Lady Elspeth continuă să-i susțină privirea în cel mai dezarmant mod cu putință.

– Poate, încuviință ea. Dar uneori zvonurile se dovedesc a fi adevărate.

– Lady Annabelle o să devină în curând cumnata surorii mele, adăugă David de parcă această legătură de rudenie ar fi explicat totul. Ea și mama ei s-au oferit cu bunăvoință să ne ajute pe mine și sora mea să ne familiarizăm cu subtilitățile înaltei societăți.

– Deci nu ești îndrăgostit de ea? se aventură să întrebe Lady Elspeth.

David sorbi mai multă șampanie. De astă-dată, o înghițitură zdravănă.

– Nicidecum.

Iată. Păruse convingător. Nu? Păcat că era o minciună sfruntată.

Un alt zâmbet viclean se răspândi încet pe chipul Lady Elspeth.

– Sunt atât de încântată să aud asta, milord.

El îi trimise un zâmbet încurajator. Rezolvase situația. Poate că Lady Elspeth le va spune celorlalți și bârfele cum că era îndrăgostit de Annabelle aveau să dispară. Chiar trebuia să petreacă mai mult timp cu frumoasa Lady Elspeth. Tânăra părea interesată, spre deosebire de o anume fată bătrână înrăită.

– Dar *dacă* ar fi să o cauți pe Lady Annabelle, adăugă Elspeth, făcând un semn din cap spre ringul de dans, este chiar acolo... dansează cu lordul Murdock.

Capitolul 20

Annabelle făcu ochii mici spre David. Nu păruse să fie în apele lui încă de când intrase cu pași mari în salon de dimineață. Cu o seară în urmă, la petrecerea familiei Milford, abia dacă vorbiseră. El nu o invitase la dans, iar astăzi, în timp ce ea îl învăța cum să își întâmpine oaspeții, răspunsurile lui la întrebările ei fuseseră scurte și încordate.

– Ești bine? îl întrebă ea în cele din urmă.

El își puse mâinile în șolduri și se întoarse spre ea.

– Excelent. Tu?

Annabelle își încrucișă brațele peste piept și ridică privirea spre el.

– Perfect.

– Mă bucur să aud asta, răspunse el și clipi inocent spre ea. Mai ales după cantitatea de șampanie pe care ai băut-o aseară.

– Poftim?

Ea se încruntă uluită spre el.

El își frecă ceafa.

– După numărătoarea mea, au fost cel puțin cinci pahare.

Ea îi aruncă un zâmbet îngâmfat.

– Au fost șase. Am mai băut unul înainte să ajungi tu.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Șase pahare de șampanie? Se cade așa ceva pentru o debutantă?

– Nu știu, milord, *zece* sunt potrivite pentru un conte?

El se încruntă.

– De unde știi că am băut zece?

– Nu ești singurul care poate să numere. Și, în plus, familia Milford este cunoscută pentru că îndoaie șampania cu apă ca să țină mai mult timp.

David clătină din cap.

– Ei bine, *asta* explică multe. Dar nu explică de ce ai dansat din nou cu lordul Murdock de *două* ori aseară, după ce mi-ai spus de mai multe ori că nu ești interesată de el.

Annabelle își ridică bărbia. Cum îndrăznea David să spună așa ceva pe un ton acuzator?

– Nu sunt interesată de el.

– Atunci de ce ai dansat cu el? ripostă David.

Annabelle își înfipse pumnii în șold.

– Ce te interesează?

Ea își petrecuse ultimele două nopți neputând să doarmă, încercând să decidă cea mai bună cale prin care să se ocupe de avansurile nedorite ale lordului Murdock. Cu siguranță nu voia ca bărbatul să lanseze bârfe despre ea și David sărutându-se pe veranda familiei Talbot, dar prefera mai degrabă să i se compromită reputația decât să se mărite cu nemernicul acela. În cele din urmă, hotărâse că cel mai bine era să se spună cerințelor lui măcar până după nunta fratelui ei. Dacă Murdock își ducea amenințările la bun sfârșit și le spunea tuturor că se sărutase cu David, măcar fratele ei și Marianne vor fi deja proaspăt căsătoriți înainte ca Annabelle să aducă rușinea în familie. La urma urmei, era vina ei... ea răspunsese la sărutul lui David. Dacă l-ar fi plesnit și l-ar fi lăsat singur pe verandă, nu ar fi avut ce bârfe să vadă lumina zilei. În schimb, ea îi oferise ticălosului de Murdock pretextul perfect pentru un scandal.

David era pe cale să deschidă gura ca să riposteze când mama intră în cameră.

– Cum merg lucrurile? întrebă ea cu o voce dulce și veselă.

– Excelent, aproape strigară amândoi în același timp, părând foarte spășiți.

Mama îi privi cu ochi mijiți, înainte de a se întoarce spre David.

– Îmi pare rău că nu am avut mai mult timp să mă dedic lecțiilor tale, Lord Elmwood. A fost foarte solicitant să ținem pasul cu toate cadourile primite de Annabelle. Ea izbucni în râs. Chiar dacă ieri, am întârziat la modistă.

David se abținu să sublinieze că aparent îi făcuse o vizită și surorii lui, dar nu voia să rateze șansa de a face o remarcă sarcastică despre cadourile lui Annabelle.

– Da, răspunse el, dând din cap. Dar să nu-ți faci griji, milady. Mă aștept ca Londra să rămână fără flori mai devreme sau mai târziu.

Fără să piardă o secundă, mama oftă și spuse:

– O, este o nebunie. Au început să trimită bomboane, ceea ce nu este bine pentru silueta noastră. Și câțiva dintre ei au început să scrie poezii. Apoi se întorsese spre Annabelle, în timp ce se bătea ușor cu degetul pe obraz. Apropo, draga mea. Lordul Murdock și-a lăsat cartea de vizită mai devreme când te îmbrăcai. A adus chiar el douăzeci și patru de trandafiri și o cutie cu dulciuri și a vrut să se asigure că încă ai de gând să mergi cu el în parc în după-amiaza asta.

Fața lui Annabelle încremeni și se uită la mama ei fără să clipească.

– Hm, da, mamă. Exact asta am de gând să fac.

– Excelent, draga mea, spuse mama, bătând-o pe Annabelle pe braț. O să le spun slujitoarelor să-ți pregătească hainele.

– Mulțumesc, mamă, răspunse Annabelle, refuzând să îl privească pe David în ochi.

Îi *simțea* privirea acuzatoare. Se gândise dacă să îi povestească lui David ce îi spusese lordul Murdock, dar se hotărâse să nu o facă. David părea genul care să-l snopească pe Murdock în bătaie și, chiar dacă gândul îi trezea o anumită plăcere, ea nu voia ca David să fie implicat în vreun scandal. Îi promisese lui Marianne că va fi cel mai râvnit celibatar al sezonului și a-l ține pe Murdock ocupat un pic chiar ajuta în acest sens. Dacă părea că Annabelle era curtată de Murdock, poate că toate domnișoarele care pusese ochii pe marchiz aveau să își îndrepte atenția spre David. Până la urmă, să pretindă că îl încurajează pe Murdock părea un sacrificiu infim pentru a păstra liniștea măcar până după nunta lui Beau.

În clipa în care mama plecă din cameră, David se ridică și se întoarse spre Annabelle cu un zâmbet fals pe chip. Avea brațele încrucișate peste piept.

– Te duci la o plimbare în parc cu lordul Murdock mai târziu?

Flutură din gene spre ea.

Annabelle își ridică bărbia.

– Și ce dacă mă duc?

Detesta ideea ca David să creadă că agrea compania lui Murdock, dar, în același timp, o parte din ea... partea sfidătoare... știa că nu era treaba lui David cu cine își petrecea ea timpul. Nu avea dreptul să fie atât de autoritar în privința asta. La urma urmei, ea o făcea și pentru a-l ajuta, chiar dacă el nu avea de unde să știe.

David o privi încruntat.

– Îmi amintesc că mi-ai spus că o plimbare în parc se regăsește pe lista de lucruri la care domnul recurge pentru a invita o doamnă căreia îi face curte.

Nările lui Annabelle se lărgiră. Îi venea să bată din picior. Bărbatul acesta era imposibil.

– Este doar o plimbare în parc, David. În plus, nu înțeleg *de ce* ți-ar păsa ce fac eu. M-ai acuzat că sunt geloasă la un moment dat. Dar pare că tu ești cel gelos. Am descoperit că bărbații își doresc mereu ce nu pot avea. *Asta* e problema, căpitane Ellsworth?

Ea își încrucișă brațele peste piept și îi aruncă o privire încruntată. Așa. Asta trebuia să-l reducă la tăcere pe temă.

– Cu siguranță nu, aproape mârâi el în timp ce își trecu o mână prin părul negru și se îndepărtă de ea. Și înțeleg perfect că o plimbare în parc nu este nimic mai mult decât o simplă plimbare în parc. De fapt... se întoarse cu fața spre ea... am invitat-o pe Lady Elspeth să mă însoțească la o asemenea plimbare chiar în după-amiaza asta.

Capitolul 21

În după-amiază aceea, David încercă din răsputeri să se concentreze pe povestea pe care i-o spunea Lady Elspeth în timp ce înaintau cu brișca lui prin parc. Mama ei era în spate, pe post de însoțitoare, iar Lady Elspeth tocmai terminase o poveste în care fusese vorba despre sora ei mai mică și o panglică de păr care le plăcea amândurora. David nu fusese niciodată înnebunit după politeturi și, fără să-și dea seama de ce anume, se trezi absolut incapabil să se concentreze la povestea ei. Spera să nu îi pună vreo întrebare. Totuși, ceea ce îl deranja cel mai mult nu erau povestea sau frigul din aer și cerul cenușiu care plutea deasupra orașului ca o batistă murdară. Nu. Ce îl deranja în această după-amiază era lecția cu Annabelle de dimineață și purtarea lui ridicolă.

Se purtase ca un nemernic și nu avea nici o scuză. Ce naiba se întâmpla cu el? De ce îi păsa dacă ea se ducea la plimbare prin parc cu lordul Murdock? De ce îi păsa dacă dansase cu Murdock de *două* ori în seara precedentă? Ce îi păsa dacă aparent Murdock îi trimisese douăzeci și patru de trandafiri și niște dulciuri în acea dimineață? De ce să îi pese de așa ceva?

David încercase să-și spună că era deranjat de asemenea lucruri doar pentru că Annabelle fusese atât de hotărâtă când îi spusese că nu își dorea fie curtată de nimeni. Era ipocrită. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că nu avea nici un sens. Nu era de datoria lui să îi urmărească acțiunile și să le compare cu ce spunea. Poate că se răzgândise. Nu era treaba lui, exact așa cum îi spusese și ea. Chiar dacă nu recunoștea sau nu va recunoaște că îi permitea lordului Murdock să îi facă curte, ce îl interesa pe David? Ea era viitoarea cumnată a surorii lui. Ea era profesoara lui și îl învăța să se poarte în înalta societate. Poate că era prietena lui, dar nu îi era datoare cu nimic, nici măcar cu explicații pentru acțiunile ei sau lipsa coerenței lor. Era o femeie în toată firea care își văzuse

de treburile ei în toți acești ani. Sigur nu avea nevoie ca David să se plimbe prin oraș și să o ia la rost pentru deciziile ei.

Deci, de ce se purtase ca un măgar de zile mari? De ce se purta de parcă îi datora o explicație? *De ce îi păsa ce făcea când nu era cu el?* Și de ce naiba decisese să o sărute? Sărutul nu făcuse decât ca relația lor să fie tensionată și incomodă. Iată întrebări care se învolburaseră la nesfârșit prin mintea lui, aproape înnebunindu-l toată ziua.

Bine. Era îndrăgostit de Annabelle. Nu era mândru de asta și nici nu era deosebit de încântat să știe asta. Îl făcea să fie un bărbat previzibil, nu-i așa? Acum, era doar unul dintre *nenumărații* domni din Londra care o iubeau pe Annabelle Bellham. Și, va începe să îi trimită și el flori? Să o invite la plimbare în parc? Era imposibil ca ea să încuviințeze asemenea libertăți. Doamna îi spusese răspicat că nu era interesată de căsătorie. Și iată cum el era acum îndrăgostit de ea. Încă unul în șirul nesfârșit de fraieri care revendicau aceeași soartă: să dorească o femeie pe care nu o vor avea niciodată.

Ea îl acuzase că este gelos și el negase. Dar acum își dădea seama că avea dreptate. Era gelos. Gelos orbește și fără nici un motiv pe Murdock, dintre toți amărâții de pe fața planetei. Oare ce vedea ea la acel bărbat? Era doar un imbecil înfumurat.

Îl acuzase pe David și că era interesat de ea doar pentru că bărbații își doreau să aibă ce nu puteau avea. Oare să fie adevărat? Nu îi explicase chiar Annabelle că toți bărbații care încercau să o curteze o doreau doar pentru că era echivalentul unui premiu care trebuia câștigat? Era David atât de previzibil și de josnic? Era chiar atât de evident și de insipid? Nu. Nu era și detesta gândul că ea îl pusese în aceeași oală împreună cu restul nătângilor din lumea bună. Genul de bărbați care făceau pariuri pe perspectivele de căsătorie ale femeilor. El nu era unul dintre ei și nu va fi niciodată.

Dar nu trebuia să permită instinctelor lui mai josnice, în special geloziei lui incomode, să sacrifice o prietenie cu Annabelle. Și era exact ce se va întâmpla dacă va fi atât de idiot încât să îi spună că este îndrăgostit de ea, să încerce să o curteze sau să o cucerească în vreun fel. Annabelle era inteligentă. Îi va mirosi jocul în doi timpi și trei mișcări. Îl va băga în același grup cu toți ceilalți proști care îi trimiteau flori sau îi scriau poezii. Nu că ar fi fost el vreun poet. Nici vorbă. Dar florile erau o alegere suficient de neinspirată și chiar se gândise să îi trimită câteva!

Florile ar fi fost o adevărată catastrofă. *Nu* îi va trimite flori. Nu o va invita la plimbări prin parc. Și sigur nu va mai încerca să o sărute iar. Și dacă voia să se plimbe cu lordul Murdock și să accepte cei douăzeci și patru de trandafiri pe care i-i oferise (numărul era pretențios după părerea lui David), atunci era treaba ei și nicidecum a lui. Femeia îl prezentase altor domnișoare, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă exista un semn mai clar că ea nu era interesată de el, care să fi fost? Nu. Trebuia să lase deoparte gândurile care îi zburau la buzele dulci ale lui Annabelle, la părul ei mătăsos, la pielea ei fină... La naiba! Trebuia să-și concentreze atenția spre o femeie care poate chiar era interesată de persoana lui. Mai exact, spre Lady Elspeth, care încă nu se oprise din bătut câmpii pe scaunul de lângă el.

– Ce păcat că este urât azi, o auzi spunând când se apucă să asculte din nou.

Slavă cerului! Discuții despre vreme. Ceva la care putea răspunde. Se chinui să schițeze un zâmbet. Lady Elspeth merita mai mult de la el. Acceptase să meargă la o plimbare în parc când el apăruse brusc la ușa ei mai devreme în acea după-amiază și o invitase. Desigur, o minți pe Annabelle că avea deja planuri. Nu voia să pară un adevărat nemernic. Clătină din cap și se concentră pe ce spusese Lady Elspeth.

– Da, mare păcat. Să sperăm că nu începe ploaia până ne întoarcem acasă.

– Așa sper și eu, răspunse Lady Elspeth. O, știi unde ar trebui să ne ducem? Să o luăm spre aleea de lângă iazul cu rațe. Acolo se duc cele mai multe cupluri ca să fie văzute împreună în parc.

În mod normal, David nu ar fi dat doi bani pe locul unde se duceau cele mai multe cupluri ca să fie *văzute împreună*, dar următorul gând care i se ivi în minte fu: dacă cele mai multe cupluri se duceau acolo, era logic că Annabelle și Murdock puteau să fie în același loc. Și, chiar dacă David era foarte hotărât în decizia lui de a nu încerca să îi facă curte, fu nevoit să recunoască și că era oarecum curios să vadă cum se desfășura plimbarea ei cu Murdock. Oare ea era fericită și râdea sau era tăcută și încruntată, dorindu-și ca plimbarea să se încheie odată? Se distra sau se simțea groaznic?

Nu putea să afle decât într-un singur fel.

– Atunci, trebuie neapărat, spuse el, ridicând frâiele și oferindu-i-le lui Lady Elspeth un zâmbet larg. Să fim văzuți.

El scutură frâiele și îndemnă caii să o ia la galop.

În ciuda vântului care se întețea când brișca o luă pe aleea dinspre iazul cu rațe, mai erau cel puțin vreo șase trăsuri mai mici acolo. Ascultă instrucțiunile iscusite ale lui Elspeth și ajunseseră la destinație în doar câteva minute.

Privirea lui Elspeth studia deja fiecare cuplu din zonă.

– Uite. Ea arată cu degetul. Acolo. Cred că este trăsura lordului Murdock.

David nu ar fi putut fi mai mulțumit de observația ei nici dacă ar fi întrebat chiar el.

– Serios? El încercă să pară nonșalant. Cea care are doi lei pe portieră?

– Da, exact. Trebuie să-i salutăm când o să apară. Poți merge în cerc. O să-i vedem la un moment dat.

– Foarte bine, răspunse David, încă străduindu-se să pară nonșalant.

Îi spusese oare lui Lady Elspeth că Annabelle ieșise la plimbare cu lordul Murdock astăzi? Sau ea doar ghicise? Bănuia că nu conta.

David își lăsă cei doi armăsari negri să se apropie de șirul de trăsuri. După ce brișca se încadră în ritmul celorlalte trăsuri, începură să înainteze foarte încet. Șirul lung de trăsuri se deplasa cu viteza unui măgăruș rănit și îndărătnic pe o alee care avea forma unui oval alungit. Era amenajată astfel încât la un moment dat fiecare trăsură să treacă pe lângă toate celelalte pe măsură ce își făceau turul. Unele dintre trăsuri mai opreau din când în când fluiditatea mișcării pentru ca ocupanții lor să discute cu cei pe lângă care treceau. Și astfel, totul devenea doar cu atât mai chinuitor de lent.

David rămase cu privirea ațintită spre trăsura neagră a lui Murdock. Se afla aproape de jumătatea distanței care îi despărțea de ea. Din cauza poziției lor, David nu îi putea vedea nici pe Murdock, nici pe Annabelle. În timp ce Lady Elspeth și mama ei își tot trimiteau salutările spre ocupanții celorlalte trăsuri, în timp ce înaintau pe alee, David făcu tot posibilul să zâmbească cordial și să-și atingă borul pălăriei spre fiecare om care trecea pe lângă ei.

– Deci, aici vin toți ca să fie văzuți? De ce? întrebă el în cele din urmă.

Lady Elspeth se aprinse numaidecât la întrebarea lui, strângându-și mâinile înmănușate în poală și zâmbind larg.

– Firește, Rotten Row este *locul* unde vrei să fii văzut, dar și aceasta este o alee celebră.

– Să fie văzuți de cine? întrebă David.

Ea clipi nedumerită spre el, cu o expresie confuză pe chip, de parcă nu ar fi înțeles întrebarea.

– De toată lumea, se aventură ea în final. Măcar de cei care sunt aici.

– Și de ce ți-ai dori să fii văzut? insistă el.

De data aceasta, ea lăsă capul într-o parte și se încruntă. De parcă i-ar fi pus întrebarea în altă limbă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea și zâmbetul îi dispăru pentru o clipă de pe buze.

– Nu contează, spuse David clătinând din cap.

Fără îndoială, aceasta era o întrebare la care să răspundă Annabelle. Nu o întrebare pentru sărmana Lady Elspeth.

După încercarea lor eșuată de discuție, David și Lady Elspeth se cufundară în tăcere câteva clipe, continuând doar să zâmbească și să dea din cap spre cei care treceau pe lângă ei. În cele din urmă, parcă după o așteptare chinuitoare, se apropiară de trăsura lui Murdock.

Annabelle stătea pe banchetă lângă marchiz, cu spatele drept ca o lumânare. Obrajii i se înroșiseră din cauza aerului rece de primăvară. Pelerina ei albăstrie era încheiată până sus și boneta cu o panglică albastră asortată, legată într-un nod iscusit sub bărbie și aranjat într-un unghi fermecător. Mâinile ei înmănușate i se odihneau în poală și chipul îi era lipsit de orice emoție. Era atât de tipic pentru ea, nu? Să iasă la o plimbare în parc cu un bărbat și să nu dea nici semne de plăcere, nici de nefericire? Lumea bună, aflase David, era învățată încă din născare să nu dezvăluie nimic prin expresiile feței. Părea un efort mult prea mare, în opinia lui.

În timp ce trăsură lui Murdock trecu pe lângă ei, Lady Elspeth fu cea care începu discuția.

– Bună ziua, milord, strigă ea spre lordul Murdock.

Murdock și David fură obligați, de codul bunelor maniere, să oprească trăsurile. David se uită atent la trăsura lui Murdock. Scumpă. Elegantă. Caii lui arătau minunat. Chiar și bărbatul era chipeș, bănuia David, dacă nu te deranja că ochii îi erau prea apropiați.

Dar Murdock cu siguranță se îmbrăca bine și părea bogat. Aparent, nu puteai să-ți dai seama doar după înfățișare dacă era predispus la accese de furie.

– Elmwood, spuse Murdock pe un ton cântat după ce răspunse la salutul lui Lady Elspeth. Chiar despre tine vorbeam.

Marchizul se întoarse spre Annabelle ai cărei obraji se înroșiră parcă mai mult.

– Da? spuse David tărăgănat. Și? Sper că spuneați numai de bine.

Un zâmbet ipocrit se aprinse pe chipul lui Murdock.

– Lady Annabelle mă întreba dacă o să particip săptămâna viitoare la nunta surorii tale.

– Da, știi că este și nunta lordului Worthington și a lordului Kendall, se grăbi David să sublinieze.

– O, da. Da, desigur, răspunse Murdock, fluturând o mână în aer, de parcă numele Worthington nu ar fi reprezentat nimic pentru el.

– Bine. David se strădui să-și păstreze zâmbetul lipit pe buze. Și ce zici, Murdock? Vii la nuntă?

Zâmbetul lui Murdock căpătă o nuanță cu atât mai ipocrită, dacă mai era posibil.

– Doamne, n-aș rata nici în ruptul capului. Poate că lucrurile nu au mers cum speram eu între mine și Lady Julianna, dar îi doresc tot binele din lume.

Iată. Murdock rostise ultimele cuvinte cu dinții încleștați. Nu era chiar atât de indiferent pe cât pretindea că este.

Era fructul imaginației lui David sau Annabelle își mușcă buza la auzul afirmației lui?

– Deci, *ai* fost invitat? întrebă David.

În spatele lui Murdock, Annabelle făcu ochii mari și îi aruncă lui David o privire care îi lăsă clar de înțeles că nu ar fi trebuit să întrebe așa ceva.

Ochii marchizului se îngustară.

– Fără doar și poate, poșta mi-a pierdut invitația, răspunse el apăsat. Dar indiferent, Lady Annabelle a acceptat să mă lase să o însoțesc la nuntă. O să vin ca oaspete din partea ei.

Murdock își încheie declarația cu un zâmbet malițios.

Privirea lui Annabelle coborî repede spre cizmele ei.

– Chiar așa? spuse David.

– Excelent, se auzi vocea voioasă a lui Lady Elspeth de lângă el. Eu și mama am fost invitate. Nu-i așa, mamă? Lady Elspeth aruncă o privire spre mama ei, care îi trimise o încuviințare din cap și o privire afectuoasă. Ne vedem acolo, încheie Lady Elspeth, îndreptându-și atenția spre lordul Murdock.

Lui David nu îi plăcea prea mult felul în care se referea la ei doi ca la „noi", dar îi era greu să o corecteze când aparent Annabelle îl invitase pe Murdock, dintre toți oamenii, la cele trei nunți.

Annabelle își drese glasul.

– Da, bine, ar trebui să o luăm din loc.

Ea puse o mână înmănușată pe mâneca lui Murdock.

– Desigur, milady, răspunse Murdock, încuviință din cap și dând bice cailor. Își atinse borul pălăriei în direcția lui David și Lady Elspeth.

Când trăsurile o luară iar din loc, David nu mai auzi nimic din ce spunea Lady Elspeth. Să vadă mâna înmănușată a lui Annabelle pe mâneca lui Murdock părea să se fi întipărit în mintea lui David, făcându-l să-și dorească să dea cu pumnul în ceva.

La naiba! Dacă avusese vreodată cea mai mică îndoială, acum totul era limpede ca lumina zilei. Sigur era gelos pe Murdock.

Capitolul 22

A doua zi dimineață, David intră cu pași hotărâți în salonul din reședința lui Bell, cu o convingere fermă. Azi va fi ultima lui lecție. Nu îi păsa cât mai avea de învățat. Să petreacă mai mult timp cu Annabelle era o idee proastă din mai multe motive.

Dacă *era* îndrăgostit de ea, sigur nu îi era de nici un ajutor să petreacă mai mult timp cu ea. Iar dacă nu era îndrăgostit de ea... Ei bine, toate semnele de până acum arătau că era îndrăgostit și cu siguranță nu voia să se poarte mai insolent decât o făcuse deja.

În plus, după întâlnirea din parc, David nu se simțea în stare să o asculte cum neagă faptul că îi permitea lui Murdock să o curteze. Adevărat, nu era treaba lui David. Dar nici nu era nevoit să se expună cumplitei realități care îi spunea că, dacă Annabelle era interesată să i se facă curte, clar își dorea ca alesul să fie marchizul de Murdock, nu el.

Oricum ar fi fost, cu cât David petrecea mai puțin timp cu Annabelle pe viitor, cu atât mai bine. Iar primul pas era să pună punct lecțiilor lor.

În plus, Annabelle spusese recent câteva lucruri care îl făcuseră să creadă că lecțiile oricum se vor încheia curând. Își propuseseră să se termine înainte de cele trei nunți, iar nunțile urmau să aibă loc peste câteva zile. Poate va reuși să includă în lecția din ultima zi tot ce mai trebuia să învețe. Să accelereze lucrurile. În orice caz, prefera mai degrabă să-și asume șansele de a nu fi instruit în subtilitățile lumii bune decât să mai petreacă încă o nouă zi chinuitoare în compania lui Annabelle, dorindu-și să o sărute din nou, dar știind că nu se putea.

Intră în salon și se opri brusc. Marianne era acolo și se plimba prin fața șemineului. Avea o expresie îngrijorată pe chip.

– David, se auzi vocea uluită a lui Annabelle.

Privirea lui se îndreptă spre fereastra, unde Annabelle stătea pe canapea, jucându-se cu o batistă.

El se încruntă.

– Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor. Nu mă așteptai?

– O, hm, ba da, desigur, se grăbi Annabelle să spună și se ridică în picioare. Doar că... nu mi-am dat seama că s-a făcut deja zece.

Marianne se întoarse spre David și el citi îngrijorarea din ochii ei de un albastru strălucitor.

– Cum crezi *tu* că o să mă descurc cu asta, David?

David se încruntă.

– Cu ce anume să te descurci?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

Annabelle se ridică și se îndreptă spre Marianne. Își înfășură un braț în jurul umerilor lui Marianne.

– Sunt sigură că fratele tău nu este interesat de asemenea detalii stupide.

– Stupide? răspunse Marianne, evident încă supărată. Dar habar n-am cum o să-i spun Juliannei că l-ai invitat pe lordul Murdock la nunta ei. Nu o să fie prea încântată.

David se încruntă.

– Înțeleg că nunta lui Lady Julianna cu lordul Murdock a fost anulată cu ceva tam-tam.

– Da, răspunse Marianne. Animozități cumplite. Îmi amintesc cum Julianna mi-a spus de Crăciun că lordul Murdock nu a primit vestea prea bine, dar sinceră să fiu, uitasem detaliile. Când am vorbit ieri cu Julianna, crezând că scumpa noastră Annabelle ar putea să simtă ceva pentru lordul Murdock, Julianna mi-a amintit de toate acele lucrurile îngrozitoare...

– Hai, hai, Marianne, spuse Annabelle, bătând-o ușor pe Marianne pe spate și conducând-o spre ușa salonului. Ți-am spus. O să mă descurc. De fapt, o să trec pe la Lady Julianna în după-amiaza asta și îi explic totul. Acum te rog să ne ierți, dar eu și fratele tău trebuie să ne începem lecția. Mama o să apară în orice moment. Te conduc până la ușa din față.

Sprâncenele lui David se arcuiră, dar el urmări fascinat în tăcere cum Annabelle o conduce pe sora lui din salon. Evident, Annabelle nu voia ca el să mai audă nici una dintre îngrijorările lui Marianne. Cât de straniu!

Marianne dădu din cap și se îndreptă ascultătoare spre ușă. David îi făcu cu mâna surorii lui, iar ea îl salută înapoi, dar expresia

de neliniște nu dispăru de pe chipul ei în timp ce ea și Annabelle se strecurară în foaier.

Câteva minute mai târziu, Annabelle reveni grăbită în cameră. Părea ușor tulburată, dar își drese glasul și își trecu o mână peste fustele ei de un galben intens.

– Marianne părea supărată, spuse David, întrebându-se cât de mult îi va dezvălui Annabelle.

– Nu. Nu. Ea e bine. O să fie bine, răspunse Annabelle, cu o voce prea înaltă și prea vioaie. Vorbesc eu cu Lady Julianna. Nu ai de ce să-ți faci griji. Putem să începem?

Ea se uită în jur de parcă ar fi căutat ceva.

David își arcui o sprânceană și se rezemă de peretele din apropiere, încrucișându-și brațele peste piept.

– De ce am impresia clară că nu vrei să discuți subiectul ăsta cu mine?

Annabelle își dădu o șuviță blondă pe după ureche. Nu îi întâlni privirea.

– Mă bucur să aud că impresia ta este clară pentru că ai perfectă dreptate. *Nu* vreau să discut subiectul cu tine.

David nu avu cum să nu zâmbească. El scutură din cap.

– Foarte bine. Ce faci și pe cine aduci la nuntă este treaba ta. Dar vreau să știi că eu cred că este cel mai bine ca azi să fie ultima noastră lecție.

Capul lui Annabelle se întoarse brusc spre el. Uimirea îi licări o clipă în ochi.

– Ultima lecție?

– Da, răspunse David cu o încuviințare hotărâtă din cap. Cred că așa este mai bine. În plus, mi se pare că spuneai că nu mai am multe de învățat.

Annabelle păru să se gândească la spusele lui o clipă.

– Mai sunt o mulțime de lucruri de învățat, dar bănuiesc că poate să fie ultima lecție. Dacă asta vrei, încheie ea încet.

– Da, spuse el și dădu din cap.

Se strădui din răsputeri să nu întrebe dacă era adevărat că începuse să simtă „ceva" pentru Murdock, după cum spusese Marianne. În schimb, el răsuflă apăsat și spuse pur și simplu:

– Și ce studiem azi?

Annabelle își îndreptă umerii și păru să se scuture de orice urmă de neliniște provocată de conversația cu Marianne.

– Mama sugera să discutăm despre cum te porți în călătorie.

David își mușcă interiorul obrazului și dădu din cap.

– Ah, pentru că o să mă duc săptămâna viitoare la nuntă.

– Exact. Annabelle aruncă o privire spre ușă. Nu înțeleg ce ar putea să o rețină pe mama în dimineața asta. Mi-a spus la micul dejun că o să fie aici pe la zece.

– Vrei să mă duc să întreb unde este? se oferi David și porni spre ușă.

– Nu. Nu. Mai mult ca sigur nu s-a întâmplat nimic și o să ni se alăture cât de curând. Hai să începem.

David dădu din cap și se îndreptă spre canapea unde în mod normal se așezau pentru astfel de lecții. Annabelle se apropie și se așeză, dar David nu avu cum să nu observe că ea se așeză cât mai departe de el. Mai avea un pic și stătea pe brațul canapelei.

El se afurisi din nou pentru că o sărutase și afectase în asemenea măsură interacțiunea dintre ei.

Annabelle își drese glasul.

– *Așa*. Primul lucru de știut despre călătorii este că trebuie să trimiți mereu un mesaj înainte de sosirea ta.

David dădu din cap.

– Foarte simplu.

– În acest caz, desigur, se știe că vine toată lumea la nuntă, căci s-au trimis invitații și s-au primit răspunsuri. Dar în restul cazurilor, trebuie să fie foarte clar printr-o serie de scrisori că urmează să ajungi acasă la un prieten.

– Înțeleg. El întoarse privirea de la ea. Lumina pătrundea pe fereastra mare din fața lor și o învăluia dintr-un unghi care o făcea să pară un înger care coborâse din ceruri. Nu era de ajutor. De nici un ajutor. Ce altceva?

Cuvintele îi ieșiră mai morocănos decât și-ar fi dorit.

Ea își aranjă încurcată fustele.

– După cum îți poți imagina, o doamnă nu ajunge niciodată singură acasă la un domn.

– Da, răspunse el.

El își fixă privirea într-un loc de pe peretele din spatele ei. Era mult mai sigur așa.

– Să vedem, continuă ea. Într-o trăsură, un bărbat stă mereu cu spatele la sensul de mers. Și, când este singur cu aceasta într-o trăsură, nu ar trebui să stea lângă o doamnă decât dacă îi este rudă de sânge.

David se încruntă.

– Eu m-am așezat lângă tine în drum spre familia Talbot. Vrei să spui că a fost greșit?

– Da, răspunse ea. Dar mama stătea lângă Marianne cu fața spre spatele trăsurii, așa că nu aveai de ales decât să te așezi lângă mine. A fost foarte curios. Încă nu știu de ce a ales mama să stea acolo.

David zâmbi.

– Deci, regula este regulă doar până când un alt membru mai înalt în rang o schimbă. Corect?

Un zâmbet pieziș înflori pe buzele lui Annabelle.

– Da. Ai descris totul perfect.

David chicoti și clătină din cap. Măcar vorbeau din nou unul cu altul, ca până de curând, ca niște prieteni. Poate reușeau să încheie aceste lecții într-o notă cordială și să-și vadă de viață în lumea bună ca niște cunoștințe, nu ca foști prieteni care se simțeau incomod unul cu altul.

– Desigur, oaspeții pot sta mai multe săptămâni. Cât timp ai de gând să stai la lordul Worthington? întrebă ea.

– Până a doua zi după nuntă, o asigură David. Tu?

– Eu și mama ne vom întoarce în oraș în dimineața de după nuntă, ca să le oferim intimitate lui Beau și lui Marianne. Ei se duc la Bellingham Hall.

Ușa de la salon se deschise brusc și Lady Angelina dădu buzna înăuntru cu Bell alături.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse ea. Dar îl căutam pe Beau. L-am adus aici ca să-i povestească lordului Elmwood toate lucrurile care i se cer unui domn la o petrecere la țară, cum ar fi să bea vin de Porto și să joace cărți, să vâneze și altele asemenea. Cred că Beau o să fie un profesor mai bun decât noi pentru astfel de lucruri, draga mea.

Privirea lui Annabelle zbură spre mama și fratele ei și ea se ridică numaidecât în picioare.

David îi urmă exemplul.

Beau chicoti.

– Nu m-am imaginat niciodată ca profesor, dar dacă vrei să auzi noțiunile de bază, Elmwood, îți propun să ne continuăm lecția în biroul meu, unde poți să bei ceva în timp ce discutăm despre asta.

– Nu este nici zece și jumătate, Beau, sublinie Lady Angelina.

– Nu e niciodată prea devreme să te retragi în birou, mamă, spuse Beau, aplecându-se și sărutându-și mama pe obraz.

– Mamă, spuse Annabelle, fluturându-și mâinile ușor în aer. Lordul Elmwood a cerut ca lecția de azi să fie ultima.

– Poftim?

Lady Angelina se încruntă.

– Mi-e teamă că nu o să mai intre multe în capul meu pătrat, milady, spuse David, făcând o plecăciune în fața marchizei.

– O, aiurea, Elmwood. Lady Angelina flutură o mână în aer. Cred că ești unul dintre cei mai inteligenți tineri pe care i-am întâlnit în acest oraș, alături de Beau și amicii lui. Dar pot să înțeleg că agitația și insistențele noastre ți-au epuizat răbdarea. Mă bucur că ai ajuns până aici, sincer.

– Sunt recunoscător pentru ajutor, milady. Se întoarse spre Annabelle. Și pentru ajutorul tău, Lady Annabelle.

Annabelle dădu din cap și își întoarse iute privirea.

– Cred că o să mă duc să mă ocup de bomboane, spuse Lady Angelina, fluturând iar mâna. Trebuie să le luăm înainte să se topească. O zi bună, Lord Elmwood!

Femeia ieși valvârtej pe ușă.

Bell era deja la ușa salonului și o ținea deschisă.

– Vii, Elmwood?

– Da, strigă David, fără să-și ia privirea de la Annabelle. Făcu un pas spre ea și vorbi în șoaptă pentru ca Bell să nu îi audă. Bănuiesc că asta e, nu?

De ce se simți brusc ca și cum tot aerul dispăruse din cameră?

– Da, bănuiesc că da. Annabelle își încrucișă mâinile în față și nu îi întâlni privirea nici o clipă. Ar trebui să-ți urez „mult noroc"

David chicoti.

– Mulțumesc. Sunt sigur că o să am nevoie. Și, sincer, mulțumesc din nou pentru ajutor. Îți rămân dator, milady.

– Nu-mi rămâi dator cu nimic, David, spuse ea cu o voce firavă și joasă.

Îi plăcea la nebunie când îi spunea David.

– Ba dimpotrivă. Sunt sigur că m-aș fi făcut și mai de râs dacă nu-mi arătai tot ce mi-ai arătat.

El trecu pe lângă ea spre ușă.

– O să...? Vocea ei îl opri, iar el se întoarse ca să se mai uite o dată la ea. Ea își drese glasul și începu iar. O să participi la toate festivitățile de nuntă săptămâna viitoare?

Planul era să se organizeze o petrecere de trei zile, toți oaspeții fiind așteptați să participe la nuntă joi dimineața, la un festin de nuntă și un bal joi seara la moșia lordului Worthington. Ea îl întreba dacă va participa la petrecere.

– Da, răspunse David. O voi însoți pe Marianne la Worthington Manor duminică.

Annabelle dădu din cap și se întoarse.

– Foarte bine. Bănuiesc că, dacă nu mai intervine ceva, ne vedem la țară.

Capitolul 23

Annabelle nu putea să doarmă. Coborî din pat, își puse un halat și se apropie de fereastră, unde privi lung spre grădinile întunecate din spatele casei.

Era neobișnuit de cald, își spuse ea... iată de ce nu putea dormi. Dar ea știa că era o minciună. Nu putea să doarmă pentru că, de fiecare dată când închidea ochii, amintirea sărutului lui David îi trecea prin minte. Era în starea aceasta de zile, de când o sărutase. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, nu își mai putea aminti nimic altceva. În ultimele zile fusese ca o fantomă care făcea totul în locul ei.

De ce nu reușea să nu se mai gândească la asta? De ce nu înceta să-și amintească? Să-și închipuie? Și de ce, o, de ce, îi permisese lordului Murdock să o șantajeze ca să-l invite la petrecerea de la țară? Desigur, o amenințase din nou în timp ce se plimbaseră în parc. O amenințase și lansase o nouă amenințare împotriva lui Beau și a lui Marianne, susținând că va strica nunta fratelui ei dacă Annabelle nu se asigura că va fi acceptat ca invitat.

Nu prea reușise să îi explice povestea lui Marianne de dimineață. Annabelle hotărâse că va fi mai puțin supărător pentru viitoarea ei cumnată dacă pretinde pur și simplu că îl invitase pe bărbat tocmai pentru că îl vedea ca pe un posibil pretendent. Dar aparent Marianne vorbise deja cu Julianna și aflase de la ea că lordul Murdock era o năpârcă. Annabelle fusese nevoită să îi facă o vizită bietei Julianna în după-amiaza asta. Femeia primise vestea despre invitația la nuntă a fostului ei logodnic mai bine decât se așteptase Annabelle, după grijile pe care le exprimase Marianne ceva mai devreme. Annabelle decise să îi spună adevărul lui Lady Julianna. Fără să dezvăluie detaliile, îi împărtăși în esență vestea că bărbatul o forțase să îi facă o invitație. Julianna, după ce cunoscuse personal comportamentul cumplit de care era în stare lordul Murdock, crezuse fără nici o problemă povestea lui Annabelle. De fapt, Julianna

hotărâse în final că era mai bine să-și țină dușmanul aproape decât să se întrebe ce va mai punea la cale Murdock în timp ce ea se mărita cu lordul Worthington și el nu se afla pe lista invitaților.

Se părea că tatăl lui Lady Julianna și Murdock căzuseră de acord să păstreze totul în note cordiale de ochii lumii, dar Lady Julianna îi povestise lui Annabelle despre reacția cu adevărat revoltătoare a lordului Murdock când ea anulase nunta. Annabelle își aminti de ce nu fusese niciodată prea interesată de lordul Murdock. Chiar înainte ca nemernicul să o fi amenințat.

Ea acceptase să danseze cu marchizul la balul soților Talbot prima dată pentru a-i arăta nătângei de Lady Elspeth că nu era prea bătrână ca să atragă atenția unuia dintre cei mai râvniți burlaci ai sezonului. Dar, dacă era sinceră până la capăt, acceptase și pentru a-l face pe David măcar un pic gelos după dansul lui cu Lady Heloise. Ceea ce fusese meschin, stupid și greșit, acum că stătea să se gândească. Dar dacă Annabelle ar fi avut cea mai vagă idee că marchizul va înțelege dansul lor ca pe o invitație de a o urma și a-și începe șantajul, ar fi rămas fericită pe margine toată seara. O, acesta era motivul pentru care ea nu își dorise niciodată să se mărite. Bărbații erau niște nemernici manipulatori și egoiști, iar Murdock îi amintea de tatăl ei. Un bărbat care nu adusese niciodată nimic altceva decât tristețe și distrugere și căruia îi păsase doar de propriile nevoi și dorințe.

Și timpul petrecut cu el în ultimele zile nu făcuse decât să confirme că Murdock era același plicticos egoist dintotdeauna. O dovedise la al doilea lor dans acasă la familia Milford. Îi amintise cât de râvnit era el și ajunsese să îi spună că, chiar dacă contele de Elmwood căpăta notorietate, titlul de conte nu era la fel de prestigios precum cel de marchiz și nu va fi niciodată. De parcă i-ar fi păsat ei de asta.

Firește, trebuia să găsească o cale de ieșire din situația ei. Dar va avea tot timpul după nunta lui Beau ca să-și dea seama cum să se ocupe de lordul Murdock. Era un filfizon, dar nici măcar el nu era atât de grosolan încât să o ceară de soție la nunta fratelui ei. Nu. Va aștepta până se vor întoarce la Londra pentru tâmpenia asta. Iar ea nu avea cum să îi spună vreodată da.

Între timp, va fi forțată să petreacă mai mult timp cu el la nuntă. Să o ajute cerurile. Julianna îi permisese să vină și îi promisese că

îl va convinge și pe lordul Worthington să accepte. Măcar rezolvase un lucru. Tot ce trebuia acum să mai facă Annabelle era să supraviețuiască celor patru zile de petrecere și nunți și să plece de acolo. Apoi se va gândi cum să îl îndepărteze pentru totdeauna pe odiosul lord Murdock de ea, cu sau fără riscul de a provoca un scandal.

Răsuflând cu năduf, Annabelle trasă litera A pe fereastră la fel cum obișnuia să facă în copilărie când își dorea să se liniștească. De ce îi bătea inima atât de repede acum? În crucea nopții? Singură în camera ei?

Pentru că și acum își amintea sărutul lui David.

David.

Astăzi, David o rugase să încheie lecțiile. Annabelle putea să înțeleagă de ce. Pentru că după ce o sărutase, ea se purtase cu el de parcă nu ar fi trebuit să se apropie la mai mult de douăzeci de pași de ea. Se purtase cât mai formal cu el, anulând toată camaraderia pe care o împărtășiseră în timpul primelor lecții. Fusese sperioasă ca un mânz nărăvaș, mereu gata să o ia la fugă de fiecare dată când îl vedea. Aproape că se prăbușise de pe canapeaua azi, încercând să stea cât mai departe cu putință de el. Și pentru ce? Simțea ceva pentru el. Ceva ce nu își putea permite să simtă. Și chiar îi era frică. Pentru că David era cel mai potrivit bărbat din lume pentru o căsătorie.

Totuși, era foarte bine că pusese punct lecțiilor. În ciuda numeroaselor ei încercări de a se purta normal în prezența lui după sărutul lor pasional, ea nu putea să facă față situației. Și ce altă cale mai bună de a lăsa să se priceapă că ea nu era normală decât să se comporte atât de ridicol în prezența lui pe cât o făcuse în ultimele zile?

David avea dreptate să înceteze cu lecțiile și ea era nespus de recunoscătoare pentru asta. Va mai participa la câteva dintre petrecerile și dineurile din sezon înainte de duminică și va pleca la Worthington Manor cu mama și cu Beau în dimineața aceea. Apoi se va concentra să îl țină pe lordul Murdock ocupat și la distanță de Lady Julianna și lordul Worthington în timpul nunții. Nimic nu trebuia să fie ciudat la țară. Îl va vedea pe David, îl va saluta, poate chiar vor împărtăși câteva momente de conversație normală cu el și apoi se vor întoarce la ale lor, la prietenii lor.

Lady Elspeth venea la nuntă, nu-i așa? Fără îndoială, fata va face tot posibilul pentru a-l ține ocupat pe David. Annabelle nu avea

de ce să-și facă griji și, dacă Lady Elspeth voia să emită pretenții asupra lui David, fie. Nu era treaba lui Annabelle dacă David alegea să îi facă curte și să se mărite cu Elspeth. Poate păruse rece și calculată când Annabelle discutase cu ea la balul soților Talbot. Dar oare nu erau toate doamnele din lumea bună calculate când venea vorba de a-și găsi perechea? În plus, Annabelle nu avea nici un cuvânt de spus în alegerea soției lui David și, dacă Elspeth chiar era o alegere proastă, fără îndoială că Marianne își va da seama de adevăr și își va pune fratele în gardă. Da. Perfect. Annabelle nu își va mai face griji pentru asta. Zarurile erau aruncate.

Se întoarse în pat și aruncă halatul spre margine. Apoi se strecură din nou sub așternuturi și se hotărî să doarmă. Dar, în timp ce închise ochii, amintirea parfumului lui David și senzația corpului lui fierbinte apăsat pe al ei îi luă cu asalt mintea și o făcu să geamă.

Își încleștă pumnii și ținu ochii strâns închiși, gonind acele gândurile din minte. Cu siguranță, petrecerea de nuntă va veni cu cele mai lungi patru nopți din viața ei.

Capitolul 24

Călătoria până la moșia Worthington ocupă cea mai mare parte a zilei. Marianne își împachetase toate lucrurile și își luase rămas-bun de la Lady Courtney, care urma să participe la nuntă, dar care călătorea separat. David știa că trebuia să își asume rolul pe care l-ar fi jucat în mod normal părinții lui în cadrul festivităților de nuntă. În afară de zestrea lui Marianne, Bell insistase că nu accepta nici un ban. Aparent marchizul câștigase un pariu important cu un an în urmă, învingându-și prietenii Kendall și Worthington și promisese că va cheltui ce câștigase pentru nunta împărțită de cele trei cupluri.

David nu o mai văzuse pe Annabelle de trei zile. Din dimineața ultimei lor lecții. Făcuse tot posibilul să nu se întrebe ce mai făcuse ea de atunci. Annabelle ieșea în parc cu Murdock? Dansa cu marchizul pe la baluri? David habar nu avea pentru că se îndepărtase hotărât de toate evenimentele din societate special ca să nu o vadă. Nu își dorea să o vadă. Nu avea ce să iasă bun din această poveste. Mai ales dacă ea era cu Murdock.

David își petrecuse ultimele trei zile făcând o mulțime de lucruri. Se dusese la club cu Bell. Se dusese la o plimbare călare prin parc cu un vechi prieten din Brighton, deși se asigură că nu se apropia de locurile prin care mergeau cuplurile „ca să fie văzute." David chiar luase cina cu Lady Courtney și Marianne, iar ambele îl întrebaseră de ce nu participa la mai multe evenimente organizate în cadrul sezonului. Le oferise o scuză lamentabilă despre cum sezonul începuse să îl copleșească deja. Marianne îi amintise că atunci când o va însoți la moșia lordului Worthington pentru nuntă, va fi obligat să se poarte cât mai demn de cuviință. O asigurase că va face întocmai. De fapt, avea de gând să joace rolul contelui obsedat de reguli cu ocazia căsătoriei surorii lui. Marianne nu merita nimic mai prejos. Nu o va face de rușine.

Refuzase să se întrebe despre Annabelle. Reușise să ajungă la finalul cinei fără să o menționeze nici măcar o dată. Nu avea nevoie să știe nimic despre Annabelle. Ea va fi doar o altă invitată la nunta surorii lui. Bineînțeles că o va vedea și o va saluta, dar nimic mai mult. Nu trebuia să transforme relația lor în ceva ce nu era. La drept vorbind, totul era foarte simplu.

David își petrecuse drumul până la Worthington Manor citind o nouă carte. Reușise să reziste aproape toată călătoria înainte de a ceda. Închizând cartea, întrebă:

– Deci, Lady Annabelle a convins-o pe Lady Julianna să-i permită lui Murdock să participe la nuntă?

Întrebarea îi stătea pe limbă de ore întregi. În cele din urmă, nu se mai putuse abține și se simți de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe umeri.

Marianne fusese cufundată în lectura propriei cărți, dar o închise imediat și se aplecă spre el.

– S-a dovedit că nu trebuia convinsă Lady Julianna, ci lordul Worthington. Ducele a spus răspicat că Murdock nu are ce să caute în casa lui. Dar se pare că Julianna l-a liniștit pe Worthington și l-a convins până la urmă. După spusele lui Annabelle, Julianna l-a convins pe Worthington că nu ar da bine dacă îi refuza bărbatului să intre în casa lui și să participe la nunta lui după ce îi furase logodnica. A spus că Worthington putea să facă măcar atât pentru un bărbat mai mare în rang.

David pufni.

– Bănuiesc că este *un* fel de a vedea lucrurile.

Marianne oftă.

– După mine, cred că a fost un gest foarte amabil din partea lui Lady Julianna. Știi că omul a încercat să-i lovească câinele?

Marianne se cutremură și clătină din cap.

David rămase mut de uimire.

– Poftim? Murdock a lovit câinele lui Lady Julianna?

Marianne clătină din cap.

– Nu. A încercat să-i lovească câinele. Nu i-a ieșit. Slavă cerului!

Sprâncenele lui David se încruntară.

– De ce Dumnezeu ar încerca să-i lovească câinele? Sau orice alt câine?

Marianne oftă și clătină din cap.

– După cum am spus, Julianna mi-a amintit de toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut. Se pare că lordul Murdock nu a primit foarte bine vestea că Julianna l-a părăsit. A spart lucruri prin salonul tatălui ei și i-a făcut cu ou și oțet pe Julianna și părinții ei.

De data aceasta, David își arcui o sprânceană și se lăsă pe spate pe banchetă, clătinând din cap.

– Doamne. Nu-l pot condamna pe Worthington. Eu nu l-aș lăsa pe ticălosul ăla să intre în casa mea.

– Nici eu, răspunse Marianne.

David așteptă câteva secunde înainte de a face ochii mici și de a întreba:

– I-ai povestit lui Lady Annabelle ceva despre lovitul câinelui?

Marianne dădu din cap.

– Da, am vorbit pe larg despre asta.

David aproape mârâi.

– Și tot vrea ca bărbatul să o însoțească la nuntă?

Marianne flutură mâna în aer și ridică din umeri.

– Știi cum sunt oamenii din înalta societate. Au reguli pentru toate. Să fii marchiz îți dă dreptul să fii nebun, bănuiesc.

– Nu și în opinia mea, răspunse David, încruntându-se din nou.

– Sau a mea, răspunse Marianne. Pot să-ți spun că Beau nu a fost încântat să audă că sora lui este însoțită de lordul Murdock la nuntă.

David aruncă o mână în aer.

– În sfârșit, cineva cu capul pe umeri.

Marianne dădu din cap.

– Da, dar mama lui l-a convins să nu discute despre asta cu Annabelle. Aparent, Lady Angelina a fost foarte clară. Lordul Murdock este primul bărbat în toți acești ani pentru care Annabelle a arătat o urmă de interes, iar mama lui i-a spus lui Beau că, dacă intervine în vreun fel în curtatul lor, o să-l tragă la răspundere.

Încruntarea lui David se adânci.

– E ridicol. Bell este bărbatul din casă. El ar trebui să știe cine este potrivit pentru sora lui.

– Da, ei bine, Beau nu este deloc încântat. Dar a fost de acord să o lase în pace măcar pe durata nunții. Acum, gata cu lordul Murdock. Cum merg lucrurile cu Lady Elspeth? Mă asigur să stați unul lângă altul la cină, să știi.

David încercă să afișeze un oarecare entuziasm la auzul veștii.

– Foarte bine, reuși el să spună.

– „Foarte bine"? Marianne mijì ochii spre el. Nu pari teribil de încântat. Credeam că-ți place de Lady Elspeth.

– Este perfect în reglă, răspunse David, dorindu-și brusc ca discuția să se termine.

Marianne își arcui o sprânceană roșiatică.

– Dacă vrei să te așez lângă altcineva, David, spune-mi.

– Nu. Lady Elspeth o să fie persoana potrivită care să mă însoțească la cină, mormăi David.

Marianne îi aruncă o privire piezișă înainte de a se întoarce la cartea ei. David nu mai spuse nimic pentru tot restul drumului, măcinat de cele spuse de Marianne. Nu se putea ca Lady Angelina și fiica ei să fie așa de îndrăgostite de un titlu de marchiz încât să treacă peste greșelile evidente ale lui Murdock, nu-i așa? Dacă da, erau absurde, iar Annabelle merita să se întrețină cu un om care lovea câini.

Nu, era un gând îngrozitor. Dar de ce își petrecea Annabelle atât de mult timp cu lordul Murdock? Era posibil ca ea chiar să îl placă? Intenționa să se mărite în cele din urmă? Chiar și o doamnă atât de vădit contra căsătoriei precum Annabelle trebuia să se mărite *până la urmă*, nu-i așa?

– Știi, dacă ai vreo îndoială legată de nuntă, putem să ne întoarcem și să ajungeam în Brighton până la căderea nopții, spuse David cu un zâmbet.

Marianne îi aruncă o privire în treacăt, înainte să zâmbească și să scuture din cap.

– Nu am nici cea mai mică îndoială. Știi ce spunea mereu mama... căsătorește-te din dragoste și nu vei regreta niciodată.

David dădu din cap.

– Așa spunea, nu-i așa?

El se uită lung la sora lui care revenise la cartea ei. Marianne era o femeie care se îndrăgostise. Cu adevărat, aparent. Poate că ea știa ceva care îl putea ajuta să-și înțeleagă adevăratele sentimente. Deși nu avea de gând să recunoască de față cu sora lui că probabil era îndrăgostit de o femeie care nu îl dorea.

– Marianne, se aventură el, aplecându-se înainte și împreunându-și mâinile între genunchi.

Sora lui ridică iar privirea din carte. Își înfășură o buclă roșcată în jurul degetului.

– Da?

– De unde ai știut că Bell este potrivit pentru tine? Vreau să spun, bărbatul potrivit. Cum ai știut sigur?

Marianne zâmbi și continuă să se joace cu părul ei.

– Adevărul este că la început abia dacă îl suportam. Și am crezut că este un valet pe care îl chema Nicholas Baxter, dar nu avea nici un sens. Tăcută, ea își înfășură bucla în jurul degetului înainte de a adăuga: Cred că am știut sigur când am început să simt un gol în stomac de fiecare dată când se afla în aceeași cameră cu mine.

David se încruntă.

– Un gol în stomac? Cum adică?

Marianne dădu drumul buclei și aceasta sări de pe degetul ei.

– Nu știu exact cum să descriu. Dar mă simțeam încântată și îmi era un pic rău în același timp. De parcă mergeam călare pe un cal sălbatic sau mă lansam într-un fel de aventură.

– Deci, te simțeai ciudat de fiecare dată când era în preajmă? întrebă David ca să fie sigur că înțelesese corect.

– Da, Marianne dădu din cap și un zâmbet viclean i se desenă pe buze, iar când el nu era prin preajmă, a început să-mi lipsească acea senzație. Atunci mi-am dat seama.

Capitolul 25

După ce ajunse la moșia lui Worthington, David reuși să se mențină ocupat tot restul zilei. Îi găsi pe Bell și pe ceilalți domni în biroul lui Worthington și se duseră cu toții la o plimbare pe vasta proprietate a ducelui. David se întoarse la timp ca să se spele, să își schimba hainele și să coboare la cina din sala mare de mese. Camera și masa erau uriașe, dar o zări pe Annabelle stând lângă Murdock în colțul opus al încăperii. David se abținu să scuture din cap.

David era așezat lângă Lady Elspeth, opera clară a planului surorii lui. Lady Elspeth era la fel de vorbăreață ca de obicei și, pentru prima dată, se bucură pentru o astfel de distragere a atenției. Îi răspunse la întrebări și întrebă după surorile și mama ei și, în general, se chinui să se concentreze exclusiv pe tânără. Refuză să se uite spre Annabelle.

David ajunse aproape la jumătatea cinei înainte de a nu mai putea să suporte atâta flecăreală. Trebuia să iasă puțin la aer curat. Nu ar fi stricat nici să fumeze un trabuc.

Scuzându-se, își croi drum prin sala de mese și coridor, apoi ajunse în foaierul uriaș. Cercetă spațiului căptușit cu marmură și își dădu seama că habar nu avea cum să ajungă în grădini. Zări un lacheu și îl întrebă pe unde să iasă.

Lacheul îi oferi câteva indicații spre o terasă aflată lângă bibliotecă, iar David se îndreptă grăbit într-acolo. Aruncă o privire pe ușă ca să se asigure că nu era nimeni acolo înainte de a ieși în aerul rece. Inspiră adânc și închise ochii. Era așa de bine să fii singur și să te cufunzi într-o liniște deplină pentru câteva clipe. Plezanteriile din salon îl epuizau. Se va obișnui vreodată să schimbe asemenea aiureli fără sens cu oameni pe care abia dacă îi cunoștea?

Se îndreptă cu pași mari spre marginea terasei de piatră și se opri lângă un gard viu, apoi scoase un trabuc din buzunarul hainei. Se va *lăsa* de fumat. Chiar se va lăsa. De dragul lui Marianne. Dar

în acest moment, avea nevoie de ceva familiar. Scoase o cremene din buzunar și aprinse trabucul. Apoi îl prinse între buze și trase adânc, închizând ochii și lăsându-se cuprins de o senzație de bine. Dacă rămânea așa câteva clipe, se putea aproape convinge că revenise pe continent, lângă cortul lui, compatrioții lui dormind alături pe rogojini. Poate reușea să se simtă de parcă ar fi dat timpul înapoi. Numai că în aerul nopții plutea parfumul florilor, nu miasma unui câmp de luptă noroios. O diferență inconfundabilă.

David mai trase câteva fumuri când un zgomot discret venit din spatele lui îi atrase atenția. Se întoarse și o văzu pe Annabelle pășind pe terasă. Vântul blând al serii îi agita buclele în jurul obrajilor. Fustele rochiei de un verde-deschis pe care o purta fluturau în vânticelul cald. Era atât de frumoasă încât parcă îi simți frumusețea până în adâncul ființei.

– Aici erai, David.

Numele lui zbură de pe buzele ei ca o șoaptă.

Fruntea lui se încruntă.

– Ai venit să-mi spui că a fost nepoliticos din partea mea să mă ridic de la masă? Crede-mă, mi-am dat deja seama.

– Și eu m-am ridicat de la masă, sublinie ea. Pot?

Ea făcu vreo câțiva pași spre el și schiță un semn spre trabuc.

David își arcui o sprânceană.

– Fără doar și poate.

Îi întinse trabucul.

Ea trase adânc și suflă fumul în direcția opusă.

– Asta îmi amintește de noaptea în care ne-am cunoscut.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui.

– Da, dar de data asta tu ai venit afară după *mine*.

– Sunt vinovată, spuse ea cu răsuflarea întretăiată și mai trase un fum.

David se frecă la ceafă.

– De ce ai venit?

Ea îi întinse din nou trabucul.

– Am vrut să văd dacă ești bine.

David încuviință din cap și lovi cu piciorul pietrele de sub cizme.

– Aveam nevoie de niște aer curat. De puțină liniște.

Ea dădu din cap.

– Înțeleg. O să mă duc...

– Nu. El se întinse spre ea, dar își lăsă mâna să coboare înainte de a o atinge. Rămâi, te rog.

Annabelle se întoarse și îi studie fața.

– Ești sigur?

– Da. Sunt sigur.

El scoase fumul pe care îl trase și îi întoarse trabucul.

– Foarte bine. Annabelle mai inspiră prelung un fum. Așa. Unde ai fost? Nu te-am mai văzut de ceva zile. Nu ai fost la cina familiei Merriweather de acum trei seri și nu te-am văzut prin parc.

– Am stat pe acasă.

El îi trase trabucul dintre degete și mai luă un fum.

– Da, bine. Cred că ultimul lucru pe care ți l-am spus a fost că o să ne vedem la nuntă și iată-ne ajunși aici.

– Mi-am dat seama că nu-mi place să particip la multe dintre evenimentele sociale ale sezonului, răspunse David.

– Dar evenimentele sociale sunt motivul pentru care ți-am dat lecții. Nu îți cauți soție?

David se îndepărtă de ea și își trecu o mână prin păr.

– Ar trebui. Tu îți cauți un soț?

– Ar trebui.

Vocea ei răsună firav.

– Am ceva pentru tine, Annabelle.

El se întoarse și se apropie din nou de ea.

O expresie nedumerită se jucă pe chipul ei.

– Ceva... pentru mine?

– Da, ceva prin care să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit. Întinzându-i trabucul, el își deschise haina și scoase un pachet mic învelit în hârtie maro și legat cu o sfoară. I-l întinse, apoi recuperă trabucul.

Annabelle acceptă pachetul și îl întoarse în mâini.

– Ce este?

El făcu un semn din cap spre pachet.

– Deschide-l.

Ea trase sfoara și o desfăcu.

– Este... Ea ridică privirea spre el. Lacrimile licăreau în ochii ei de un albastru glacial. O carte.

– Nu *orice* carte, spuse el, mușcându-și buza de jos și urmărind atent reacția de pe chipul ei.

Mâna ei mângâie cu blândețe coperta cărții.

– Este *Mândrie și prejudecată*, cea pe care am spus că o vreau. Unde ai găsit-o?

David înclină capul într-o parte.

– Am trecut pe la o librărie în Londra chiar înainte de a veni aici.

– Mulțumesc, spuse ea cu respirația întretăiată, strângând cartea la piept. Nimeni nu mi-a mai oferit niciodată ceva atât de atent.

Ea lăsă capul ușor pe spate pentru a-i întâlni privirea.

El nu se înșelase în privința lacrimilor. Chiar și acum se lupta cu ele.

– Este mai bine decât flori sau dulciuri? întrebă el.

Un zâmbet îi înflori pe buze. Ea dădu din cap.

– Mult mai bine.

El se întinse și bătu ușor coperta cărții.

– Interesant că tocmai cartea pe care ai dorit-o vorbește despre o domnișoară care nu are de gând să se mărite până nu întâlnește bărbatul potrivit.

Ea făcu ochii mari și gura i se rotunji într-un O.

– Ai citit?

– Firește. Destul de plăcută, răspunse el. Lizzie mi-a amintit de tine.

– Da?

Lui Annabelle i se tăie respirația.

– Cu siguranță. Deșteaptă, hotărâtă, refuză să i se spună ce să facă, răspunse el, întinzându-i iar trabucul. Superbă. La fel ca tine, spuse el și, astfel, se răsuci pe călcâie și se strecură înăuntru prin ușile de la terasă.

Pe drumul spre sala de mese, David zâmbi în sinea lui. O luase prin surprindere cu cartea și cu faptul că o citise. Expresia de pe chipul ei fusese una de uluire. Fusese minunat. Dar o încruntare luă repede locul zâmbetului pentru că își dădu seama că era în mare încurcătură. Simțise un gol în stomac tot timpul în care se aflase în prezența lui Annabelle. Iar acum îi lipsea acea senzație.

Capitolul 26

Seara următoare, Annabelle zăbovea pe marginea ringului de dans, trăgându-și sufletul. Tocmai terminase al doilea dans cu acel nemernic, lordul Murdock, și făcea tot posibilul să nu se uite în jur ca să vadă dacă David dansa iar cu Lady Elspeth.

În această seară, festivitățile de nuntă continuau cu o serată de dansuri populare într-unul din hambarele lui Worthington, transformat într-un loc minunat pentru o petrecere, cu flori, lumânări și panglici pastelate înfășurate în jurul stâlpilor aspri din lemn.

Annabelle purta o rochie albă simplă, cu mâneci scurte dantelate, care avea margarete micuțe brodate de-a lungul tivului, a taliei strânse sub piept și a decolteului. Avea pantofi albi din piele moale de căprioară și margarete împletite prin păr. Arăta și se simțea tânără în seara asta. De parcă ar fi fost o debutantă în primul ei sezon. Cele două pahare de punci pe care unul dintre miri (aproape sigur nu Beau) le combinase cu alcool, în mod evident, îi aduseseră o strălucire rozie în obraji.

Totuși, zâmbetul îi dispăru când amintirea revederii lui David cu o seară înainte pe terasă i se trezi în gând. Să vorbească din nou cu el fusese chiar mai chinuitor decât își închipuise. Încă nu reușea să nu revadă cu ochii minții sărutul de la balul soților Talbot. De atunci, se dusese la dineuri, luase parte la alte baluri și făcuse plimbări în parc cu lordul Murdock, participând la fiecare eveniment cu zâmbetul pe buze. Dar ea nu se putea gândi decât la David. Și nu avea nici un sens. Îl cunoștea pe David de puțin timp. El era un străin. Aproape un străin. Cum să îi fie dor de el? De ce îi era dor de el?

Dar sentimentul stăruise înăuntrul ei, noapte de noapte, în timp ce participa la evenimentele clasice ale sezonului. Aceleași evenimente la care participase în ultimii cinci ani. De ce era diferit acest sezon? Îl căuta în fiecare mulțime. O urmărea atent pe

Lady Elspeth, în caz că David apărea alături de ea. Annabelle ajunsese chiar să o întrebe pe Marianne unde plecase fratele ei. Dar Marianne nu fusese de prea mare ajutor pentru a explica absența lui David.

Annabelle își repetase la nesfârșit să înceteze. Nu conta unde era David. Își încheiaseră lecțiile și el plecase pe drumul lui. Nu aveau legături unul cu celălalt și, cu siguranță, el nu promisese că se vor mai vedea. De ce să se mai vadă? La ce bun? Ea îi semnalase clar în repetate rânduri că nu era interesată să fie curtată. Nu că David i-ar fi dat vreodată de înțeles că voia să o curteze, dar ceva în interacțiunea lor de pe terasă, cu o noaptea în urmă, fusese chinuitor. *Voia* să o curteze? De aceea o întrebase dacă își căuta soț?

Când îl văzuse ridicându-se de la masă, se simțise obligată să îl urmeze. Nu avea nici un motiv pentru asta. Era aproape ca și cum corpul ei s-ar fi mișcat din proprie inițiativă, fără ca mintea ei să aibă vreun cuvânt de spus.

Muzicienii din colțul hambarului se lansară în notele unui nou cântec, iar Annabelle ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe David cum se retrage din mulțime și se face nevăzut pe un coridor întunecat. Unde se mai ducea acum? Poate să mai fumeze un trabuc? Ea nu trebuia să îl urmeze. Nu voia să fie curtată. Nu își dorea un soț. Dar sărutul o făcuse să simtă senzații de cald și rece și dorință. Sărutul o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată. Era prima dată în viața ei când dorea cu adevărat un bărbat. Era atrasă de David. Nu mai simțise niciodată asta. Și era groaznic.

Și mai era cartea pe care i-o oferise. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia omul acesta să fie atât de diferit de toți ceilalți oameni? De ce asculta când ea vorbea și de ce îi păsa de ce spunea? De ce o făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă și să-și dorească lucruri pe care nu voia să și le dorească?

Ea nu se putea mărita, nu se va mărita. Căsătoria era o capcană pentru o femeie. Refuza să aparțină oricărui bărbat. Nu va permite ca ea și nici un copil să fie abuzați. David avea nevoie de o soție. La urma urmei, el era conte și era de așteptat să se însoare și să aibă un moștenitor. El era doar o ispită care o ducea pe calea greșită în viața ei ordonată. Dar chiar când gândul acesta îi răsări în minte, ea aruncă în treacăt o privire spre lordul Murdock ca să

se asigure că nu o urmărea, apoi se furișă după David în umbrele nedesluşite din capătul opus al imensului hambar... de parcă nu ar fi avut de ales.

Încă mustrându-se în sinea ei, Annabelle dădu cu piciorul în firele de fân care zăceau împrăştiate de-a lungul potecii pe care înainta între boxele cailor. Hambarul era curat şi mirosea a fân proaspăt. Din când în când, mai necheza câte un cal.

Fu atrasă de licărirea unei lumânări care strălucea în întuneric. Îl găsi pe David stând pe un balot de fân într-una dintre boxele goale. Fânul acoperea toată podeaua boxei într-un strat gros de câțiva centimetri. David stătea cu genunchii ridicați pe balotul de fân şi încheieturile mâinilor i se odihneau deasupra. Purta pantaloni cenuşii, o cămaşă albă descheiată la gât şi cizme negre. Părul scurt şi negru era ciufulit de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el. Ea învățase deja că făcea asta de fiecare dată când era frustrat.

Annabelle urmări cu paşii modelul sinuos proiectat pe jos de lumânarea pe care o aprinsese.

– Ce faci aici?

El ridică din umeri.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ea mai făcu un pas şi se opri chiar în faţa lui.

– Foarte bine. Întreabă-mă.

El se întinse şi o apucă delicat de încheietura mâinii.

– Şi dacă ți-aş spune că am venit aici în speranța că o să mă urmezi?

Căldura îi cuprinse corpul.

– De... de ce? reuşi ea să întrebe cu buzele uscate.

El se ridică şi se mişcă încet înainte, în timp ce ea se trase înapoi, până când umerii i se lipiră de uşa boxei. El îşi sprijini ambele palme în lemn, chiar deasupra umerilor ei, şi se aplecă. Buzele lui se aflau la doar câțiva centimetri de ale ei. Când vorbi, răsuflarea lui îi mângâie obrazul.

– Şi dacă ți-aş spune că vreau să te sărut din nou? Că vreau să te ating?

Ea înghiți în sec. Începu să răsufle întretăiat.

– E adevărat?

– Şi dacă ar fi, ce ai spune?

El întinse mâna şi îi mângâie gingaş părul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui și scântei se aprinseră între ei. Annabelle se ridică pe vârfuri și îl luă de gât.

– Ți-aș spune că am venit după tine din același motiv. Atinge-mă, David.

Capitolul 27

În clipa în care buzele lui Annabelle le atinseră pe ale lui, David o strânse cu putere în brațe. Corpurile li se întâlniră în îmbrățișare, limbile li se împletiră în sărut. El se întoarse și se lăsă să cadă pe spate în fânul moale, luând-o cu el. Ea era deasupra lui și mâinile lui parcă nu se mai săturau să o atingă. Urcară febril pe coastele ei, coborâră peste coapse, sâni, spate, apăsând-o pe membrul lui întărit de dorință.

– David, spuse ea fără suflu pe buzele lui.

Aproape îl durea să o audă rostindu-i numele.

– Sărută-mă, Annabelle, îi ceru el.

Annabelle îl sărută. Îi sărută obrazul, buzele și gâtul și chiar își trecu limba peste conturul urechii lui, făcându-i tot corpul să se încordeze sub ea. Fiecare atingere a buzelor ei îl făcea și mai tare. Cu una dintre mâini îi cuprinse posteriorul și o lipi de erecția lui. Ea scoase un geamăt gutural. Era cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată.

Cu mișcări înflăcărate, se întoarseră și ea ajunse să se odihnească pe fânul moale, iar el se înălță deasupra ei. Își legănă șoldurile spre moliciunea ascunsă între picioarele ei. Ea gemu din nou.

Invocându-și toată voința de care era în stare, el o ridică, își strecură mâna peste spatele ei și îi descheie nasturii de la rochie înainte de a trage de panglică și a desface funda. Rochia îi alunecă de pe umeri, iar ea se ridică și o lăsă să îi coboare de pe corp și să i se strângă în jurul taliei.

Gura lui bătători o cale fierbinte de săruturi de-a lungul gâtului ei și până deasupra cămășuței, pe care o trase repede în jos pentru a dezvălui un sân perfect.

Cu respirația tăiată, buzele lui alunecară spre sfârcul încordat de dorință. Îl cuprinse între buze, apoi își trecu limba înainte și înapoi peste sfârcul întărit. Cu mâinile ei împletite în părul lui, Annabelle își pierdu răsuflarea și David zâmbi pe pielea ei delicată.

Se mută la celălalt sân, pe care îl supse cu aceeași atenție până când ea lăsă capul pe spate și țipă.

Își lăsă mâna să plutească încet spre tivul fustei ei și o ridică alene deasupra coapselor. Mâna lui mângâie pielea catifelată a picioarelor ei, în timp ce genunchiul i se strecură între ele pentru a le depărta ușor. Implacabilă, mâna lui se aventură spre feminitatea ei, sperând că pulsa în aceleași ritmuri înnebunitoare ca el.

Când își trecu un deget peste mugurele intimității ei, trupul lui Annabelle fu zguduit de fiori. El nu își putu înăbuși zâmbetul mândru. O revendică iar într-un sărut pătimaș și își mută gura spre urechea ei.

– Îți place?

El o frământă cu vârful degetului.

– David, spuse ea cu răsuflări întretăiate, apucându-l strâns de umeri. Nu te opri.

David nu avu nevoie să mai audă nici un alt cuvânt. Dorința ei era poruncă pentru el. O frământă în cercuri mici, apăsând carnea intimă în timp ce ea se cutremură sub el. Picioarele ei încercau să-și găsească un punct de sprijin în fân, dar scăpau de sub ea de fiecare dată când încerca să se împingă mai aproape de mâna lui. Îl apucă de încheietură, ținând-o strâns pe intimitatea ei, de parcă ar fi fost speriată că va putea pune capăt torturii desăvârșite.

– Nu o să mă opresc, îi șopti el la ureche. O să te fac să zbori.

Răsuflarea lui Annabelle se întrepătrundea cu scâncete înnebunitoare lipsite de aer. Habar nu avea cum de știa David unde exact să o atingă, dar nu îl va lăsa să se oprească. Își simțea trupul parcă întins până dincolo de limitele senzațiilor, și cu cât el o dezmierda mai mult, cu atât mai umed era locul dintre picioarele ei și cu atât mai mult îi venea să urle de plăcere. Maxilarul îi era încleștat. Picioarele îi erau țintuite sub ale lui și se ținu de încheietura lui de parcă era ultima ancoră înainte de a se scufunda în iureșul mistuitor de emoții.

– Te rog, David, gemu ea, neștiind sigur ce anume îl ruga.

Dar își dorea. Tot corpul ei își dorea. Cu înflăcărare.

– Rezistă, Annabelle, îi porunci David cu asprime la ureche. Ești aproape acolo.

Capul lui Annabelle se lăsă pe spate, maxilarul i se întredeschise și tot corpul i se încordă cu câteva secunde înainte ca o puzderie de stele să explodeze în spatele ochilor închiși. Șoldurile îi zvâcniră și genunchii i se lipiră de brațul lui David.

Trecură câteva clipe înainte ca respirația ei să revină la un ritm aproape normal. Își înălță capul și deschise ochii pentru a-l vedea pe David, cu un zâmbet pieziș pe buze, părând foarte mândru de el. Ea răsuflă prelung. Bărbatul chiar *trebuia* să fie mândru după ce tocmai îi făcuse.

El se aplecă și o sărută alene pe gât. Annabelle lăsă capul într-o parte pentru a permite săruturilor lui să ajungă în fiecare colțișor. Fiecare atingere o făcea să se simtă ca și cum corpul ei se prefăcuse în scrum. Iată ce efect avea acest bărbat asupra ei.

David o sărută pe Annabelle pe buze o ultimă dată, înainte de a o ajuta să se ridice și să își pună cămășuța și rochia. Se duse în spatele ei ca să încheie nasturii rochiei și să îi lege cordonul, oricât ar fi fost el de nepriceput.

Încercase să stea departe de ea. Încercase să își spună că nimic bun nu putea să iasă dacă se mai vedea cu ea. Cu o seară în urmă, după ce îi dăduse cartea și plecase, își spusese că o va lăsa în pace pentru restul petrecerii de la țară. Dar apoi recunoscuse golul acela în stomac despre care îi povestise Marianne. Nu voia să riște să nu îl mai simtă niciodată. Atunci își dăduse seama că nu încercase niciodată să îi spună că o dorește. Nu i-o spusese niciodată cu subiect și predicat. Dacă avea de gând să renunțe la ea, să o lase în pace definitiv și pentru totdeauna, trebuia măcar să încerce.

Se foise toată noaptea, încercând să decidă cum să i-o spună cel mai bine. La primele ore ale dimineții, descoperi în sfârșit soluția perfectă. Îi va oferi *ei* puterea de a decide. O va lăsa să ia decizia. Dacă venea la el, dacă îl urma de la petrecerea din seara asta, la fel cum se dusese după el cu o noapte în urmă, însemna că își va face alegerea. Iar el îi va spune ce simțea cu adevărat. Era timpul să afle adevărul.

Dacă reacția pe care o avea corpul ei la el chiar acum nu era adevărul, el nu mai știa ce este adevărat. O strânse din nou în brațe și o sărută pasional. Apoi își retrase buzele și își lipi fruntea de a

ei. Nici unul nu mai avea aer. Mâinile ei se odihneau pe umerii lui, iar ea și le mișcă încet peste brațele lui înainte a le lăsa să coboare în lateral.

Ochii ei rămaseră închiși și respirația întretăiată. David îi luă ambele mâini într-ale lui și își împleti degetele cu ale ei. El deschise ochii și se trase în spate ca să îi vadă chipul.

– Lasă-mă să-ți fac curte, Annabelle. Vreau să fii soția mea.

Durerea îi străfulgeră chipul frumos. Durere și ceva ce el nu reușea să definească, poate *regret*. Deschise și ea ochii.

– Nu, spuse ea fără suflu. Nu pot.

– Nu? Desprinzându-și mâinile de ale ei, el clătină din cap și îi studie chipul. De ce nu? Nu înțeleg.

– Nu mă pot mărita cu nimeni, David.

Ea se cuprinse în brațe de parcă i-ar fi fost frig.

Maxilarul lui se transformă în piatră.

– Nu se poate sau *nu* o să te măriți?

Ea lăsă brusc capul într-o parte.

– Contează?

– Pentru mine contează, aproape mârâi el.

– Bine, atunci *nu o să mă mărit*, răspunse ea printre dinți, cu o expresie îndurerată încă pe față.

– Dacă nu mă vrei, spune-mi, îi ceru el.

– *Chiar* te vreau, David, murmură ea, mai mult decât ți-ai putea închipui.

El își trecu frenetic ambele mâini prin păr.

– Vorbești în dodii. Nu are nici un sens.

Ea plecă ușor capul.

– Îmi pare rău, David. Nu vreau să te rănesc.

David își scoase un fir de fân din păr și îl azvârli la pământ.

– Nu, mie îmi pare rău, Annabelle.

El deschise ușa de la grajd și se pierdu în întuneric.

Cu un nod în gât, Annabelle îl urmări cum pleacă. Își petrecu următoarele câteva minute pescuindu-și fânul din păr și netezindu-și fustele. Nu avea cum să se întoarcă la dans acum. Trebuia să intre pe furiș în casă și să o roage pe Cara să o ajute să-și aranjeze hainele.

Annabelle scoase un geamăt prelung. Trebuia neapărat să se întoarcă? În mod clar, nu făcea cele mai bune alegeri în seara asta. De ce venise după David până aici? De ce îl sărutase? De ce îl lăsase să o atingă așa?

Dar știa deja de ce. Răspunsul la toate acele întrebări era același... nu se putea abține. Mintea îi spunea să stea departe de el, dar trupul tânjea după el, dorindu-și mai mult. Și chiar își dorea mai mult. Chiar și acum. Îl dorea nespus. Eliberarea pe care tocmai o experimentase nu făcuse nimic pentru a stinge dorința pe care o trezea înăuntrul ei. Dacă ar fi putut să uite sărutul lui, nu va putea în veci să uite cum o atinsese în seara asta. Nu își *dorea* să uite vreodată. Și își dorea să îl atingă și ea pe el. Să îl facă să se simtă la fel.

Măcar își primise răspunsul. El *voia* să o curteze. Firește, ea bănuise asta. Deși trecuseră de mult de etapa curtatului. Ar fi trebuit să vorbească despre căsătorie după ce făcuseră adineauri. Își gestionase prost reacțiile. În loc să îi spună pur și simplu că nu se va mărita, ar fi trebuit să îi spună că, dacă se va gândi vreodată să se căsătorească cu *vreun* bărbat, el va fi acela. Dar ce conta? El nu ar fi fost mulțumit cu asta. Ea îl dorea, dar nu se putea mărita cu el. Și de aceea, îl respinsese.

O idee disperată îi trecu prin minte. Își putea petrece noaptea cu el și să aibă puterea de a-l părăsi după aceea? Era ea atât de curajoasă?

Capitolul 28

David își petrecu ziua următoare cu inima îndoită între nefericire de fiecare dată când se gândea cât de mult o dorea pe Annabelle și mânie pentru că se lăsase atras în această situație. De ce crezuse că este o idee bună să-și petreacă timpul în compania celei mai inaccesibile femei din Londra? O, da. Lecțiile despre cum să devii conte.

Nu *voia* să o dorească pe Annabelle. Nu *voia* să o iubească. Dar fiecare clipă care trecea îi spunea cu certitudine că era prea târziu.

Cu toate acestea, un lucru era clar. O dorea pe Annabelle pentru cine era *Annabelle*, nu pentru că ar fi fost un premiu de cucerit. Petrecând timp cu ea, vorbind cu ea, aflase că ea nu era o prințesă vanitoasă așa cum îi se păruse inițial: Lady Aroganța în Persoană. În schimb, era amuzantă, spirituală și înțeleaptă. Era îndrăzneață și pasională. Îi păsa sincer de ceilalți și își iubea familia din toată inima. Era un om în stare să sară în ajutorul unui străin. Și era un om bun la suflet. O acceptase imediat pe Marianne în familia ei, nu-i așa? Annabelle își dorea doar să fie văzută și ascultată. Voia să fie văzută de cineva dincolo de frumusețea ei, de cineva care să își dea seama ce comoară era. Iar el văzuse. Chiar văzuse. Dar dintr-un motiv despre care nu voia să discute, ea refuza să se mărite.

El era singurul vinovat pentru nefericirea lui. Annabelle îi spusese răspicat din momentul în care începuseră lecțiile că nu își căuta un soț. Și David fusese idiotul care... se îndrăgostise de ea.

Petrecăreții se bucurau de o cină liniștită și ușoară în această seară, în așteptarea mărețului festin de nuntă și al balului care urmau să aibă loc seara următoare, după nunta de dimineață, dar David se scuzase și decisese să nu coboare la masă. Pur și simplu nu suportase ideea de a fi în aceeași cameră cu Annabelle, mai ales dacă ea stătea lângă nemernicul de Murdock. David își dorea să îl pocnească pe om (în apărarea câinelui) de fiecare dată când îl vedea.

Acum, David era în patul lui, foindu-se și fiindu-i imposibil să doarmă. O bătaie ușoară în ușa dormitorului îi atrase atenția. Fără

cămașă și desculț, doar în pantaloni, azvârli așternuturile la o parte și se îndreptă spre ușă. Cine să fie? Spera să nu fie sora lui care avea îndoieli legate de intrarea ei într-o familie atât de ilustră. Nu văzuse niciodată un cuplu mai îndrăgostit decât Marianne și Beau, iar sora lui era perfectă pentru a fi marchiză. Îi era greu să reia toate motivele pentru care Marianne va fi o marchiză extraordinară. Spera doar că ea știa asta pentru că lui David încă îi era greu să se vadă pe sine ca pe un conte. Mai avea zile când voia să o ia pe sora lui și să urce în primul poștalion spre Brighton, renunțând la titlu la fel cum făcuse tatăl lor.

Dar când deschise ușa, nu o văzu pe Marianne, ci pe Annabelle. Stătea în fața lui cu un pahar de șampanie în mână și o expresie indescifrabilă pe față. Purta o rochie de culoarea lavandei cu o fustă din văl deasupra și o centură albă prinsă în jurul mijlocului. Părul îi era prins într-un coc și diamante i se legănau la urechi. Simpla revedere îl făcu să i se usuce gura. Dar de ce era ea aici? După ce îl respinsese ferm cu o seară înainte, el era hotărât să nu se mai vadă cu ea și, de data aceasta, chiar vorbea serios.

– Annabelle, mormăi el, conștient de zădărnicia reacției lui.

Dacă o vedea cineva în fața ușii de la dormitorul lui, va fi compromisă.

– Pot să intru? întrebă ea cu o voce ademenitoare, arcuind o sprânceană blondă.

El își mușcă buza de jos.

– Știi, n-am abordat niciodată tema asta în lecțiile noastre, dar nu cred că se cuvine ca o doamnă să vină singură în toiul nopții în dormitorul unui bărbat.

– O, sunt foarte conștientă. Nu este nimic *cuviincios* în vizita asta.

David înghiți în sec. Scoase iute capul pe ușă ca să se uite de-o parte și alta și să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, înainte de a se trage înapoi și a o lăsa să intre în camera lui. În clipa în care ea intră, el închise ușa în urma ei.

Apoi David aprinse o lumânare pe masa de lângă pat și se întoarse spre ea.

– Nu ai cămașă, spuse ea.

El nu avu cum să nu zâmbească la cuvintele ei. Bun. Măcar nu era singurul care spunea lucruri evidente în seara asta.

– Nu dorm cu cămașă, o informă el. Mi-am petrecut prea multe nopți în tabără când era umezeală și prea frig ca să o porți.

Privirea ei îi urmări pieptul dezgolit.

– Eu, hm. Își dădu o șuviță de păr pe după ureche. Nu pot spune că este o priveliște neplăcută.

El izbucni într-un râs în toată regula.

– Cu siguranță mă bucur să aud asta. Te-ai simți mai în largul tău dacă mi-aș pune o cămașă?

– Nu! aproape strigă ea, înainte de a-și drege glasul și a continua. Adică, dacă vrei tu. Cum preferi.

El zâmbi spre ea și rămase fără cămașă.

Annabelle își ridică paharul de șampanie, studiind lichidul cu bule din interior.

– Știi că fratele meu nu bea? Niciodată. Nici măcar în ajunul nunții lui.

– Știu, răspunse David și dădu din cap. Nu îl văzuse niciodată pe Bell bând nici măcar o picătură de alcool. Oare chiar venise în camera lui în miezul nopții, riscând să fie compromisă, ca să îl informeze că fratele ei nu bea? Dar tu bei, văd.

– Da. Ea dădu din cap. Beau. Știi de ce?

David clătină din cap, încă nedumerit de turnura pe care o va lua conversația.

– Nu, de ce?

– Pentru că eu mă pot controla când beau.

David se încruntă.

– Vrei să spui că Bell nu poate?

Annabelle ridică din umeri.

– Din câte știu, nu a încercat niciodată. Dar avem toate motivele să credem că s-ar putea să nu.

David continuă să se încrunte.

– Ce înseamnă asta?

Ea se îndreptă încet spre patul cu baldachin și coborî privirea spre saltea, de parcă ar fi fost un obiect din altă lume.

– De ce nu ai fost la cină?

Conversația luase o altă întorsătură. Se străduí din răsputeri să nu o întrebe de ce îi păsa, de ce venise, dar, în schimb, el se frecă la ceafa și spuse:

– Nu m-am simțit în formă astă-seară.

Ea urmări cu degetul marginea cuverturii.

– De ce?

David scoase un oftat prelung. Când o văzuse prima oară la ușă, își făcuse griji că este amețită, dar nu era. Acum că vorbise cu ea, își dădea seama că era perfect trează. Atunci de ce riscase un adevărat scandal ca să vină la ușa lui? Și cum o putea conduce înapoi în camera ei fără să fie văzută? Dar, mai întâi, avea ceva de spus. Își dorise să îi ceară iertare toată ziua. Dar era greu să-ți ceri scuze de la cineva care nu voia să se apropie la mai mult de cincizeci de pași de tine. Acum că ea se afla în dormitorul lui, putea la fel de bine să profite de ocazie. Oricât ar fi fost de neașteptat.

– Uite, Lady Annabelle, începu el, punându-și mâinile în șold.

– Lady Annabelle? răspunse ea. Cât de formali suntem, nu? Credeam că am trecut de mult de titulaturi, David.

Nu va face lucrurile ușoare pentru el. El își drese glasul.

– Ai dreptate. Bine, atunci. Annabelle. Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea de aseară.

– Care purtare? întrebă ea, clipind la el cu o nedumerire adorabilă.

El nu putea gândi clar când ea stătea atât de aproape de patul lui. Imagini cu trupurile lor goale, împreunate pe pat, îi ardeau în minte. Ce îi spusese ea? Ah, da. Bănuia că își merita ultima întrebare.

– Nu ar fi trebuit să pun la îndoială decizia ta de a nu te mărita. Nu este treaba mea. Îmi pare rău.

Iată. Își ceruse scuze. Acum putea să își vadă de viață. O dorea mai mult decât dorise vreodată vreo femeie, dar făcuse totul greșit. Își exprimase cu stângăcie dorința de a-i face curte și fusese un măgar de la bun început. Îi spusese că vorbea în dodii, că nu avea nici un sens.

– David, îți sunt datoare cu o explicație...

– Nu-mi ești datoare cu nimic, continuă el, clătinând din cap. Cu atât mai puțin să-mi explici de ce nu ești interesată de mine.

Un hohot de râs scăpă printre buzele ei.

– *Nu* sunt interesată de tine? Vai, ce noutate pentru mine.

Sprâncenele lui se arcuiră la auzul cuvintelor ei, dar era hotărât să îndrepte lucrurile și să nu dezvolte. Aceasta era ultima lui șansă.

– Oricare ar fi motivele pentru care nu vrei să fii curtată sau să te măriți, sunt motivele tale și nu aveam nici un drept să-ți cer o explicație.

– Vrei să știi ceva? întrebă ea, sprijinindu-se cu șoldul de saltea.

El o privi prudent, fără a-și dori ca discuția să ia din nou *altă* turnură.

– Ce anume?

– Nici măcar nu-mi place lordul Murdock.

Ea strâmbă din nas.

– Serios? David își arcui o sprânceană. De data aceasta nu se putu abține. Atunci de ce petreci atât de mult timp cu el? Omul lovește câini, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea bău dintr-o înghițitură șampania, apoi așeză paharul pe noptieră și se uită lung pe fereastră.

– Te-aș putea întreba același lucru. De ce ți-ai petrecut atât de mult timp cu Lady Elspeth?

– Din câte știu, ea nu a lovit niciodată un câine, ripostă el, cu mâna iar în șold.

– Nu îl apăr pe lordul Murdock, răspunse Annabelle.

– Bine, dar tot nu mi-ai răspuns. De ce petreci atât de mult timp cu el dacă nici măcar nu-ți place?

De ce tot bătea apa în piuă pe tema asta? Îi spusese ce avea de spus. Gata. Ar fi trebuit să o conducă până la ușă și să se roage să nu fie nimeni pe coridor.

Annabelle își încolăci brațele în jurul taliei.

– Pentru că... pentru că... este un măgar.

– Poftim?

– O, totul a devenit atât de complicat, dar nimic din toate astea nu contează. Presupun că am dansat cu el în prima seară, la familia Talbot, pentru că... am vrut să-ți pese.

Vocea ei se îngroșă.

– Poftim? Vocea lui era acum răgușită, ușor tremurătoare. Întrebarea era complet diferită ca sens de același cuvânt pe care îl rostise cu câteva clipe înainte. Se îndreptă spre ea și o întoarse cu fața spre el. Apucând-o de brațe, el se uită în ochii ei albaștri ca gheața. La naiba, Annabelle! Știi deja că îmi pasă. Nu mă gândesc decât la tine. Mă întreb mereu ce faci. Nu există clipă în care să nu gândesc la tine. Te doresc în fiecare secundă. Nu mă pot opri.

Ochii lui Annabelle se făcură mari în timp ce se uita la el.

– Ce ai spus? abia se auziră cuvintele ei șoptite.

– Am spus că nu mă pot opri, repetă el.

Ea încremeni, cu lacrimi în ochi.

– Înainte de asta? șopti ea cu o voce tulburată.

El o cuprinse în brațe.

– Te doresc în fiecare secundă, repetă el, cu buzele la câțiva centimetri de ale ei. Dar nu mai pot să fac asta, Annabelle. Mi-ai spus limpede că nu mă vrei.

– Dar te vreau, David. De aceea am venit aici în seara asta. Ea se întinse și își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Fă-mă a ta.

Capitolul 29

Speranța și dorința se aprinseră în pieptul lui David.

– Ești sigură, Annabelle?

Îi studie atent chipul. Trebuia să fie sigură dincolo de orice îndoială.

– Nu am fost mai sigură niciodată de ceva. Vreau să te rog un singur lucru...

Ea se mușcă ușor de buză.

– Ce anume, iubito?

Îi aranjă o șuviță în spatele urechii și urmări cu degetul conturul obrazului ei.

– Nu pot să rămân însărcinată.

Se aplecă și o sărută cu blândețe pe buze.

– Mă asigur să fie așa.

Era logic să îl roage una ca asta. Era posibil ca nunta lor să aibă loc peste câteva luni bune și s-ar fi iscat un adevărat scandal dacă apărea un copil prea devreme.

Ea încuviință din cap, ușurarea traversându-i trăsăturile.

Gata. David se lăsă cucerit de dorință. Va face dragoste cu Annabelle. Mai întâi, se întinse și îi descheie rochia. Apoi dezlegă încet cordonul. O ajută să își scoată rochia peste cap, astfel că i se dezvălui doar în cămășuță și ciorapi. Își scosese deja pantofii.

El își lăsă privirea să o cutreiere din cap până în picioare.

– Ești superbă, Annabelle. Știi?

– Și tu, spuse ea cu un zâmbet pe buze.

Ea se întinse și apăsă o mână pe obrazul lui aspru.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze, dar era evident că Annabelle nu își dorea ca întâlnirea lor să fie blândă. Îi trase capul spre al ei și îl sărută cu înfocare. David se întinse să îi tragă cămășuța peste cap. Ea îl ajută și veșmântul ajunse să zacă pe podea.

Lui David i se tăie răsuflarea. Imaginea cu Annabelle îmbrăcată doar în ciorapi îi va rămâne gravată în memorie pentru totdeauna.

Trupul ei era mlădios și zvelt. Picioarele lungi. Sânii supli și perfect rotunzi. Părea o Venus tocmai ieșită din spuma mării.

Annabelle își scoase agrafele din păr și le așeză pe noptiera de lângă pat. Apoi își scutură părul lung și blond, care alunecă în valuri bogate peste umeri.

El o privi uimit de frumusețea ei.

– Scoate-ți pantalonii, îi porunci ea după ce îi lăsă privirea să o măsoare.

– Cu plăcere, milady.

El își descheie pantalonii și îi trase până la glezne, apoi îi scoase.

Acum era rândul lui Annabelle să îl studieze.

– *Tu* ești superb, David, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Făcând un pas în față, ea își puse mâna pe pieptul lui și o mișcă peste mușchii abdomenului lui plat, unde pielea tresări la atingerea ei.

El închise ochii pentru o fracțiune de secundă, permițându-i să îl mângâie. Mâna ei alunecă între picioarele lui și își încleștă pumnul peste membrul lui. David rămase fără suflare. Apucă strâns stâlpul baldachinului, pregătindu-se să înfrunte iureșul de dorință care aproape îl îngenunche.

Trebui să-și controleze respirația și reacția corpului la ea, altfel se va face de râs în seara asta și tot ce își dorea era ca noaptea să fie specială pentru ea. Atât de specială. Îi permise să îl strângă cu stângăcie la început, dar învățând repede subtilitățile. Prea repede. El îi trase brusc mâna. O ridică în brațe și o întinse cu grijă pe pat. Apoi i se alătură și coborî deasupra ei. Se sărutară și se rostogoliră până ajunseră în centrul saltelei.

– Te rog, spune-mi că pot să-ți scot ciorapii, mârâi el, simțindu-și membrul atât de tare încât îl durea.

– Te rog.

Ea se ridică, sprijinindu-se în încheieturi, trimițându-i o privire seducătoare de sub gene.

David avea de gând să se bucure de fiecare clipă. Mâinile lui coborâră peste întinderea fină a pântecului ei, trecând peste feminitatea ei, înainte de a-i mângâia conturul coapselor. Începu de la marginea dantelată a ciorapului, lingându-și buzele, înainte de a se întinde și a o rostogoli pe coapsa ei, centimetru cu centimetru de mătase.

Annabelle își ridică genunchiul pentru a-i permite să ajungă mai bine la ea, dar David nu se grăbi, coborând ușor ciorapul peste piciorului ei, lăsându-și degetele înfierbântate să alunece odată cu el.

Annabelle își lăsă capul să cadă pe spate și părul i se răsfiră pe saltea. Rămase cu privirea ațintită spre baldachin și își permise doar să simtă mâinile puternice ale lui David pe coapsele ei tremurânde. El se mișca atât de încet încât o înnebunea. Când, în cele din urmă, îi scoase primul ciorap de pe picior, ea înălță capul și îi întâlni ochii de un albastru-închis. Ochii lui deveniră două lagune adânci. Maxilarul îi era încleștat, iar pomeții i se evidențiau în lumina blândă a lumânărilor.

Ea îl urmări de astă-dată în timp ce îi scoase al doilea ciorap cu aceeași lentoare chinuitoare.

– *Încerci* să mă torturezi? întrebă ea, nerăbdarea tăindu-i răsuflarea.

– Cum de ai ghicit? răspunse el și își trecu limba peste buza de jos.

Ea gemu gutural.

După ce scăpă de al doilea ciorap, îi făcu ghem pe amândoi și îi aruncă peste umăr. Annabelle nu putu să nu râdă când unul dintre ei aterizâ pe marginea baldachinului și rămase atârnat acolo.

Acum erau amândoi complet dezbrăcați și se uitară unul la altul cu venerație, privirile lor explorându-și trupurile pentru a observa fiecare părticică.

– Pot să te ating, David?

– Doamne, da.

Annabelle se întinse și îi mângâie pieptul, coborând din nou mâna peste abdomenului lui. David închise ochii.

– Ce simți când te ating? întrebă ea pe nerăsuflate.

– Un chin, răspunse el, deschizând din nou ochii. Pot să te ating și eu acum, te rog? Îi trimise un zâmbet pieziș. Cu limba?

Ochii i se aprinseră. Ce voia să spună? Nu era foarte sigură, dar își dorea cu disperare să afle.

– Da, spuse ea cu respirația tăiată.

David o împinse ușor pe saltea și o acoperi cu trupul lui. Apoi îi sărută buzele, obrajii, urechea, gâtul. Își lăsă nasul să alunece până spre clavicula ei și îi cuprinse fiecare sân în mână, sugând sfârcurile

și mușcându-le ușor. Spatele lui Annabelle se arcui pe saltea. Ea îl apucă de umeri, dorindu-și mai mult.

El îi dezmierdă mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt cu limba lui aspră, sugând atât cât să simtă o durere mistuitoare până în adâncul ființei. Picioarele ei se zvârcoliră pe cearșafuri. Mâinile i se încurcară în părul lui. Când el dădu să alunece mai jos, apăsând săruturi pe pântecul ei, lui Annabelle i se tăie răsuflarea.

– Ce faci?

Vocea ei răsună răgușită.

– Te sărut... peste tot.

Ea înghiți în sec, fiindu-i atât de greu să respire încât o durea.

Capul lui coborî și el își înfășură brațele în jurul coapselor ei, depărtându-le ușor. Annabelle uită să mai respire.

Limba lui David se aventură între pliurile sexului ei, descoperind același mugure de plăcere pe care îl găsise cu o noaptea în urmă. Numai că de data asta, îl *linse*. Îl cuprinse între buze și îl mușcă blând. Apoi își trecu din nou limba peste el.

Annabelle nu mai era în măsură să gândească. Picioarele îi fură copleșite de o apatie lichidă și ea își încleștă degetele în părul lui negru. Ea coborî privirea și îi zări buzele dezmierdând locul ascuns dintre picioarele ei. Suspină. Dacă i se păruse că cele petrecute cu o noaptea în urmă fuseseră de neuitat, seara aceasta o va frânge în mii de bucățele.

Limba lui David începu să o dezmierde în cercuri minuscule pe care le desenă iar și iar, în timp ce brațele lui puternice îi țintuiră coapsele pe loc. Limba lui își continuă dansul parcă la nesfârșit pentru a o chinui, și ea își arcui din nou spatele, sprijinindu-se încă o dată în încheieturi.

Ea dădu ochii peste cap și i se tăie respirația în timp ce el își continuă asaltul blând cu limba până când coapsele i se încordară și genunchii tremurară. Ea urlă, săpând cu degetele în părul lui, dorindu-și ca el să se ridice și să o sărute în vreme ce spasmele îi cuprinseră corpul într-o învolburare incandescentă.

David o linse până când fiorii se domoliră înainte să îi facă pe plac și să se ridice pentru a o revendica într-un sărut pătimaș.

Ea gemu pe gura lui, gustându-se pe limba lui.

El îi depărtă picioarele și își lăsă mâna să alunece între coapsele ei.

– Știi cât de udă ești?

Ea dădu din cap.

– Udă și pregătită pentru mine.

Ea făcu ochii mari, dar încuviință iar din cap.

– Ia-mă, David.

David se așeză între picioarele ei și se împinse ușor în căldura ei umedă. Era un chin mistuitor să se miște atât de încet, dar era hotărât ca totul să fie perfect pentru ea. Alunecă ușor înăuntrul ei și se opri.

– Spune-mi dacă te doare.

– Nu mă doare.

Ea îl cuprinse de gât.

El dădu din cap, broboane de sudoare prelingându-i-se pe frunte. Se mai împinse un centimetru, de astă-dată folosindu-se de expresia chipului ei ca să își dea seama dacă îi plăcea.

Mai alunecă ușor.

– Ești bine?

– Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Ia-mă.

Rezistența lui David se frânse. O pătrunse până la capăt, răsuflând prelung, apoi gemând. Se simțea atât de bine înăuntrul ei... fierbinte, umedă și atât de strâmtă încât îi îmbrățișă membrul ca într-o menghină.

Brusc, ochii ei se făcură mari, dar un zâmbet înflori pe chipul ei și Annabelle îl strânse mai tare în brațe.

– Te vreau, Annabelle, gemu el. Te vreau atât de mult.

Ea își ridică genunchii pentru a se apăsa înspre șoldurile lui. El se retrase și o penetră din nou, șoldurile lui lipindu-se de trupul ei.

– Te vreau. Atât... de... mult.

Fiecare cuvânt marca o nouă penetrare și, de fiecare dată când o pătrundea, ea gemea, sunetul vibrând ca o muzică în urechile lui.

David o penetră din nou și din nou, senzațiile fiind atât de sălbatice și de intense încât fu nevoit să se muște de obraz ca să nu își dea drumul. Îi promisese că nu va exista nici un copil și se va ține de promisiune.

Se mai lăsă în voia câtorva mișcări, doar alte câteva clipe ca să experimenteze perfecțiunea dumnezeiască de a fi înăuntrul ei.

Apoi, se retrase și se aruncă între perne lângă ea, răsuflând atât de puternic, încât simți că inima putea să îi explodeze în piept.

Ochii lui Annabelle se făcură mari și ea se ridică în brat pentru a-l privi.

– Asta a fost...? Ai...?

David îi luă cealaltă mână și i-o așeză pe inimă.

– Vezi ce mi-ai făcut?

O încruntare îi încreți fruntea.

– Dar te-ai... simțit la fel ca mine?

Ea îl întreba dacă avusese orgasm și o făcea în cel mai adorabil mod cu putință.

– Annabelle, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Poți să faci dragoste în multe feluri. Acesta este doar unul dintre ele.

– Dar nu ai...

Vocea i se stinse și obrajii i se înroșiră. Își îngropă capul în umăr.

El își drese glasul.

– Dacă aș fi... hm... terminat, era posibil să rămâi însărcinată.

Annabelle întredeschise un ochi.

– O. Bănuiesc că mi-a scăpat partea asta când am tras cu urechea în timp ce Lady Courtney îi povestea lui Marianne despre asta.

Ochii lui David se făcură mari.

– Poftim?

Ea își ținu nasul lipit de umărul lui.

– Voiam să știu cum se face, așa că am tras cu urechea la ușă.

– Și ce ai aflat? întrebă el nesigur.

– Destul cât să știu că semăna foarte mult cu ce fac caii de la Bellingham Hall, dar clar nu de ajuns ca să știu cum se face un copil.

În ciuda respirației încă greoaie, David chicoti. Se ridică în cot și o sărută pe frunte.

– Promite-mi că nu o să te schimbi niciodată, scumpa mea.

Annabelle se încruntă la auzul cuvintelor lui.

– Dar David, tot trebuie să...

David se lăsase din nou pe saltea. O privi cu coada ochiului.

– Ai spus că sunt multe feluri în care poți face dragoste.

Obrajii i se îmbujorară din nou, dar ea îi susținu privirea.

– Așa am spus.

Coborî privirea spre membrul lui, încă tare și mai mult decât pregătit să își reia explorările.

– Arată-mi, spuse ea, aplecându-se peste el și sărutându-l pe buze. Zi-mi ce să fac.

Preț de câteva clipe, David rămase cu privirea ațintită spre baldachin. Se cuvenea să își învețe viitoarea soție lucrurile care îi stăruiau în minte? Probabil nu, dar în acest caz, el era mentorul și ea eleva. Ce răsturnare *divină* de situație.

– Ești sigură? întrebă el, rugându-se să spună da, dar perfect în măsură să se oprească dacă avea vreo îndoială.

– Da.

Ea dădu din cap.

În treacăt, el mulțumi cerurilor în gând înainte de a-și lăsa mâinile să coboare de-o parte și de alta a șoldurilor deasupra cearșafurilor.

– Foarte bine. Rămas aproape fără aer de nerăbdare, el încercă să-și controleze vocea. Există cel puțin alte două lucruri pe care le putem face care să aibă același rezultat, dar fără a concepe un copil.

Ea se aplecă spre el, cu ochii mari, clar interesată de subiect. Slavă cerului!

– Ce lucruri? întrebă ea.

El închise ochii și răsuflă.

– Primul este... poți să... mă atingi.

– Să te ating? repetă ea.

– Da. Ia-mă în mână, așa cum ai făcut când mi-am scos pantalonii.

– Ooh!

Ochii ei se făcură și mai mari. Apoi un zâmbet viclean i se zugrăvi pe chip, iar ea își lăsă mâna să alunece peste abdomenul lui dezgolit până când îl cuprinse în pumn.

David înghiți în sec și deschise din nou ochii. Inspiră și expiră încet, încercând să nu-și piardă mințile.

– Așa? întrebă ea.

– Da, gemu el. *Exact* așa.

– Acum ce fac? Ar trebui să strâng?

– Nu. El scutură din cap. Mân... mângâie-l.

Când Annabelle începu să își miște încet mâna în sus și în jos pe membrul lui, David încetă să mai respire. Strânse în pumni cearșafurile de lângă șolduri și încleștă maxilarul.

– O fac bine? întrebă ea și vocea îi deveni o șoaptă nesigură.

– Atât de bine, șopti el într-un geamăt.

Îl dezmierdă iar și iar în timp ce șoldurile lui David erau captive sub mâna ei. El se împinse în pumnul ei strâns și ea îl urmări cu vădită uluire. Îl dezmierdă la nesfârșit și el se mușcă de interiorul obrazului, rugându-se să nu își elibereze sămânța în mâna ei.

– Ai spus că mai este un fel de a face asta, îi șopti ea la ureche. Ce anume?

Vocea ei păstra o notă senzuală de desfrânare.

Dacă ar fi fost să fie cuviincios până la capăt, David era *sigur* că nu ar fi trebuit să îi dezvăluie următorul fel. Dar dorința copleșitoare de a vedea cum buzele pline și trandafirii ale lui Annabelle îi acoperă membrul era mult prea puternică.

Ea încetă să îl mai dezmierde, așteptând următoarea lui lecție. Mâna îi rămase înfășurată în jurul lui.

– Spune-mi, David, îl îndemnă ea. Ce mai pot să fac?

David mai spuse repede o altă rugăciune înainte de a-i întâlni privirea și rosti cu un glas șoptit și răgușit:

– Poți să mă sugi.

O dorință inconfundabilă se aprinse în ochii ei în timp ce îl încălecă. Cu genunchii ei de-o parte și de alta a șoldurilor lui, ea se aplecă și îl sărută, apoi buzele ei se mutară spre obrazul, urechea, gâtul lui. O, Doamne. Îi făcea exact ceea ce îi făcuse și el ei. Își trecu limba peste pieptul lui, zgâriindu-i ușor sfârcurile cu unghiile, înainte de a-i dezmierda abdomenul și a continua să coboare mai jos și mai jos.

David rămase fără suflu când gura ei pluti deasupra membrului lui. Își îndoi gâtul ca să o privească. Era o imagine cu atât mai erotică decât își închipuise. El simți cum pulsează.

Ea își înfășură degetul mare și arătătorul în jurul lui înainte de a se apleca și a linge doar vârful. Șoldurile lui aproape se smuciră din pat.

– La naiba, Annabelle! Nu mă tachina.

Zâmbetul ei era viclean.

– Tu nu mi-ai făcut exact asta?

Îi era tot mai greu să respire. Nu putea încuviința din cap, nu putea vorbi, tot ce mai putea face era să se uite cum buzele ei coboară spre el și îi cuprind capul membrului în gură.

El apucă din nou cearșafurile cu ambele mâini și imploră îndurare. Dar când gura lui Annabelle începu să se miște în sus și în

jos peste mădularul lui, orice frântură de gând îi zbură din minte. Un sunet de nerecunoscut răsună din străfundurile lui. Jumătate geamăt, jumătate mârâit. O rugăminte.

Ea îl dezmierdă cu gura, la fel cum făcuse și cu limba, iar David nu mai gândi. Încercă să-și împiedice șoldurile să se miște, dar ele se arcuiră parcă de la sine. Când ea se apucă să îl mângâie cu mâna și să îl sugă, el se întinse ca să o îndepărteze. Învăța mult prea repede. Nu avea cum să nu termine dacă ea mai continua.

Annabelle se îndepărtă de brațele lui, evitându-i încercarea de a o opri. Ridică buzele de pe membrul lui și spuse:

– Vreau să continui să fac asta până se întâmplă.

El o privi prudent. Cât de multe știa ea?

– Până se întâmplă ce?

Gura ei i se curbă într-un surâs.

– Același lucru care s-ar întâmpla dacă ai fi înăuntrul meu.

El răsuflă și își trecu mâinile febril prin păr. Doamne, Dumnezeule! Cum va putea vreodată să explice asta?

– Annabelle, nu înțelegi. Dacă o să faci asta în continuare, eu o să...

– O să dai drumul seminței, spuse ea, practic.

David înghiți în sec. O, Doamne! Nu putea să râdă. Nu acum. Poate ar fi trebuit să explice toate acestea de la bun început. În orice caz, acum nu mai era cale de întoarcere.

– Da, răspunse el pur și simplu. Dar voia să fie sigur că ea înțelegea. În gura ta.

– Știu, răspunse ea, chiar înainte de a-și coborî din nou buzele spre el.

– Iisuse, spuse David cu răsuflarea întretăiată.

Ea îl sugea deja din nou și îl și dezmierda. La naiba! Cât de repede învăța! Fesele lui se încordară. Maxilarul i se încleștă. Dumnezeule! Spera ca ea să nu regrete nimic din toate astea după aceea. Dar când ea își îndepărtă buzele umede de pe el și îi supse capul membrului, înainte de a-l dezmierda din nou pe toată lungimea, David își dădu seama că era prea târziu. Duse o mână spre ceafa ei și o împleti delicat în părul ei bogat.

– La naiba, Annabelle, mârâi el, scrâșnind din dinți, când ea alunecă iar pe membrul lui. Este prea bine.

El se împinse în gura ei o ultimă oară, cu spatele arcuit și un geamăt cutremurător parcă ivit din adâncul ființei lui.

Secunde după aceea, David rămase întins, prins în mrejele uluirii. În toată viața lui, nu experimentase niciodată o eliberare mai copleșitoare. O dorise pe această femeie atât de mult timp, iar acum, când o avea, doar o dorea mai mult. Și ea va fi soția lui.

Așteptă să își recapete suflul, în timp ce Annabelle se ghemui la pieptul lui, cu un zâmbet larg pe chip. El se uită atent la ea. Nu părea îngrozită. Părea... mândră.

O cuprinse cu brațul lui și îi sărută creștetul capului.

– A fost... uimitor.

– Amuzant. Este același cuvânt pe care l-aș folosi și eu ca să descriu ce mi-ai făcut, încuviință ea. Sper că nu am vorbit prea mult.

El schiță un zâmbet.

– Iubito, când mă atingi așa, poți să vorbești cât vrei.

Ea se ridică într-un braț și se aplecă pentru a apăsa un sărut înflăcărat pe buzele lui.

– Mă bucur că am făcut asta, spuse ea, dând deja să se strecoare din pat. Nu o să uit niciodată.

Semnale de alarmă se aprinseră undeva în mintea lui David când Annabelle își puse cămășuța.

El se ridică din pat, trăgând cearceaful odată cu el pentru a-și acoperi șoldurile.

– Data viitoare o să fie și mai bine, spuse el, privindu-i chipul cu atenție.

Ea se întoarse brusc spre el.

– O, nu. David. Asta nu poate să se mai întâmple niciodată și, desigur, nu trebuie să spui nimănui. Ea se întoarse și privi lung spre pat. Apropo. Poate ar trebui să facem ceva cu cearșafurile pentru ca slujnica să nu...

Groaza se revărsă prin venele lui David ca o apă înghețată.

– Mă ocup eu de cearșafuri, Annabelle. Nu reuși să ascundă disperarea din tonul lui. Cum adică „nu poate să se mai întâmple niciodată"? Mi-ai cerut să te fac a mea.

– Da, și a fost... Ea oftă și își întinse brațele mult deasupra capului. Minunat. Dar cred că ești de acord că, dacă o să continuăm povestea ca iubiți, totul o să se termine doar în suferință.

El lăsă capul într-o parte și se uită la ea de parcă nu ar fi înțeles ce îi spunea.

– „Iubiți"? „Să se termine"? Credeam că te-ai răzgândit. Credeam că vrei să te măriți cu mine.

Gura lui Annabelle se închise brusc și groaza i se prefigură pe chip.

– O, nu, David. Ea clătină atât de puternic din cap încât părul îi zbură peste umeri. Credeam că am fost clară aseară. Nu o să mă mărit niciodată.

– M-ai vrut doar pentru o noapte? răbufni el și o privi cu ochi bănuitori. Asta ai vrut să spui când ai zis „fă-mă a ta"?

Annabelle se întinse și îi cuprinse obrazul în mână, regretul fiind gravat pe chipul ei.

– Orice altceva ar fi un risc prea mare.

Lăsând afurisitul de cearșaf să cadă pe covor, David își înșfăcă pantalonii de pe podea și îi îmbrăcă. Apoi se îndreptă spre bufet și își turnă un pahar de coniac. Cu lăcomie, bău pe nerăsuflate aproape jumătate de pahar înainte de a se întoarce spre ea.

– Nu, Annabelle. De data asta nu este atât de simplu. Nu pleci de aici fără să-mi spui *de ce*. De ce nu-ți dai voie să încerci?

– Tu bei? exclamă ea, uitându-se la paharul din mâna lui de parcă ar fi fost un șarpe otrăvitor.

David era atât de furios de schimbarea ei bruscă de atitudine, încât abia dacă îi mai auzi cuvintele. Ea încerca să schimbe iar subiectul și el nu avea de gând să o lase. Ridică vocea.

– *De ce* ești atât de hotărâtă să nu te măriți? De ce ți-e atât de *frică de căsătorie*?

Chipul lui Annabelle împietri. Nările i se lărgiră.

– Doar pentru că nu pic la picioarele primului bărbat care vine să-mi facă curte nu înseamnă că îmi este *frică*.

În ochii ei se aprinse un foc albastru glacial.

El aruncă o mână în aer și bău dintr-o înghițitură restul de coniac. Puse paharul înapoi pe bufet, cu o bufnitură.

– O, da, nu o să pici la picioarele nici unui bărbat care vine să-ți facă curte! Tu vrei doar să-i aduni pe toți în jurul fustelor tale.

Își regretă cuvintele chiar în clipa în care acestea îi zburară de pe buze. Dar era prea târziu și el era prea supărat ca să le mai ia înapoi.

– Cum îndrăznești?

Ea se aplecă și își ridică iute rochia de pe podea, apoi și-o trase peste cap.

David ocoli patul și se înălță deasupra ei. Era încă furios, dar nu voia ca ea să plece așa. Și trebuia să-și dea seama cum o făcea să revină în dormitorul ei fără să o vadă cineva. Trebuia să-și lase furia deoparte și să o ajute măcar să se îmbrace.

– La naiba, Annabelle! mormăi el în timp ce își ridică brațul ca să recupereze ciorapul rătăcit pe baldachin.

Annabelle scoase un strigăt gutural întretăiat, apoi se feri și se ghemui pe podea.

Ochii lui David se măriră. Lăsă brațul în jos și se uită la ea neîncrezător.

– Doamne, Annabelle! Doar nu ai crezut... El îngenunche repede lângă ea, studiindu-i chipul. Te rog spune-mi că nu ai crezut că o să te lovesc.

– Nu. Vocea îi tremura. Ea refuză să îi întâlnească privirea. Nu, bineînțeles că nu.

Ea se ridică din nou în picioare și luă ciorapul de la el. El urmări neputincios cum își îmbracă hainele cât poate de bine. Reluă la nesfârșit în gând ultimele secunde. Ea negase, dar era prea târziu. Văzuse expresia de groază din ochii ei atunci când se făcuse mică lângă pat. Crezuse că voia să o lovească. Era sigur de asta. Era îngrozit.

– Annabelle. El se întinse spre ea, dar ea se îndepărtă iute de el și se duse spre ușă. Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii.

Nu putea să plece așa. Nu va mai putea niciodată să trăiască împăcat cu sine. O speriase. Chiar o speriase. Văzuse frica din ochii ei.

Hainele îi erau strâmbe. Părul îi era răvășit. Rochia nu era încheiată la nasturi, cordonul nu era legat. Dar părea hotărâtă să revină pe furiș în camera ei.

Ea întredeschise ușa și aruncă o privire afară.

– Annabelle, stai..., strigă David, într-o ultimă încercare disperată de a o face să vorbească cu el.

– La revedere, șopti ea, înainte de a ieși pe ușă.

Capitolul 30

Nunțile erau minunate. Trei mirese. Trei miri. Trei rânduri de jurăminte și trei cupluri care își promiteau să se iubească pentru totdeauna. În timp ce preotul susținu ceremonia în dimineața următoare, David nu se putu abține să nu arunce o privire spre Annabelle. Îi aruncase deja mii de priviri și ea nu se uitase nici măcar o dată.

Annabelle stătea între mama ei și lordul Murdock, care afișă un zâmbet de o falsitate evidentă pe față, mai ales în momentele din ceremonie când Lady Julianna îi jură iubire eternă lordului Worthington. Totuși, înfățișarea lui Annabelle nu se schimbă cu nimic în timp ce urmări jurămintele celor trei cupluri. Rămase pe scaun, cu spatele drept ca o lumânare,cu privirea fixată înainte și o expresie perfect cuviincioasă pe chip.

Când veni rândul lui Beau și al lui Marianne să-și facă jurămintele, David fu absolut convins că îi intrase ceva în ochi. Era nespus de fericit pentru sora lui, care arăta splendid în ziua ei specială. Marianne purta o rochie albă din dantelă, un voal alb și avea un buchet de crini. Nu fusese niciodată mai frumoasă. Dacă părinții lor și Frederick ar mai fi fost încă în viață, ar fi fost cu toții la fel de mândri ca David.

După ceremonie, un mic dejun îmbelșugat se servi în sala mare. După aceea, majoritatea invitaților se retraseră în camerele lor pentru a se odihni și a se pregăti de mărețul bal de nuntă programat să înceapă seara.

David nici măcar nu încercă să se odihnească. În schimb, făcu o plimbare prin pădurile din apropiere, alegând bețe și analizându-le cu gândul la diferite sculpturi în lemn. Dar nu își dori să păstreze nimic din ce găsise. Le aruncase pe fiecare în parte înapoi pe pământ cu câte o înjurătură zdravănă.

Noaptea precedentă fusese și cea mai frumoasă, și cea mai groaznică din viața lui. Să facă dragoste cu Annabelle fusese

perfect. Iubise fiecare clipă. Dar după aceea, visul se transformase într-un coșmar.

David își trecu o mână prin păr și mai aruncă un băț. De ce? De ce era Annabelle atât de hotărâtă să rămână fată bătrână? *Trebuia* să existe un motiv. Voia să păstreze controlul asupra vieții ei? El nu avea de gând să îi spună ce să facă. Îi era frică să nască? Era adevărat că multe femei mureau în timpul nașterii, dar propria ei mamă născuse de două ori fără nici o complicație. Aveau toate motivele să creadă că și Annabelle va fi bine.

Cu siguranță nu era pentru că nu se simțea atrasă de bărbați. Iar el știa asta cu siguranță. Nu îi menționase nici o dorință mistuitoare de a studia ceva anume sau de a călători prin lume. *Ce* o făcea să fie de neclintit în decizia ei de a rămâne fată bătrână?

Era bântuit de imaginea ei chircită lângă pat cu o seară înainte. Tresărea de fiecare dată când se gândea la asta. Annabelle fusese speriată. De el. Chiar crezuse că o va lovi. Dar de ce? El nu mai făcuse niciodată așa ceva... nici unei femei... și nici nu îi dăduse vreun motiv să creadă că ar fi putut să o facă vreodată.

La naiba! Nu exista nici un răspuns. Ci doar și mai multe întrebări.

Se întoarse îmbufnat spre casă. Avea de studiat o carte.

Marea sală de bal de la Worthington Manor era plină cu flori, lumânări și peste cinci sute de invitați care veniseră să celebreze căsătoriile a trei dintre cei mai chipeși și râvniți burlaci din lumea bună cu trei dintre cele mai frumoase și mai neasemuite doamne.

David făcu tururi peste tururi, fiind singurul membru în viață din familia lui Marianne. Salută oamenii, discută cu ei, îi întrebă de sănătate și chiar își propuse să îi reîntâlnească pe unii dintre ei la Londra. Bău pahar după pahar de șampanie ca să își amorțească emoțiile, dar se strădui să vorbească cu majoritatea celor prezenți în sala de bal. Își petrecuse după-amiaza studiind afurisitul de registru al lui Debrett, ca să nu se facă de petrecanie astă-seară, nici el, nici pe Marianne.

Dansă cu Lady Julianna și cu Lady Frances, urându-le toată fericirea din lume și, în cele din urmă, își însoți sora pe ringul de dans.

– Ești frumoasă, Marianne, spuse el în timp ce se roteau într-un vals. Mama, tata și Frederick ar fi mândri.

Lacrimile licăriră în ochii albaștri și strălucitori ai lui Marianne.

– O, sper, David. Sunt atât de recunoscătoare că *tu* ești aici. Aproape te-am pierdut și pe tine. Nu este nimic mai liniștitor pentru mine decât să știu că nu mai ești în primejdie. Nu sunt sigură că aș putea trăi fără să mai am pe nimeni din familia mea.

Lui David i se tăie respirația. În tot acest timp își dorise să se întoarcă în armată, pe câmpul de luptă, în locul pe care îl cunoștea cel mai bine, unde viața avea sens pentru el, dar ar fi fost un gest egoist. Dacă se arunca din nou în calea pericolului, Marianne putea să se trezească într-o bună zi singură pe lume. Îl va avea pe Bell, desigur, dar familia ei, familia care o crescuse, va dispărea cu totul. Marianne îi salvase viața odinioară... cu o carte. Niciodată nu ar fi acceptat să îi provoace intenționat o asemenea durere surorii lui dragi.

El o răsuci într-o piruetă și continuă dansul în trei pași, în timp ce un zâmbet larg se zugrăvi pe chipul lui.

– Pentru prima dată, pot să spun sincer că mă bucur să fiu aici, Marianne.

Sora lui îi întoarse zâmbetul.

– Bine, pentru că, deși n-am avut un răgaz de liniște astăzi, am observat că parcă ceva nu-ți dă pace.

El oftă.

– Nimic ce să nu merit.

– Mă îndoiesc de asta, răspunse Marianne. Dar după asta, să o inviți pe Lady Elspeth la dans. I se scurg ochii după tine de parcă ar fi un cățeluș care își așteptă masa de seară.

David chicoti.

– O invit.

Când dansul cu Marianne luă sfârșit, David făcu întocmai. Nu trebui să se ducă prea departe pentru a o găsi pe Lady Elspeth, care acceptă cu absolută încântare să danseze cu el.

O însoți pe ringul de dans în timp ce muzicienii se lansară în notele unui alt vals. Ea se apucă să vorbească despre detalii legate de nuntă și David făcu tot posibilul să o urmărească până când Murdock și Annabelle trecură pe lângă ei pe ringul de dans.

El tăcu imediat, iar Lady Elspeth nu păru să rateze schimbarea lui de dispoziție.

– Ești bine, milord? întrebă ea, înclinând capul într-o parte ca să se uite la el.

– Da. Da, bineînțeles.

Dar nu reuși nici măcar să schițeze un zâmbet. Gândul că Annabelle dansa cu Murdock îl scotea din sărite. Ea îi spusese cu o seară înainte că nici măcar nu îi *plăcea* de el. Spusese că era un nemernic. Ce joc juca acum? Femeia era înnebunitoare.

– Este vorba de Lady Annabelle, nu-i așa, milord? întrebă Lady Elspeth cu o voce resemnată.

David răsuflă apăsat. Era timpul să recunoască adevărul. Lady Elspeth merita mai mult decât un bărbat îndrăgostit de altă femeie. Nu mai avea nici o speranță să o cucerească pe Annabelle, dar nici nu avea de gând să îi facă curte lui Lady Elspeth. Chiar trebuia să fie sincer cu tânăra.

– Da, Lady Elspeth. Este vorba de Lady Annabelle.

– Îți place de ea? spuse Lady Elspeth, cu o expresie resemnată și dezamăgită pe chip.

– Îmi pare rău, Lady Elspeth. Nu vreau să-ți dau false speranțe.

Lady Elspeth își ridică bărbia și privi dincolo de umărul lui.

– Înțeleg, și nu mai spuse nimic altceva, în vreme ce chipul îi deveni ca o mască imposibil de citit.

Când muzica se opri, David o însoți pe Lady Elspeth înapoi la mama ei. Îi mulțumi pentru dans, iar ea făcu o reverență frumoasă, în timp ce el execută cea mai solemnă plecăciune. Apoi își luă rămas-bun, traversat de un sentiment de ușurare. Măcar reușise să facă un lucru corect la această petrecere. O eliberase pe Lady Elspeth. Așa se și cuvenea să facă din moment ce nu părea să se gândească decât la Annabelle. Oricât de neplăcut și de inutil ar fi fost.

Două ore și cinci pahare de șampanie mai târziu, David stătea sprijinit de un perete în sala de bal, lângă un palmier în ghiveci. Palmierul era una dintre cele mai bune companii de care se bucurase toată seara. Nu vorbea și nu părea să-l deranjeze că și el se cufundase în tăcere. Mai devreme, făcuse turul musafirilor de dragul lui Marianne, dar și-ar fi dorit să se strecoare pe furiș în dormitorul lui și să se adâncească într-un somn fericit, care să îl facă să uite tot.

Dând pe gât ultima gură de șampanie din pahar, se îndepărtă de perete, cu gândul de a face întocmai.

Capitolul 31

Annabelle nu putea să doarmă. Era întinsă între pernele de pe patul ei de la Worthington Manor și privea lung în întuneric. Participase la cele mai frumoase nunți astăzi. Toate cele trei cupluri își declaraseră dragoste veșnică. Rochiile fuseseră superbe. Florile fuseseră minunate. Mirii fuseseră parcă rupți din soare. Masa fusese extraordinară, iar balul divin. Nunțile în sine erau mereu frumoase. Ceea ce urma după aceea era urât.

Lordul Murdock stătuse alături de ea și încheieturile i se făcuseră albe ca varul strângând brațele scaunului când Lady Julianna îi jurase iubire veșnică lordului Worthington. Evident, lordului Murdock nu îi păsa de Lady Julianna. Era pur și simplu supărat pentru că o pierduse în fața lui Worthington. Nu suporta să fie învins în cel mai mare joc al sezonului. Iar acum Annabelle era noua lui pradă. Nu dădea doi bani pe ea. Era limpede din felul în care nu întreba niciodată nimic despre ea. Toate comentariile lui erau legate de propria persoană, titlul, banii și statutul lui social. Nici una dintre acestea nu o impresiona pe Annabelle. Și nu o va impresiona în veci.

Probabil că nu ar fi trebuit să facă dragoste cu David cu o noapte în urmă, dar nu reușea să își regrete decizia. Bărbatul era incredibil de chipeș și ea îl dorise cu patimă. Abia la sfârșit, își aminti de ce cu bărbații era mai bine să păstrezi o minimă distanță. El nu încercase să o lovească, dar pentru o clipă înnebunitor de copleșitoare, ea fusese cumva convinsă că o va face. Băuse și era furios. Ea nu reușise să-și înăbușe reacția izvorâtă din instinct a propriului corp când el își ridicase brațul atât de aproape de ea.

Bineînțeles că el nu înțelegea de ce fusese atât de speriată. Nici ea nu înțelegea. Cum să îi explice?

Regreta că înțelesese greșit ce își dorise de la el cu o seară înainte. Cu siguranță nu avusese de gând să îl inducă în eroare. Își

închipuise că va fi încântat de cum se încheiase totul între ei. Nu își făcuseră promisiuni. Nu discutaseră despre implicații pe viitor. Ce bărbat nu ar fi interesat de o propunere atât de convenabilă? Dar părea că ea îl subestimase teribil pe David. Desigur, îi păruse rău. Numai că regretul se stinsese iute după ce el o acuzase că îi era frică. Regretul fusese înlocuit pe dată de o mânie clocotitoare.

Iar acum că avusese timp să se gândească toată ziua la asta, știa de ce comentariul lui o deranjase atât de mult.

Pentru că îi *era* frică.

Era o lașă și fusese dintotdeauna. Nu reușise niciodată să-și adune curajul ca să se opună tatălui ei așa cum făcuse Beau. Și acum nu numai că nu avea curajul să se mărite, dar nici măcar nu avea curajul să îi spună bărbatului *de ce* reacționa așa. David merita mai mult decât atât. Merita o femeie pe care să o iubească și care să îl iubească. Exact așa cum îi spusese el la prima lor lecție. Annabelle nu avea dreptul să îl priveze de o asemenea fericire.

Bătaia de la ușa dormitorului ei o făcu să tresară. I se păru sau chiar bătuse cineva? Se strecură iute din pat și își puse halatul înainte de a se grăbi spre ușă și a o întredeschide o idee.

David stătea pe coridor și era atât de chipeș încât aproape își dori să scoată un oftat. Înalt, brunet, elegant. Încă mai purta haina neagră de seară pe care o avusese la bal în seara asta. Arătase atât de fermecător, încât ea abia reușise să-și ia ochii de la el. Când el nu era conștient că îl privea, desigur. Acum părul îi era ușor ciufulit și avea un pahar în mână.

– Pot să intru, milady? întrebă el, făcând o plecăciune teatrală în fața ei. Jur că vin cu scuze.

Era amețit?

– Nu-mi datorezi scuze, David.

– Ba cum să nu!

El o anunță cu voce tare, făcând încă o plecăciune. Annabelle decise în treacăt că trebuia să îl lase să intre înainte ca el să facă mai mult zgomot pe coridor și alți oaspeți să vină să vadă care era problema. Nu era bine să fie văzuți împreună așa.

Ea aruncă iute o privire pe coridor ca să se asigure că nu îi urmărea nimeni, înainte de a-l apuca de încheietura mâinii și a-l trage înăuntru.

Închise ușa în urma lui.

– Ştttt, îl mustră ea.

El făcu din nou o plecăciune şi coborî vocea.

– Ai vrea să bei ceva?

– Nu.

Ea clătină din cap.

– Nici eu...

Un zâmbet larg înflori pe faţa lui.

Ea nu reuşi să nu zâmbească. Era clar că băuse prea mult, dar era distractiv, puţin nătâng, nu furios. Ceea ce era... diferit.

– În primul rând, aş vrea să-mi cer scuze că te-am speriat aseară, spuse el şi schiţă o a treia plecăciune.

Ea dădu din cap.

– David, nu...

– În al doilea rând, vreau să-ţi pun o întrebare, spuse el, întrerupând-o şi arătând din nou cu degetul în aer.

Ea îl privi cu prudenţă. O întrebare. Nu suna bine. Nu îşi dorea ca totul să se termine cu o altă ceartă.

– Ce întrebare?

– Hm... scuzele mele, milady, dar nu am cum să te întreb altfel. Te-a mai lovit cineva vreodată?

Annabelle simţi că se face albă ca varul. Inima îi bătea atât de tare încât o durea. De unde ştia? David avea o idee despre teroarea în care trăise pe vremea copilăriei? Era evident? Sau pur şi simplu ghicise totul din cauza reacţiei ei din noaptea precedentă?

– Nu ştiu ce vrei să spui, insistă ea, clătinând din cap şi coborând privirea spre picioarele ei goale.

Trebuia să-l scoată din dormitor cât mai repede.

El mijii ochii spre ea.

– Ba eu cred că ştii. Te întreb dacă te-a lovit cineva vreodată. Un bărbat, vreau să spun.

Înghiţind nodul uriaş care i se pusese în gât, ea clătină din cap, dar nu reuşi să îi întâlnească privirea.

– Nu. Nimeni.

Dar nici măcar *ea* nu se crezu. Rămase fără voce. O, Doamne. Era cea mai laşă femeie din lume. Nici măcar nu putea spune adevărul când avea de-a face cu cineva care îi ghicise trecutul.

David se întoarse de la ea şi înjură în barbă. Vocea lui era joasă, aproape o şoaptă.

– *Tot* nu te vrei să te deschizi în fața mea. După tot acest timp.

– Nu știu ce vrei să spun, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Trebuia să-l scoată de aici. Poate că nu era violent sau supărat, dar băutura îl făcea mult prea sincer. Punea prea multe întrebări la care nu voia să răspundă.

Amintindu-și că era mai bine pentru David dacă îl alunga din camera ei, ea se îndreptă spre ușă și o întredeschise.

– Te rog să pleci, spuse ea, arătând spre coridor.

Maxilarul lui David se încleștă.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea strânse din dinți și se uită fix la perete, încă incapabilă să îi întâlnească privirea.

– Este motivul pentru care nu vrei să te măriți? întrebă el.

Tristețea și regretul răsunau în tonul lui.

Annabelle răsuflă năucită și lăsă capul în jos. Nu mai putea să suporte asta. Nu își dorea ca lui să îi fie milă și nu putea să îi răspundă la întrebări. *Nu* va răspunde. Ea deschise larg ușa.

– Te rog să pleci.

Dar de data asta era mai mult o rugăminte.

Durerea provocată de refuzul ei îi traversă chipul tras când David trecu cu pași mari pe lângă ea și țâșni pe coridor.

– O, Doamne, răsună o voce de femeie.

Frica se învolbură înăuntrul lui Annabelle în timp ce privirea ei zbură spre coridor și le văzu pe Lady Elspeth și pe mama ei la nici doi pași de David. El aproape se ciocnise de ele.

Ochii mamei lui Lady Elspeth se făcură uriași când o zări pe Annabelle în prag, în cămașa de noapte.

– O, Doamne! strigă Lady Elspeth, aruncând o privire de la David la Annabelle și înapoi, chiar înainte de a leșina.

Capitolul 32

În dimineața următoare, David stătea pe un scaun aflat lângă șemineul din camera lui, chinuindu-se cu o migrenă cruntă, dar și cu amintiri pline de regrete. Noaptea precedentă se încheiase după ce țipătul lui Lady Elspeth adusese de-a valma spre dormitorul lui Annabelle vreo jumătate din musafirii găzduiți la același etaj... inclusiv pe Beau și pe Marianne.

Toți reveniseră până la urmă în camerele lor, dar nu înainte ca răul să fi fost făcut. Jumătate din înalta societate îl văzuse pe David în fața dormitorului lui Annabelle, în timp ce Annabelle era în cămașă de noapte, iar cealaltă jumătate părea să fi auzit povestea până a doua zi dimineață. Lady Elspeth și mama ei nu pierduseră vremea și răspândiseră vestea că David ieșise chiar din camera lui Annabelle în inima nopții.

Nu avea nici un rost să nege. Adevărul era adevăr și el ar fi fost doar un ticălos dacă ar fi spus că Lady Elspeth și mama ei mințeau. Dar asta nu ameliora cu mai nimic lucrurile. Avusese partea lui de decizii proaste în viață, dar nici una nu se compara cu faptul că se cherchelise la nunta surorii lui și se dusese în dormitorul lui Annabelle cu o seară în urmă. El și Annabelle reușiseră să fie împreună cu o noapte înainte fără să suporte vreo consecință. Norocul nu era atât de îngăduitor. Fusese un prost că mai încercase a doua oară.

David citi aceeași propoziție pentru a patra oară înainte de a închide cartea pe care pretindea că o citește și a o arunca în pat. Nu putea spune neapărat că se ascundea în dormitorul lui, dar nici nu era nerăbdător să iasă, până nu avea ocazia să discute cu sora lui și să își dea seama de gravitatea situației. Se întâlnise deja cu Lady Angelina și cu Beau cu o seară în urmă. Era uimitor cât de repede te trezeai atunci când erai confruntat cu un scandal. Le promisese mamei și fratelui lui Annabelle că va face ce se cuvenea și se va

însura cu ea. În plus, promisese că va fi de acord cu orice clauză în contractul de căsătorie care să li se fi părut potrivită. El nu avea de gând să îi strice reputația și să dea bir cu fugiții.

Asigurările și intențiile lui de a-și asuma responsabilitatea îi liniștiră și pe Beau, și pe Lady Angelina, dar David nu își făcea griji pentru părerile lor. Ci pentru a lui Annabelle. Doar a ei conta.

Totuși, nu avea de gând să se întoarcă în camera lui Annabelle ca să o roage să vorbească cu ea. Ar fi fost în stare să îl ucidă cu mâna ei. Avea nevoie de altcineva căruia să îi spună cum se purta. În acest scop, îi trimise un bilețel surorii lui și îi solicită o vizită.

Câteva clipe mai târziu, se auzi o bătaie ușoară în ușă și Marianne o deschise pentru a se strecura înăuntru.

– Aici erai, spuse ea cu sufletul la gură, părând ușurată.

David nu reuși să zâmbească.

– Unde altundeva să fiu?

Marianne se îndreptă spre el, cu brațele încrucișate peste piept.

– Nu știu, jucând pall mall pe peluză cu doamnele și mamele lor, poate.

– Ești teribil de amuzantă, mormăi el, încrucișând brațele peste piept și prăbușindu-se pe scaun.

Își întinse picioarele în fața lui.

– Sunt, nu-i așa? răspunse Marianne cu un zâmbet vesel.

David trase aer în piept. Nu era momentul pentru glume. Trebuia să-și asume alegerile proaste și acțiunile nesăbuite.

– Îmi pare rău că ți-am stricat nunta, Marianne.

Sprâncenele roșietice ale lui Marianne se arcuiră.

– Prostii. Nunta s-a încheiat și, în plus, toată lumea o să vorbească despre asta ani de acum înainte. Aș spune că a fost un succes de zile mari. Lumea bună adoră bârfele, să știi. Frances este peste măsură de încântată. Crede că povestea asta ar putea înlocui arestarea tatălui ei din fruntea listei de scandaluri din ultima vreme.

David clătină din cap și și-l apucă între mâini. Nu ar fi trebuit să facă asta. Băuse mult prea mult noaptea trecută pentru a scutura din cap în dimineața asta.

– Mă bucur că vezi partea amuzantă din situație, continuă el, dar simt nevoia să subliniez că mă îndoiesc că nebunia asta o să se termine cu bine pentru familia noastră sau a lui Bell. Scandalurile nu sunt bune. Până și eu știu asta.

Marianne se apropie și îi puse o mână pe umăr.

– Nu-mi pasă ce crede lumea bună. Îmi pasă cum se simte fratele meu în legătură cu o căsătorie în care este forțat să intre.

David se încruntă.

– Forțat să intru? Lady Annabelle ar fi o soție minunată pentru oricine.

Marianne îi cercetă chipul.

– Dar o *iubești*, David?

Fără a întâlni ochii surorii lui, el își frecă maxilarul aspru din cauza bărbii pe care nu o mai răsese de o zi.

– Mă plimb prin înalta societate de suficient timp ca să știu că nu este nevoie de dragoste pentru a te căsători.

Marianne își încrucișă din nou brațele peste piept și se uită lung la el.

– În mod evident, tata credea că este. A renunțat la tot din dragoste, inclusiv la titlul lui.

David dădu din cap.

– Într-adevăr.

De ce trebuia să îi amintească de tatăl lor într-un asemenea moment?

– Iar eu îl iubesc pe Beau din toată inima și știu că Julianna și Rhys, dar și Frances și Lucas se iubesc, continuă Marianne.

David dădu iar din cap.

– Da, dar Annabelle mi-a spus răspicat în repetate rânduri că nu este deloc interesată de căsătorie.

– Iartă-mă, dar mă simt obligată să întreb. Ce căutai în dormitorul ei, David?

David își trecu o mână prin păr.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că eram mort de beat?

Marianne își arcui o sprânceană și ridică din umeri.

– Îmi închipui că trebuie.

– Bine. Atunci eram mort de beat. Nu s-a întâmplat absolut nimic neplăcut aseară.

Iată. Cel puțin asta era adevărat.

– Poate, răspunse Marianne, dar lumii bune nu îi pasă de adevăr. Ci de detaliile picante și, din păcate, Lady Elspeth și mama ei par foarte dornice să împărtășească aceste detalii.

– Cum este Lady Elspeth? întrebă David.

– Biata fată a avut nevoie aseară de o jumătate de sticlă cu săruri aromate. Slavă Domnului că ai prins-o înainte să se lovească în vreun fel cu capul de podea.

David tresări.

– Îi mai este încă rău?

Marianne ridică din umeri.

– Părea să fie bine când a plecat azi-dimineață. De fapt, părea mulțumită de felul în care s-au desfășurat evenimentele.

– Mulțumită?

David se încruntă. Lady Elspeth era așa o mare bârfitoare încât să fie încântată că dezvăluise un scandal?

Marianne dădu din cap.

– Da, era aproape în al nouălea cer când i-a spus lordului Murdock ce a văzut.

David gemu.

– Apropo de lordul Murdock, continuă Marianne, măcar ai salvat-o pe Annabelle de acel om groaznic. A plecat de aici bătând apa în piuă despre cât de instabile sunt femeile. Până l-a liniștit Lady Elspeth.

– Nu sunt sigur că Annabelle ar spune că am „salvat-o", răspunse el.

– Sincer, vă iubesc pe amândoi și nu vreau să vă văd pe nici unul făcând ceva ce veți regreta. Marianne se aplecă și strânse umărul lui David. Te rog doar să-mi promiți că nu o să uiți ce spunea mama.

– Căsătorește-te din dragoste și nu o să regreți niciodată, spuse David în șoaptă.

De ce îi amintea de mama într-un asemenea moment? Își frecă din nou bărbia și cumpăni la cuvinte. Dragoste? O iubea pe Annabelle. El știa asta. Era sentimentul amuzant care înflorea înăuntrul lui de fiecare dată când ea era pe aproape. Îi lipsea acum. Dar nu conta că o iubea. Problema era că ea nu îl iubea.

– Nu sunt sigur că cuvintele mamei mai sunt adevărate, adăugă David cu un oftat.

– De ce nu? întrebă Marianne, încruntându-și sprâncenele.

David nu putea să îi spună surorii lui că distrusese viața lui Annabelle. Că ea nu avusese niciodată de gând să se mărite cu nimeni. Nu i se cuvenea lui să dezvăluie acest secret.

După ce Marianne plecă, David se lăsă pe spate în scaun și inspiră adânc. Chiar o făcuse lată de data asta, nu-i așa? Era cu totul de vină pentru noaptea precedentă. Ajunsese ametit la ușa lui Annabelle și dornic să îi ceară din nou răspunsuri, ca un nemernic ce era. Nu ar fi trebuit să se ducă niciodată în dormitorul ei și acum era pe cale să îi distrugă viața prin comportamentul lui necuviincios și nesăbuit. Adevărul era că el nu merita o femeie atât de bună ca Annabelle și nu o putea condamna dacă ea îl va urî pentru totdeauna.

Capitolul 33

Aparent, unul dintre avantajele de a fi nobil era abilitatea de a face rost de o licență specială de căsătorie direct de la arhiepiscopul de Canterbury. De fapt, Worthington trimisese imediat după ea și aceasta sosise chiar a doua zi prin curier special. O zi chinuitoare în care David rămăsese în dormitorul lui, în timp ce ceilalți invitați la nuntă (cu excepția lui Lady Angelina și Annabelle) își făcuseră bagajele și plecaseră, toți ducând cu ei povestea despre cum Lady Annabelle Bellham era în sfârșit adusă în fața altarului de bârfe, nici mai mult, nici mai puțin.

Potrivit lui Marianne, lordul Murdock plecase într-un acces de furie, Lady Angelina era teribil de încântată, iar Annabelle stătea ascunsă în propriul ei dormitor fără să vorbească cu nimeni.

David nu mai putea suporta. Refuza să se însoare cu Annabelle fără să vorbească măcar cu ea mai întâi. Numeroasele bilețele pe care i le trimisese în camera ei prin lachei rămăseseră fără de răspuns până când, în cele din urmă, decise să se ducă și să bată la ușa ei. Răul era deja făcut. Nu era ca și cum îi putea compromite *din nou* reputația.

Lady Angelina răspunse la ușă încă de la prima bătaie.

Când văzu expresia de pe chipul lui David, se întoarse spre Annabelle și spuse:

– Cred că o să mă duc la o plimbare prin grădinile lordului Worthington.

– Nu, mamă. Rămâi! strigă Annabelle.

Dar era prea târziu. Doamna mai în vârstă se aventură deja pe coridor înainte ca Annabelle să aibă șansa de a mai spune ceva. David o privi cum pleacă, surprins de viteza ei. Clătină din cap și intră în camera lui Annabelle. Era recunoscător pentru intimitate, dar avu grijă să lase ușa întredeschisă din motive de bună-cuviință... nu că mai conta.

Annabelle stătea lângă șemineu, îmbrăcată într-o rochie trandafirie. Ținuta și părul ei erau simple și fine, dar chipul îi era încununat de o expresie scăpărătoare.

– Nu mi-ai răspuns la nici un bilețel, spuse el, dorindu-și imediat să își dea una pentru că spusese ceva atât de evident.

De ce spunea mereu lucruri evidente în preajma ei?

– Nu am vrut să vorbesc cu tine, răspunse ea încordată.

El zâmbi. Și *asta* era evident.

– Sunt sigur că ți-a spus mama ta, dar lordul Worthington ne-a făcu rost de o licență specială pentru a ne căsători. Vicarul vine de dimineață.

– Da, mi-a spus mama.

Vocea ei era lipsită de orice emoție.

– Și? o îndemnă el.

– Și ce?

Ea îi aruncă o privire de nepătruns.

– Ai de gând să mergi până la capăt? Ai de gând să te măriți cu mine?

Angoasa i se strecură în voce.

Annabelle râse fără nici o urmă de haz.

– Întrebi de parcă aș avea de ales.

– Da, Annabelle. Bineînțeles că ai. Nu te-aș forța niciodată să intri într-o căsnicie pe care nu ți-o dorești, indiferent de situație.

Un alt râs fără umor. Ea păși spre el, cu brațele încrucișate strâns peste piept.

– Vorbești ca un bărbat. *Tu* ai de ales. Ai putea să ne faci praf pe mine și reputația mea. Am văzut ce efecte au asemenea scandaluri asupra femeilor. Aș fi o paria. Mama și Beau ar fi tratați ca niște paraziți. *Eu* nu am de ales.

David lăsă capul într-o parte.

– Îmi pare rău că trebuie să fie așa.

Vocea lui Annabelle era plină de furie.

– Presupun că în continuare o să-mi spui că dacă asta se întâmpla în Brighton, era diferit. Brighton nu are regulile stricte ale lumii bune. Hai. Spune-mi.

David clătină din cap.

– Nu am nimic de spus. Adevărul este că, dacă aș fi fost descoperit în dormitorul tău în Brighton, tot am fi pus la cale o nuntă

acum. Doar că arhiepiscopul nu ar fi fost implicat în poveste și am fi avut mai mult de așteptat.

Annabelle se întoarse de la el și se îndreptă spre fereastră. Vocea ei era joasă și încordată printre dinții strânși.

– Vreau să-ți fie foarte clar un lucru. O să fim căsătoriți doar de ochii lumii. *Nu* îmi vei stăpâni trupul și *nu* mă vei stăpâni pe mine!

Ușa se închise în urma lui David, iar Annabelle se întoarse spre camera pustie, cu lacrimi în ochi. Tremura din toate încheieturile. Își înfășură brațele peste mijloc. El nu spusese un cuvânt. Ea tocmai îi spusese că vor fi căsătoriți doar de ochii lumii, iar el nu spusese nici un cuvânt. Nu se certase cu ea, nu o întrebase de ce. Oare pentru că nu avea de gând să trăiască așa sau se simțea atât de vinovat încât nu voia să se certe cu ea în acest moment? Nu avea de unde să știe, dar știa un lucru... el nu îi va face nici un rău. Ea nu îi va permite. Și dacă nu o atingea, dacă nu erau intimi, ea nici nu îi va oferi copii cărora să le facă vreodată rău.

Annabelle se apropie de pat cu picioare tremurătoare și aproape se prăbuși. Situația în care se aflau nu era doar din vina lui David. Știa asta. Ea nu ar fi trebuit să joace un joc atât de primejdios cu corpul și emoțiile ei, darămite cu ale lui. Dar de când auzise țipătul lui Lady Elspeth pe coridor, Annabelle fusese cuprinsă de o teamă copleșitoare. Îi invadase tot corpul, făcând-o să se simtă amorțită și tremurândă. În primul rând, se temuse că se va isca un scandal. Apoi, când toată lumea venise în fugă, frica fusese înlocuită cu perspectiva de a fi exclusă din singura societate pe care o cunoscuse. Mai târziu, după ce se ghemuise în pat, cu mama alături, mângâindu-i capul și spunându-i că totul va fi bine, Annabelle se temea că nu avea cum să scape de căsătorie. Și târziu în această dimineață, după ce aproape trecuse prin toate emoțiile posibile și imposibile, îi fusese teamă că se putea chiar să își *dorească* să se mărite cu David. Și acesta era cel mai înfricoșător gând dintre toate.

Dar când David venise la ușa ei în această după-amiază și îi ceruse să o vadă, teama copleșitoare care o străbătuse ore la nesfârșit se transformase imediat într-o furie nimicitoare. El nici măcar nu merita neapărat furia ei, dar ea nu reușise să o stăpânească. Toate temerile pe care le ignorase încă din copilărie se transformaseră în

furie și simțise cum o copleșesc trup și suflet, cerându-i lui David să accepte o căsătorie doar de fațadă doar pentru ca ea să nu fie îngrozită de viitor.

Suspinele îi zguduiră trupul și își îngropă fața în saltea. Era slabă de înger. Ca toți cei care erau lași. În loc să îi spună că simțea ceva pentru el... în loc să îi spună că poate îl iubea, chiar... ea îl atacase și îl învinuise pentru situația dificilă în care se aflau. O, ea era cea mai cumplită lașă din lume. Nici măcar nu era suficient de curajoasă ca să îi spună adevărul.

Capitolul 34

– Nu te-aș condamna dacă m-ai provoca la duel, Bell, spuse David mai târziu în acea după-amiază, în timp ce stătea pe un fotoliu mare de piele în birou. David bea un coniac și rotea paharul pe biroul din fața lui. Le ceruse celorlalți bărbați să le acorde câteva clipe între patru ochi. Trebuia de mult să fi avut această conversație cu Bell. Chiar dacă trebuie să spun că în Brighton, o bătaie soră cu moartea este mult mai eficientă, continuă David. Noi nu facem prostia asta cu „chematul la duel" Este mult prea oficios. Totuși, dacă vrei să ne vedem pe peluză ca să ne luăm la pumni, aș fi bucuros să...

– Să te provoc la duel? Pentru ce?

Pentru numele lui Dumnezeu, Bell bea o ceașcă de ceai de parcă ar fi fost la o petrecere în grădină, nu în inima unui dezastru.

David făcu ochii mari și se uită la marchiz de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Că am compromis-o pe sora ta? Mai știi?

Bell lăsă capul pe spate și râse.

– Nu ai compromis-o. Te însori cu ea. Mama este în al nouălea cer de fericire.

David bău dintr-o înghițitură ce mai avea în pahar și se duse spre bufet ca să își mai toarne unul.

– Ei bine, măcar să fie cineva în familia ta. Annabelle sigur nu este.

Bell se încruntă.

– Ce te face să crezi asta? Am presupus că te place, astfel nu ar fi stat să facă, hm, ce făceați voi de v-a adus în prag de nuntă.

David clătină din cap.

– De plăcut, poate. Dar să vrea să se mărite, niciodată.

Bell scutură din cap.

– Nu înțeleg.

– Sincer, nici eu. Te-ai întrebat vreodată de ce sora ta a refuzat toate cererile de căsătorie? răspunse David.

– M-am întrebat, dar după spusele lui Annabelle, pur și simplu nu l-a întâlnit pe tipul cu care să vrea să-și petreacă restul vieții.

– Nu sunt sigur că există acest tip, răspunse David.

Bell se încruntă din nou.

– Ce vrei să spui?

– Sora ta mi-a spus de nenumărate ori că nu este interesată de căsătorie. Nu avea de gând să se mărite cu Murdock și nu este deloc fericită că trebuie să se mărite cu mine. Se opune instituției în sine.

Bell se mușcă ușor de buza de jos.

– Ți-a spus ea asta?

– Aproape cuvânt cu cuvânt. David puse paharul pe birou și se întoarse spre prietenul lui. Nu se gândise până acum, dar poate că Bell reușea să îi spună de ce Annabelle nu voia să se mărite. Aseară, când eram singur cu Annabelle, am ridicat brusc mâna lângă ea. Firește, n-am vrut să-i fac nici un rău, dar s-a lăsat pe podea și s-a făcut mică, mică. David inspiră adânc și întâlni ochii prietenului lui. De ce ar face una ca asta, Bell? A lovit-o vreodată un bărbat?

David nu îl mai văzuse niciodată pe marchizul de Bellingham amuțit de uimire. Și nici nu îl mai văzuse niciodată pe spionul încrezător pălind și, cu siguranță, nu îl mai auzise niciodată să rămână fără suflu. Dar când toate cele trei lucruri se întâmplară în același timp, David simți că i se face pielea de găină.

Panica se încleștă în inima lui David.

– Te rog spune-mi că nu, zise el cu răsuflarea întretăiată, urmărind cu atenție chipul lui Bell.

– Nu, rosti Bell în cele din urmă, dar chipul îi rămase palid și întoarse capul spre perete, tulburat, de parcă ar fi văzut o fantomă. Cel puțin, nu din câte știu eu, dar...

David se așeză mai drept pe scaun. Se aplecă spre Bell.

– Dar ce? Ce este? De ce îi este atât de frică de bărbați?

Bell se sprijini cu un cot de birou și își lăsă capul să alunece în palmă. Inspiră prelung și adânc.

– Doamne, Elmwood. Cum am putut să fiu atât de prost în toți acești ani?

– Ce este? Spune-mi.

Vocea lui David era aspră și autoritară.

– Tatăl nostru, continuă Bell. El înălță capul și privi iar fix în perete. Maxilarul îi era încleștat. Nemernicul bea prea mult și devenea violent când făcea asta. O bătea pe mama și... uneori... pe mine.

David își înghiți nodul din gât care i se pusese acolo de când văzuse expresia de neliniște de pe chipul lui Bell.

– Și Annabelle a fost martoră?

Bell dădu încet din cap. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Mi-e rușine să spun că da. Din câte știu, nemernicul nu a lovit-o niciodată. Dar ea a văzut multe lucruri. De mai multe ori decât aș vrea să-mi amintesc.

David strânse din buze și închise ochii o secundă. Ce să îi spună prietenului lui puternic și mândru, care recunoștea un lucru teribil pentru el? David nu avea încredere că nu va vorbi furia din el.

Mușchiul continuă să zvâcnească în maxilarul lui Bell și o expresie de ură străluci în ochii lui albaștri ca de gheață.

– Bineînțeles, asta a fost când eram copil. Când era o luptă inegală. După ce am crescut și m-am făcut suficient de mare încât să lovesc înapoi și să las urme, ticălosul a încetat. Annabelle era încă destul de mică pe atunci. Eu... Am crezut greșit că nu fusese afectată, poate nici măcar nu-și mai amintea. Bell clătină din cap. Am fost un prost.

Un alt nod se puse în gâtul lui David. Își putea doar imagina cât îl costase pe prietenul lui să își înfrunte propriul tată în acest fel. Nu era de mirare că Bell era atât de puternic.

– Annabelle crede că un bărbat care își lovește soția înseamnă un comportament normal, spuse în cele din urmă David și mintea lui o luă razna. Ceea ce ar explica frica ei. De asemenea, mi-a spus că nu vrea copii.

David simți o strângere de inimă. Totul căpăta sens acum. Atât de mult sens. Un sens îngrozitor, dar se explica toată reticența lui Annabelle.

Bell dădu serios din cap.

– Mi se pare cumplit, dar este logic. Am auzit-o de-a lungul anilor spunând că nu vrea să „aparțină" unui bărbat.

Atâtea lucruri aveau sens acum. David făcu un semn din cap spre ceașca de ceai a lui Bell.

– De asta nu bei, nu-i așa?

– Da, spuse Bell, ridicând ceașca în semn de salut. De-a lungul anilor, am trăit cu regretul că nu m-am dus la căpătâiul tatălui meu când era pe moarte. Omul a fost un nenorocit în cea mai mare parte a vieții și nu l-am putut ierta niciodată. Dar se pare că a regretat la final.

David întinse mâna și își bătu ușor prietenul pe umăr.

– Nu te condamn. Și dacă mă întrebi pe mine, nu ar trebui să ai regrete. Orice bărbat care bate o femeie sau un copil nu este demn de nici un titlu, cu atât mai puțin de cel de „tată"

Bell dădu din cap, o dată.

– Cât despre băutură, trebuie să știi că tu nu ești deloc ca el, continuă David.

Marchizul privi din nou în gol spre perete.

– Poate, dar n-am avut niciodată încredere că nu o să mă transform în el dacă beau. Aceasta este o frică pe care nu am reușit să o învinge niciodată.

– Nu există genul ăsta de violență în tine, Bell, îl asigură David și își retrase mâna.

– Sper că nu, Elmwood. Dar nu am de gând să aflu vreodată.

Bell se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă David, întorcându-se cu fața spre el de pe scaun.

– Să am o discuție pe care trebuia să o am de mult cu sora mea.

Capitolul 35

Annabelle se afla în splendida seră a lordului Worthington când se lăsă înserarea. Spațiul acesta extraordinar era plin cu tot felul de flori, inclusiv orhidee. Annabelle iubise întotdeauna orhideele. Atât de unice și de frumoase. Nici unul dintre pretendenții ei nătângi de la Londra nu se gândise vreodată să îi trimită o orhidee. Nici unul dintre ei nu întrebase vreodată ce îi plăcea. Stătea pe o bancă de piatră lângă florile delicate când fratele ei se apropie cu pași atenți căutând să evite nisipul de pe jos.

Fără să spună un cuvânt, Beau se așeză lângă ea și răsuflă prelung. Rămase cu privirea fixată înainte, fără să se uite la ea, cu brațele sprijinite pe genunchi.

Annabelle aștepta să spună ceva. Beau nu dusese niciodată lipsă de cuvinte, dar când trecură mai multe minute interminabile fără măcar să o salute, ea decise să vorbească prima.

– Da? îl îndemnă ea.

Își cunoștea fratele suficient de bine încât să știe că nu venise aici din întâmplare. Când Beau venea să te caute, o făcea pentru că avea ceva de spus, de obicei, ceva ce era bine să asculți.

– De ce ai venit aici?

– Ca să vorbesc cu tine, răspunse el simplu, în timp ce rămase cu privirea ațintită spre orhidee.

– Și totuși, nu spui nimic.

Ea încercă să zâmbească la glumă, dar Beau se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră. Fratele lui avea lacrimi în ochi? O, nu. Nu putea să suporte ideea ca Beau să plângă. Beau era cel mai puternic și curajos om pe care îl cunoștea. Ce se întâmpla? De ce avea lacrimi în ochi? Simți cum ochii ei încep să lăcrimeze.

– Problema este că, spuse Beau încet în final, pentru prima dată în viața mea, nu știu sigur ce să spun.

Annabelle înghiți nodul din gât.

– Vrei să spui ceva despre căsătoria mea din care nu mai există cale de ieșire, poate? se oferi ea.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care se afla aici. Își făcuse de rușine fratele când fusese prinsă într-un scandal tocmai la nunta lui. Lui Beau îi era rușine de ea? Annabelle va putea să îndure o asemenea durere.

– Are de-a face cu căsătoria ta din care nu mai există cale de ieșire, oarecum, răspunse Beau.

Mâinile lui Annabelle începeau să transpire. Îngrijorarea i se învolbură iute prin vene.

– Mă sperii, Beau. Te rog, spune-mi ce este. Nu poate fi mai rău decât îmi închipui.

Beau mai trase adânc aer în piept. Își lăsă capul în jos și privi lung sub compostul de sub cizme.

– Annabelle, începu el. Simți o durere în inimă când auzi vocea fratelui ei atât de vulnerabilă și de sinceră. Crezi că aș lovi-o vreodată pe Marianne?

Annabelle rămase fără aer. Ce spunea? Era de necrezut.

– Nu, bineînțeles că nu.

Ea clătină serios din cap.

Beau dădu încet din cap înainte de a întreba:

– Crezi că te-aș lovi pe tine vreodată? Sau pe mama?

– Niciodată, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar nodul pe care îl înghițise adineauri revenise și era atât de mare încât abia putea să respire.

Și lacrimile din ochi nu o mai lăsau să vadă nimic. Sera era în mare parte o ceață verde.

Beau dădu din nou din cap, fără să își înalțe privirea.

– Cum eu nu te-aș lovi niciodată pe tine, sau pe mama, sau pe Marianne, mai sunt și alți bărbați care nu ar face niciodată așa ceva. Tatăl nostru pur și simplu nu era unul dintre ei.

Lacrimile se prelinseră pe obrajii lui Annabelle. Nu mai vorbiseră despre aceste lucruri de ani întregi. Nu vorbiseră niciodată despre ele ca adulți, cu siguranță. Cicatricile copilăriei lor se vindecaseră fără nici o discuție. Așa se întâmpla în lumea lor, nu-i așa? Strângeai din dinți și mergeai mai departe. Acum fratele ei deschidea răni de mult uitate prin câteva cuvinte simple.

– Ce spui, Beau? reuși ea să întrebe, chiar dacă o durea îngrozitor gâtul.

Beau se lăsă înapoi pe băncuță și îi reîntâlni privirea. Ca un adevărat domn, scoase o batistă de un alb imaculat din buzunarul hainei și i-o întinse.

– Spun că Elmwood este un om bun. Un bărbat care nu ar ridica niciodată mâna la tine. L-am văzut când este beat. E mai degrabă un bufon decât vreun bătăuș când este cherchelit.

Annabelle se șterse la ochi cu batista.

– Sunt o prostuță, dar am trăit toți anii ăștia fără să mă gândesc vreodată că ai putea lovi pe cineva. Desigur, asta înseamnă că trebuie să mai fie și alți bărbați la fel de onorabili.

– Nu ești o prostuță, Annabelle. Ești o tânără care a văzut de la o vârstă foarte fragedă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă niciodată. Eu sunt prostul care ar fi trebuit să-și dea seama de ce nu ai vrut niciodată să te măriți.

– Nu ești prost, Beau. Simți că o lasă vocea. Ai fost un băiat care a îndurat lucruri prin care nu ar fi trebuit să treacă niciodată.

– Totuși, n-am lăsat ca asta să mă împiedice să-mi găsesc iubirea, sublinie Beau. Mi-a fost și mie frică să mă deschid, crede-mă. Am fost însurat cu munca până am cunoscut-o pe Marianne. Dar persoana potrivită apare o singură dată în viață, Annabelle, și nu mi-ar plăcea să văd că o pierzi din cauza fricii tale din trecut.

Annabelle trase aer în piept. Fratele ei mai mare, fratele ei înțelept și chibzuit îi spunea exact ce trebuia să audă chiar în momentul în care avea mai multă nevoie de asta. Așa cum făcea mereu cu toți prietenii și oamenii care îi erau dragi. Ea mai reuși doar să dea din cap.

– Te-ai întrebat vreodată de ce n-am insistat să te măriți în toți acești ani? întrebă Beau.

Annabelle se șterse din nou la ochii.

– Eu... pentru că ți-am spus că încă nu mi-am ales un pretendent cu care vreau să mă mărit.

Beau dădu din cap.

– În parte, dar nu-mi făceam iluzii că-ți vei alege pe cineva prea curând.

Ea râse, deși lacrimile continuară să i se prelingă pe obraji.

– Trebuia să-mi dau seama că nu am cum să te păcălesc.

– Nici pe mama, continuă Beau. La drept vorbind, știam că nu ești pregătită să te măriți și n-am vrut să te forțăm.

– Mereu ai fost cel mai bun frate mai mare din lume, Beau. Ea se întinse și acoperi mâna lui mare cu mâna ei mică. Nu te merit.

Un zâmbet pieziș înflori în colțul gurii lui Beau.

– Nu știu ce să zic. Dar mai mult decât orice, îmi doresc să fii fericită, Annabelle. Cu sau fără soț. Mereu am simțit asta.

Ea dădu din cap, lipindu-și batista la ochi pentru a șterge ultima lacrimă.

– Mulțumesc, Beau.

– Nici acum nu o să te oblig să te măriți, dar trebuie să întreb. Crezi că ai putea să-l iubești pe Elmwood dacă nu ți-ar fi atât de frică de trecut?

Annabelle trase adânc aer în piept. Își înfășură brațele în jurul mijlocului.

– Mi-e frică, Beau. Nu am fost niciodată la fel de puternică sau de curajoasă ca tine. Ea plecă ușor capul. Sunt o lașă.

– Ba pardon, Beau se îndreptă de spate, cu o expresie cumplit de ofensată pe chip. Ești o membră a familiei Bellham, dragă soră. Nu ești lașă și nu ai fost niciodată.

Ea clătină abătută din cap și își lăsă mâinile să cadă din nou în poală.

– Nu l-am înfruntat niciodată pe tata. Nu m-am luptat niciodată cu el, așa cum ai făcut tu.

Beau se întinse și îi strânse mâinile.

– Gândește-te la ce spui, Annabelle. Erai o copilă. O fetiță. Mult mai mică decât mine. Nu aveai cum să faci față unui adult. Și nu ai fi făcut niciodată. La fel cum mama nu avea cum să învingă împotriva lui. Nu a fost niciodată o luptă de la egal la egal. Cât despre lașitatea ta, asta e o prostie. Trebuia să alergi... cu sânge pe haine... prin casă la orice oră din noapte ca să o găsești pe guvernantă și să-i ceri ajutorul. Câte fetițe sunt atât de curajoase să facă asta? Îți era frică de întuneric, Annabelle. Și totuși, te duceai. Gândește-te dacă ai avea o fetiță. Ai vrea ca ea să înfrunte un bărbat în toată firea care flutură o armă în aer, așa cum făcea adesea tata?

Annabelle se simți de parcă ar fi rămas fără aer. Beau avea dreptate. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca un copil să se certe cu un bărbat în toată firea. De ce nu reușise să se gândească la asta în toți

acești ani? Fusese curajoasă. Se dusese să o aducă pe Mary de nenumărate ori în întunericul terifiant.

Trase adânc aer în piept, întâlni privirea fratelui ei și dădu din cap.

– Ai dreptate, Beau. Tu ai mereu dreptate, desigur.

Ea reuși să zâmbească.

– Acum, o să te întreb din nou. Crezi că ai putea să-l iubești pe Elmwood?

Gândindu-se la cuvintele fratelui ei pentru câteva clipe, Annabelle inspiră tremurător, apoi răsuflă. Când vorbi, îi tremură și vocea.

– Cred că îl iubesc deja.

Beau o înghionti ușor cu umărul.

– Bine, pentru că i-am menționat lui Elmwood că tata era un bețiv violent și cred că acum te iubește mai mult ca înainte.

Annabelle zâmbi printre lacrimi.

– Nu știu dacă mă iubește, dar am de gând să aflu.

Beau o privi pe furiș.

– Este nevoie de curaj pentru a avea o viață plină și fericită, să știi.

Ea dădu din cap și inspiră iar tremurător.

– Da.

– Iar tu nu ai fost niciodată o lașă, Annabelle.

Ea dădu din nou din cap înainte să se ridice și să înalțe bărbia.

– Sigur nu-mi doresc să devin acum.

Ridicându-și fustele, ieși valvârtej.

Capitolul 36

David stătea pe o canapea lungă din piele în biblioteca lui Worthington. Intrase în cameră ca să caute din nou o copie din *Debrett*. Trebuia să facă mai bine, să fie mai bun la toate lucrurile care țineau de înalta societate. Dacă urma să se însoare cu Annabelle, mai bine murea înainte de a-i face de rușine pe ea și familia ei mai mult decât o făcuse deja.

Ușa încăperii grandioase se deschise și David ridică privirea pentru a vedea cum Annabelle intră înăuntru cu un zâmbet nesigur pe față. Vorbise cu Bell? Cum decursese discuția?

– Ce faci? întrebă ea și veni lângă el.

– Citeam *Debrett*, răspunse el și o privi cu atenție.

Mai era supărată? Nu părea supărată. Nu o simțea supărată din voce. Dar nu avea cum să știe sigur.

– Vorbești serios? întrebă ea cu un zâmbet pe buze.

Bine. Era absolut sigur că nu era supărată. Dar de ce? Ce îi spusese Bell ca să îi schimbe starea de spirit?

– Da, vorbesc serios, răspunse el. Trebuie să învăț titlurile și istoria tuturor familiilor.

– Nu, nu trebuie.

Ea râse.

El o privi cu ochi mici.

– De ce?

Ea se lăsă pe canapea lângă el.

– Pot să-ți spun un secret?

– Te rog.

– Eu nu știu titlurile și istoria tuturor familiilor.

David îi aruncă o privire sceptică.

– Nu te cred.

Ea râse din nou.

– E adevărat. M-am concentrat puțin pe asta la finalul școlii, dar n-am învățat totul pe de rost.

El își arcui sprâncenele.

– Nu?

– Nu. De fapt, am învățat că, de obicei, poți ghici titlul pe care îl are cineva după felul în care se poartă omul care îi este alături. Și dacă nu merge așa, zâmbești și dai din cap până îi menționează cineva titlul.

El o privi nedumerit.

– Trebuie să glumești.

– Deloc. Chiar merge. Încearcă.

– Deci, sunt oameni cu care mă întâlnesc și habar n-au că sunt conte? spuse el cu un râset.

– Firește. Cum a fost atunci când te-am întâlnit eu.

David dădu din cap.

– Este adevărat. Aproape că uitasem de asta.

Ea se aplecă și îi șopti pe un ton complice:

– Pot să-ți mai spun ceva?

Se aplecă și el spre ea. Buzele le erau despărțite de doar câțiva centimetri.

– Desigur.

– Nu m-am mai rugat de când eram mică, dar am venit direct de la conservator și m-am rugat pe tot drumul până aici.

Fruntea lui se încruntă. Nu știa cum se va desfășura discuția lor, dar era mai mult decât curios. Ea părea aproape glumeață, foarte diferită de ultima dată când o văzuse, cu doar câteva ore mai devreme.

– De ce te-ai rugat? se aventură el să întrebe.

– M-am rugat să nu fie prea târziu.

Lacrimile îi scânteiară în ochi.

– Prea târziu pentru ce?

– Ca să-mi cer scuze.

Cuvintele îi tăiară răsuflarea.

– David, îmi pare rău.

Vocea ei răsună scăzut. Note de remușcare i se citeau în fiecare trăsătură a chipului.

– Îți pare rău? Pentru ce?

El îi cercetă chipul.

– Pentru că a durat atât să-ți spun că *vreau* să mă mărit cu tine. Dacă mă mai vrei, desigur.

– Annabelle, ești sigură? Nu vreau să te forțez să te măriți cu mine.

– Nu. Mă aflu aici de bunăvoie și mi-aș fi dat seama că te iubesc mult mai devreme dacă...

– Ce ai spus?

El simți că i se scurge tot sângele din vene.

Ea își mușcă buza și aruncă o privire furișă spre el.

– Te iubesc. Da. Pot să spun asta acum. Cred că te-am iubit din clipa în care ai fost nepoliticos cu mine în grădinile familiei Harrison.

El chicoti.

– De ce m-ai iubi pentru asta?

Ea ridică din umeri.

– Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca tine. Eram obișnuită ca domnii din lumea bună să-mi cadă la picioare. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat care să nu dea doi bani pe cine sunt.

– Nu știam cine ești.

– Exact. Presupun că mi s-a părut irezistibil când mi-ai spus că sunt ultima doamnă din Londra căreia ai vrea să-i faci curte vreodată.

El râse.

– Am uitat că am spus asta. Am fost un prost.

– Nu, n-ai fost. Nici nu meritam mai mult. Ea își drese glasul. Acum, ai de gând să-mi spui că mă iubești și tu sau trebuie să mai aștept?

Fața ei era atât de frumoasă, atât de frumoasă și atât de vulnerabilă.

David se ridică atât de brusc de pe canapea încât aproape se răsturnă. Se lăsă într-un genunchi în fața ei și o luă de mâini.

– Te iubesc, Annabelle. N-am vrut să crezi că am impresia că te iubesc doar pentru că ești un premiu care trebuie câștigat. Nu este așa. Îmi place la nebunie când pe buze ți se desenează zâmbetul tău adorabil. Simt ceva ciudat în capul pieptului de fiecare dată când ești aici și mi-e dor de tine când nu ești lângă mine.

– Poftim?

Ea își încruntă sprâncenele.

– Nu contează. Ceea ce contează este că te cer în căsătorie cum trebuie. David trase adânc aer în piept și îi întâlni privirea. El îi strânse mâinile într-ale lui. Annabelle Bellham, îmi faci onoarea de a-mi deveni soție?

Mai multe lacrimi se adunară în ochii ei albaștri ca gheața.

– Da, David Ellsworth. Da.

El se aplecă să o sărute și o cuprinse în brațe.

– O să învăț să fiu cel mai bun conte din țară. Ai încredere în mine. O să te fac mândră.

Când se așezară amândoi pe canapea, încă ținându-se de mână, Annabelle îi spuse:

– Nu înțelegi, David? Nu trebuie să fii cel mai bun conte din țară. Ești deja cel mai bun conte de Elmwood și e tot ce trebuie să fii.

– Cum sunt eu cel mai bun conte de Elmwood? Nu știu nimic despre titlu.

– Nu trebuie să știi nimic. Asta e ideea. Fără îndoială, era în sângele Elmwood ca tatăl tău să renunțe la titlu și tu să-l recuperezi. Din tot ce știm, fiul nostru o să-și dorească să fugă la Brighton și să se însoare cu o fată de rând.

David rămase mut de uimire.

– Fiul nostru? Dar credeam că ai spus...?

– Știu ce am spus. Ea clătină din cap. Și m-am înșelat. Mi-a fost frică de demonii din trecutul meu mult prea mult timp. Știu că n-ai ridica niciodată mâna la mine sau la copiii noștri, David.

David îi întâlni privirea cu un aer nesigur.

– Bell mi-a spus...

– Știu. Beau Bellham este un frate bun. Îl iubesc foarte mult. A fost obtuz din partea mea să cred că nu ești un bărbat la fel de bun ca Beau. Știu sigur că Beau nu mi-ar face niciodată rău nici mie, nici lui Marianne, nici nimănui, de altfel.

– E adevărat, spuse David cu o încuviințare din cap. Îți promit că nu o să ridic niciodată mâna la tine, Annabelle. Și dacă vrei să renunț la băutură, o să renunț.

Annabelle clătină din cap.

– Nu. Nu trebuie să faci asta. Beau a ales să facă asta, dar nu vreau să fiu o prizonieră a deciziilor proaste ale tatei. Vreau să fiu liberă, David. Eliberat de monștrii din amintirile mele. Ți-am spus odată că mare parte din comportamentul cuviincios al lumii bune presupune să te prefaci. Adevărul este că eu mă prefac de ani întregi. Prefăcându-mă că sunt rezervată, în loc să recunosc că eram speriată. Prefăcându-mă că nu-mi pasă, când chiar îmi doream să mă iubească cineva pentru cine sunt eu cu adevărat. Nu credeam că este posibil până nu te-am cunoscut pe tine. Nu vreau să mă mai prefac, David.

– Nici eu. Și ai dreptate. Poate nu sunt precum ceilalți nobili. Dar sunt singurul conte de Elmwood. Dacă trebuie, o să fiu cel mai nonconformist conte din Londra. Refuz să fiu altcineva decât cine sunt cu adevărat. Și dacă greșesc un titlu sau folosesc furculița greșită la cină, asta e.

– Așa te vreau, Lord Elmwood! spuse ea și îl bătu ușor cu o mână pe genunchi.

David o luă în brațe și o sărută din nou.

– Abia aștept să te duc la Brighton și să-ți arăt cabana în care am copilărit eu și Marianne. Este singurul lucru pe care îl am și care nu a fost al bunicului. Este a mea. Este casa mea și vreau să o împart cu tine.

– Pare locul perfect pentru o lună de miere, răspunse Annabelle cu un râset. Putem să fumăm trabucuri și să facem ce vrem.

– Îmi place cum gândești.

El o sărută din nou cu înflăcărare.

Câteva clipe mai târziu, o bătaie în ușa bibliotecii îi întrerupse. Se întrerupseră din sărut chiar înainte ca ușa să se deschidă larg și Bell și Marianne, Worthington și Julianna, Kendall și Frances și Lady Angelina să intre în cameră, unul după altul.

Worthington îi măsură din priviri pe David și pe Annabelle zâmbind și ținându-se de mână și spuse:

– Deci, înseamnă că o să ne bucurăm de a patra nuntă fericită mâine-dimineață?

Annabelle dădu din cap.

– Într-adevăr, Excelența Ta. Abia aștept să fiu Lady Elmwood.

– Mă bucur că n-ai acceptat să fii curtată de lordul Murdock, spuse Julianna cu un oftat. Îmi făceam mari griji pentru tine.

– O, apropo, spuse Frances. Dădeam târcoale pe aici de dimineață, înainte ca toți oaspeții să plece, și nu o să-ți vină să crezi ce am aflat de la una dintre prietenele mele.

– Ce? întrebă Annabelle.

– Se pare că Elspeth a pus la cale toată povestea. Îl voia pe lordul Murdock pentru ea, răspunse Frances.

– Glumești, interveni Marianne.

– Nu. Am aflat din surse sigure că Lady Elspeth a spus oricui o asculta că ea este în spatele poveștii, răspunse Frances. L-a spionat pe lordul Elmwood aseară și l-a urmărit până în dormitorul

lui Annabelle. Apoi s-a dus să o cheme pe mama ei ca să aibă un martor care să-l vadă plecând.

– Doamne ferește! spuse Worthington. Chiar că o tânără care are o misiune pe piața căsătoriilor este un dușman redutabil.

– Aparent, a pus ochii pe lordul Murdock înainte de începerea sezonului și a refuzat să i se dejoace planurile, adăugă Frances. Era convinsă că lordul Murdock o va cere pe Annabelle de soție.

David clătină din cap și chicoti.

– Și eu, care credeam că Lady Elspeth umblă după *mine*.

– Petrecea timp cu tine, Elmwood, ca să o facă pe Annabelle geloasă și să-l lase în pace pe Murdock, explică Frances.

– Poftim? Este o nebunie, spuse Annabelle, clătinând din cap. Elspeth este o mincinoasă intrigantă. Mi-a spus la balul soților Talbot că vrea să pună mâna pe David pentru că ea era cea mai râvnită debutantă și el este cel mai râvnit burlac. A mințit tot timpul.

– Dacă *chiar* s-a ținut tot timpul ăsta după lordul Murdock, n-are decât să rămână cu el. Dacă mă întrebi pe mine, cei doi se merită unul pe celălalt, spuse Marianne și clătină din cap.

– Nici n-aș putea să fiu mai de acord, răspunse Julianna, cu o încuviințare din cap.

– Da, să fie. Bănuiesc că *puteam* să fiu marchiză, dar am auzit că lordul Murdock bate câinii, spuse Annabelle cu un oftat și îi făcu cu ochiul lui David.

David o strânse de mână și îi apăsă un sărut pe obraz.

– Va trebui să te mulțumești cu un soț care este un conte umil și să devii o contesă umilă.

– Mă simt ofensat, spuse lordul Kendall și își rosti cuvintele cu un zâmbet larg pe buze.

– Și eu, spuse Frances cu un zâmbet.

– Ei bine, nu putem fi toți duci și ducese ca Worthington și Julianna aici de față, răspunse Bell zâmbind malițios.

– Sau marchizi și marchize, adăugă Marianne cu un râset, înainte ca pe chip să i se zugrăvească o expresie serioasă. O, Annabelle. Tocmai mi-am dat seama. După ce te măriți cu David, o să fii sora mea de două ori. Abia aștept.

Ea se aplecă și o luă în brațe pe Annabelle, care îi întoarse și îmbrățișarea, și zâmbetul.

– Eu, una, nici n-aș putea să fiu mai fericită, declară Lady Angelina. Mai aveai puțin și-mi scoteai peri albi, Annabelle. Mai ales când nu eram foarte siguri că mergeau strădaniile noastre de pețitori.

Annabelle făcu ochii spre mama ei.

– Strădaniile de pețitori?

– Da, răspunse Lady Angelina. Ale tuturor. Ne-am implicat toți, încercând să vă aducem împreună pe tine și pe lordul Elmwood de la bun început. De ce crezi că i-am sugerat să ia lecții de la tine?

– Mama!

Annabelle amuți de uimire și își înfipse ambii pumni în șold.

– Și n-ai idee cât de greu mi-a fost să găsesc scuze în fiecare zi ca să vă las singuri, continuă Lady Angelina, arcuind din sprâncene.

– Mama! repetă Annabelle. Nu te cred.

– Crede, declară Beau. Am fost implicați toți. Lecțiile de conte au fost ideea lui Marianne.

Marianne avea un zâmbet viclean pe buze.

– Ingenioasă idee, dacă ar fi să mă întrebi pe mine.

– Poftim? David clipi neîncrezător spre sora lui. Credeam că încerci să-mi faci legătura cu Lady Elspeth în tot acest timp.

– O, David, este mai mult evident. Încercam doar să te fac să *crezi* că încerc să-ți fac legătura cu Elspeth, ca să nu știi că, de fapt, încercam să te apropii de Annabelle.

– Bănuiesc că asta ți se întâmplă când îți petreci vremea cu spioni, răspunse David, clătinând din cap spre sora lui, dar zâmbetul de pe buze dezminți sensul cuvintelor lui.

– O, și dezgustul pe care a trebuit să mi-l rețin când i-am permis hidosului de Murdock să se apropie de tine, Annabelle. Părea clar să-l facă gelos pe David, dar nu a fost prima mea alegere, adăugă Lady Angelina.

– Da, ei bine, ce nu știe nici unul dintre voi este că lordul Murdock m-a șantajat, anunță Annabelle.

– Poftim? întrebară la unison jumătate din oamenii adunați în încăpere.

Annabelle dădu din cap, dar își îndreptă cuvintele spre David, care părea pe punctul de a ieși valvârtej din cameră ca să se ducă să-l găsească pe Murdock și să-l snopească în bătaie.

– La balul organizat de soții Talbot, m-a găsit pe balcon și m-a amenințat că le spune tuturor celor prezenți cum m-a văzut

sărutându-te dacă nu dansam din nou cu el și nu-l lăsam să-mi facă curte.

– Ce gunoi! declară Julianna încruntată.

– Eu am avut un cuvânt mult mai aspru pentru el, răspunse Annabelle, zâmbind, dar o să-l păstrez pentru mine.

– Îl omor cu mâna mea, răbufni David și un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Nu, dragul meu, spuse Annabelle, mângâind ușor umărul lui David. Lasă-l în pace. Îl așteaptă o soartă mult mai rea însurându-se cu Lady Elspeth. Și se pare că stă să piardă o avere pe pariul lui.

David se relaxă și zâmbi.

– Chiar merită să-i asculte flecărelile pentru tot restul zilelor lui. Și merită să piardă și o avere. David se întoarse spre cei prezenți în cameră. Acum, dacă ați terminat cu destăinuirea voastră, aș vrea să vă spun că, indiferent de motivele sau metodele voastre, eu sunt foarte mulțumit de rezultat, așa că vă iert. Și, acum, vă rog să ne scuzați, dar aș vrea să rămân câteva momente singur cu viitoarea mea soție.

Lumea se grăbi să plece din încăpere și, în câteva clipe, David și Annabelle rămaseră din nou singuri în bibliotecă.

– A fost mai mult decât impresionant, spuse Annabelle, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui David. I-ai trimis pe toți la plimbare cu doar câteva cuvinte.

– Da. Ei bine, este tonul pe care îl foloseam în armată. Ordinele mele nu erau niciodată încălcate.

Annabelle se ghemui mai aproape de el.

– O, nu-mi spune. Va trebui să mi-o dovedești... în pat astă-seară.

– Astă-seară? Sprâncenele lui David se arcuiră. Dar ne căsătorim abia mâine-dimineață.

– Nu o să spun nimănui, răspunse Annabelle și îl mușcă ușor de ureche.

– Îmi place cum gândești, viitoare Lady Elmwood.

– Și, răspunse ea cu un oftat, poate că am terminat cu lecțiile tale, dar abia începem cu ale mele.

David o trase în poala lui și o sărută pătimaș.

– Am atât de multe lucruri să te învăț.

Mulțumiri

Mulțumesc că ai citit *Lecții de dragoste pentru conte*. Te rog să explorezi în continuare ca să vezi alte cărți asociate, biografia mea și cum să mă contactezi! Următoarea carte din serie, *The Duke is Back*, va apărea în toamna anului 2022!

Valerie